

SANDRA LEWIS

*Un domn
misterios*

Traducerea și adaptarea în limba română de

RALUCA ȘI CIPRIAN NEAGOE.

ALCRIS

Capitolul 1

— Dacă nu se va rezolva nimic, va trebui să te măriți cu el, asta-i tot!

Kyle Haultain o privi pe sora sa mai mică. Nu-și dădea nicio-dată seama când Grace glumea sau vorbea serios, lucru care se întâmpla încă de când erau mici. Încă din fașă, Grace, cu aceeași figură de copil pus pe șotii, reușea să farmece pe oricine o vizita pe Thea.

„Sora ta este dăruită cu o naturalețe aparte”, încercase tatăl ei să-i explice, când Kyle avea numai cinci anișori și stătea aplecată deasupra pătuțului de bebeluș al surorii sale. Grace nu putea nici măcar să te privească fix cu ochii ei mari, de un superb albastru-închis, darmite să se mai și amuze pe seama a ceea ce se întâmpla în jur. Ash Haultain repetase explicația, profitând de ocazie ca să smulgă copilul de sub riguroasa supraveghere a doicii și să-l strângă cu dragoste în brațe.

Dar chiar era vorba de naturalețe? se întrebaseră atunci Kyle, în timp ce ochii albaștri ai fetei o urmăreau din brațele

tatălui ei; căpșorul fragil, acoperit cu un puf de un blond spălăcit, părea așa de mic în comparație cu cel al tatălui ei.

Să fi fost numai naturaletă, sau Grace, nedându-și seama, în sinea ei era amuzată de acea putere de a fermeca pe care o exercita asupra celor din jur? La mai puțin de două luni fetița blondă câștigase deja toată dragostea tatălui, nemailăsând loc în inima lui pentru cealaltă fiică.

Acum, Grace avea douăzeci și doi de ani. Aruncă țigara cu o mână și o folosi pe cealaltă pentru a-și netezi un cârlionț rebel pe fruntea ei străvezie. Părul des, blond care înrăma perfect delicata ei față în formă de inimă aducea aminte de puful auriu de odinioară.

– Nu fi așa de speriată, Kyle, mai avem câteva alternative până să trebuiască să-ți sacrifici statutul de domnișoară, o încurajă ea cu un zâmbet care pentru Grace era un mod de a trece peste orice situație mai dificilă. Atrăgător, dar totuși răutăcios, zâmbetul o transforma dintr-o frumoasă tânără răsfățată, care își cunoștea foarte bine farmecul și care reușea să atragă toate privirile dintr-o cameră, în... Grace.

Începu să numere alternativele pe degetele sale lungi și subțiri, în timp ce Kyle se gândi să ridice țigara, încă arzândă. Manuel nu ar fi fost deloc încântat ca gazonul său atât de bine îngrijit, amintind de suprafața netedă de un verde crud, a unei mese de biliard, să fie folosit pe post de scrumieră. Totuși manierele elegante și faptul că nu vorbea prea bine englezește, nu l-ar fi lăsat să-i facă vreo observație. Și Manuel o adora pe Grace

– O eventuală scăpare ar fi ca vărul nostru drag să plece singur, lăsându-ne să locuim în continuare aici! spuse ea.

– Dar din ce vom trăi? întrebă Kyle.

– Ei, și tu, nu mai fi așa pesimistă! O să găsim noi ceva!

Pe Grace n-o interesau detaliile, și considera că întotdeauna se găseau soluții.

– Poate găsești o slujbă ca lumea, de secretară, reveni sora cea mică cu o idee.

– Poate!

Dintr-un salariu de secretară nu s-ar fi putut decât cu greu întreține o casă țărănească în stil georgian, în zona de provincie englezească, nemaivorbind despre teren și personalul auxiliar, și chiar dacă Fier Cailloux le-ar fi lăsat casa, nu i se putea cere să plătească tot el și cheltuielile de întreținere. Dar Grace nu era interesată de micile obstacole și Kyle își păstră îndoielile pentru sine.

– Sau poate va decide s-o doneze Trustului „Național” cu condiția ca celor care o locuiesc să li se permită să rămână fără a plăti chirie... ceva în genul ăsta. Fruntea albă ca laptele se încreți. Nu că aș dori să devin o „cotizantă” a trustului, dar Dovercourt trebuie să aibă o anumită valoare pentru ei, nu-i așa? Putem să cerem cel puțin cincizeci de pence celor care doresc să viziteze locul unde Prinny a fost găzduit pentru o noapte! Tu ai putea chiar să le fii ghid, întotdeauna ți-a plăcut istoria și chestiile de felul ăsta. Și imitând vocea molatică a lui Kyle: „... și în acest dormitor, Alteța sa, George, prințul de Wales, a cerut-o de soție pe doamna Fitzherbert...!”, și renunțând la a mai face pe ghidul „...sau doamna Fitzherbert l-a cerut de soț”.

Această ironie o enervă pe Kyle.

– Grace, pentru numele lui Dumnezeu, fii serioasă!

– Dar sunt seriosă, nu vezi? replică imediat Grace. Doar încerc să-mi imaginez ce se va întâmpla dacă ultimul

supraviețuitor al vechii noastre familii va decide să locuiască aici și să ne dea pe noi afară! Nici în cele mai frumoase vise nu te poți aștepta ca el să accepte să întrețină două femei care n-au nici un ban.

– Deci crezi că s-ar putea?

– Ce? Să ne dea afară, sau să se mute aici? se încruntă Grace. În momentele de optimism îmi tot repet că nu va dori să stea aici. În fond cu ce s-ar putea distra un bătrân canadian aici în provincia Sussex, necunoscând pe nimeni? Nu se va simți ca acasă.

– Dar dacă va decide să vină să locuiască aici? insistă Kyle cu întrebările

– Ți-am mai spus! Draga mea surioară, te măriți cu el, zise Grace uitându-se la sora sa mai mare.

– Grace, nu e de glumă! roși Kyle.

– Dar nu glumesc! Ai douăzeci și șapte de ani. . .

„Douăzeci și opt” se gândi Kyle, dar pe Grace, care fusese plecată în străinătate mare parte a anului trecut, oricum n-o interesa zilele de naștere.

– . . . ești și atrăgătoare, continuă Grace. Sau ai putea fi, dacă ai scăpa de claua aia de păr pe care îți place s-o ții prinsă la spate, ți-ai petrece mai mult timp în fața oglinzii, ți-ai reînnoi garderoba sau ai cheltui și tu ceva bani pe un tratament cosmetic.

Dar banii s-au dus pe salariile servitorilor și nu pe haine noi.

– Mulțumesc! se strâmbă Kyle, lucru neobservat de Grace care, prinsă în vraja ideilor sale, continuă să murmure:

– Fier Cailloux, doamna Fier Cailloux, nu sună chiar atât de rău! „Fi-er Ca-iu”, ”fier” nu înseamnă mândru? dădu ea glas unui

gând trecător. Cu greu îți poți imagina, când auzi numele, că acela care-l poartă este de fapt comerciant, sau ce-o fi el, și că un mic negustor poate moșteni toate aceste lucruri; și cu un gest din mână arată spre casă, grădină și spre bătrânul dud uriaș la adăpostul căruia stăteau și pierdeau timpul după ce luau ceaiul. Dar totuși numele nu-i rău, nu-i rău deloc, și afișând surâsul ei răutăcios se întoarse către Kyle. Crezi că ți se potrivește numele de Fier Cailloux ?

– Ți-am spus să lași gluma! După această propoziție, Kyle se ridică imediat și începu a aduna pe tavă ceștile de ceai. Manuel și Fernanda aveau destulă treabă în casă și grădină, neavând timp să le aștepte să termine ceaiul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te comporta ca și cum te-aș vinde ca sclavă! La urma urmei n-ar fi o idee așa de rea. Doar casa asta a fost construită când erau la modă căsătoriile aranjate. Dragostea era un lux pe care nu ți-l puteai permite dacă țineai la avere. Grace spuse acestea fără să se ridice s-o ajute pe sora sa.

Cele două surori la fel de diferite ca apa și uleiul, ultimele descendente pe linie directă dintr-un neam vechi se frământau cum s-o scoată la capăt.

Kyle fu de acord cu Grace asupra unui singur lucru: aparențele pot fi înșelătoare, dar soluția găsită de sora sa mai mică era, ca majoritatea ideilor ei, extremă.

– Ce este rău în a te mărita pentru bani? întrebă Grace.

Kyle ridică privirea:

– Tu chiar vorbești serios, nu-i așa?

– Până găsim o altă soluție, bineînțeles că vorbesc serios, replică Grace. Tu crezi că voi lăsa un țaran canadian să ia tot

ceea ce este de drept al nostru? M-aș mărita cu el chiar eu, dacă n-aș fi legată de prostul de Alexei pentru încă doi ani.

– Dar nici nu știi ce fel de om este!

– Știi destule! răspunse contesa Grace Orsinski fără urmă de șovăială. Știi destule ca să-mi pot face o părere. Începu din nou să numere pe degetele sale lungi ceea ce știa. Unu – este burlac. Doi – ca vârstă poate să ne fie tată. Trei – suntem rude îndepărtate, foooarte îndepărtate, întări ea. Și acum este foarte bogat. Ce nedrept!

Grace se întinse pe șezlong cu o mișcare lentă, dar pe față i se citea supărarea. Chiar și nervoasă, ea nu făcea niciodată vreun gest dizgrațios.

– Ai uitat un lucru! spuse Kyle, neputând să nu-și ironizeze sora.

– Care? întrebă Grace morocănoasă.

– Începând din acest moment este și logodit!

– Și de ce nu? Fața lui Grace se luminează și-i aruncă surorii sale mai mari o privire fixă, dar rece. Dacă te măriți cu el, fiind deja de vârstă mijlocie, va muri primul. Tu, prin lege, vei moșteni ceva și chiar dacă acest ceva ar însemna numai jumătate din avere, adică un sfert pentru fiecare, e mai bine decât nimic. Doamne, este atât de nedrept! repetă ea oftând. De ce trebuie ca un negustor canadian să ne ia tot doar pentru că este bărbat?

– Întâmplarea face să-l cheme Haultain, o ironiză Kyle.

– Da, dar numai pentru că mama sa purta acest nume, bolborosi Grace. Ce scria în scrisoarea avocatului? Că este în parte francez, în parte iroquez și cree. Este doar un sfert parte Haultain, doar un sfert, și are dreptul la tot! Doamne, cât de

nedrept este! În toate discursurile ei din ultimele zile se regăsea aceeași frază. Și se mai spune că se doresc drepturi egale pentru femei și bărbați; și noi pierdem totul doar pentru că ne-am născut femei. A naibii succesiune! Ai naibii strămoși, care au știut că întotdeauna vor exista fii ca să moștenească, pentru ca fetele să nu ia nimic! Ai naibii negustori canadieni! Cu aceasta ea își încheie discursul, dând glas sentimentului de revoltă care mocnea în sufletul ei.

– Eu nu pot să înțeleg de ce ești tu atât de sigură că este comerciant. Kyle trebuia să meargă să se schimbe. Nu putea să apară la prima sa întâlnire cu Fier Cailloux, cel care era doar un sfert Haultain și poate comerciant, îmbrăcată în pantaloni scurți și în tricou.

– Ce altceva ar putea fi? spuse Grace. În scrisoarea avocatului se spunea că e un fel de comis-voiajor. S-ar putea să aibă o „magherniță” din aia în care se vinde îmbrăcăminte bărbătească, cum am văzut eu și Alex când am fost în Canada în luna de miere. Nici nu-ți poți imagina cum arată. O dărăpănătură izolată undeva, la capătul lumii, în care se găsește orice de la pâine la mâncare pentru animale și de la cărți până la tot soiul de materiale de construcții.

Lui Kyle toată această relatare îi suna chiar plăcut, un loc de modă veche, dar primitiv, Grace, însă, nu era impresionată.

– Și știm că provine dintr-un oraș mic, reaminti Grace. „Faucon d’Or”. Ce fel de nume mai este și ăsta? Un orașel în Munții Stâncoși, atât de mic încât nu apare pe hartă!

După ce primiseră scrisoarea avocatului, prin care acesta le anunța că fusese găsit ultimul descendent al clanului Haultain, cele două surori își petrecuseră ore întregi încercând să

găsească pe hartă acest mic oraș cu numele de Faucon d'Or. „Șoimul de aur”, un nume pe care Kyle îl găsea chiar interesant.

– Nu, spuse Grace în sfârșit, ascultă-mă cu atenție! Până la urmă o să te convingi că este un țăran, venit din cine știe ce colț uitat de lume, gras și cu o mustață căruntă care aproape că-i astupă gura. S-ar putea să ni se adreseze cu „domniță”, așa cum fac canadienii. Zâmbetul îi reapăru pe buze la această ultimă amintire din luna de miere. O altă „calitate” a lui Grace era că la ea supărările nu țineau mult.

Kyle se aplecă și ridică tava zicând:

– Ei bine, vom afla în curând. Trenul de Londra ajunge în gară în patruzeci de minute și, dacă ia taxiul, în alte zece minute el ajunge aici. În mai puțin de o oră vom vedea tot ce este de văzut la el și dacă ai sau nu dreptate, așa că mai bine mă duc să mă schimb.

– Bine! Grace se întinse să ia o altă țigară din tabachera aurie. Schimbă-te tu, eu nu mă voi obosi.

„Chiar că nu are de ce să se obosească”, gândi Kyle în timp ce intra în casă cu tava în mână. Rochia de bumbac, cu o croială atât de simplă, era de fapt de firmă și chiar de-ar fi purtat un sac, Grace tot ar fi arătat splendid. Asta nu însemna că Grace Orsinski, contesa, ar fi ajuns așa de rău încât să umble îmbrăcată-n saci. Când îl părăsise pe Alex, nici nu s-a sinchisit să-și aducă cu ea garderoba scumpă.

Spre deosebire de căldura de afară, în bucătărie era răcoare. Manuel și Fernanda se aflau probabil în camera lor de sus și Kyle, în timp ce spăla vasele, se întreba dacă Fier Cailloux va dori să păstreze cuplul spaniol. Ele avuseseră și așa destul noroc

să găsească servitori pentru o gospodărie care nu dispunea de bani, de mașini și televizoare color; nici măcar numele Haultain nu era un nume important, doar unul foarte vechi.

Primul Haultain primise pământ în Sussex de la William Cuceritorul, ca răsplată pentru serviciile sale. Conacul arsese și fusese apoi restaurat de mai multe ori, până când căpătase forma celui din ziua de astăzi. De atunci trăiseră numai Haultaini la Dovercourt. Dar acum stirpea lor aproape se stinsese. Grace nu mai purta acest nume de la vârsta de șaisprezece ani. Prima dată își schimbase numele în Hagib, iar acum o chema Orsinski. Când va obține divorțul se va îndrăgosti din nou, curând. Pentru Grace era un lucru neobișnuit să rămână singură mult timp.

Kyle terminase de spălat vasele și acum se îndrepta, printr-un coridor întunecat, către ușa verde ce despărțea zona unde locuiau servitorii de restul casei, zonă care fusese construită în perioada regenței.

Arătase oare întotdeauna așa de ponosit? Auriul decorațiunilor arhitecturale de pe tavanul holului fusese oare întotdeauna așa decolorat și praful de pe candelabru atât de evident? Sau poate ea încerca să vadă prin ochii unui străin care avea să apară în câteva minute? Kyle nu-și putea da un răspuns în timp ce urca scările în spirală. Tot ce știa era că Haultain-ul care construise această casă, o concepușe așteptându-se la o descendență neîntreruptă de băieți cărora le era dat să moștenească, dar acum ea, Kyle, o femeie, era singura Haultain rămasă. Nici chiar Fier Cailloux nu purta numele, deși și-l asumase.

Va dori el să se căsătorească pentru un nume? se întreba ea în timp ce se îndrepta spre camera sa. Schimbă pantalonii scurți

și tricoul cu o rochie. Numele nu aducea însă banii necesari pentru a întreține casa. Nu ar fi rezistat până în acel moment, dacă Thea nu le-ar fi ajutat, iar Thea cu siguranță nu ar lăsa Dovercuort-ul pe mâna unei rude necunoscute a soțului pe care-l ura.

Thea! zâmbi Kyle. Thea îi dăruise rochia cu care era îmbrăcată acum. „Practică” o descrisese ea. Se potrivea personalității fiecărei femei care o purta, se gândi Kyle. Stătea în fața oglinzii și își analiza părul castaniu care-i ajungea până la umeri, la care Grace se referise cu termenul ”claie”. Nu era aspru, ci fin și drept, cu o mică tendință de a-i acoperi fața. Folositor când dorea să se ascundă, dar azi? Se întinse și luă o mână de agrafe. Azi poate ar arăta mai bine cu o coafură cu alură franțuzească.

Degetele i se mișcau cu repeziciune prin păr, când învârtind o șuviță rebelă, când potrivind cu grijă o agrafă.

Fier Cailloux era aproape obligat să dorească să vândă, dar acest lucru ar fi afectat-o pe Grace mai mult decât pe ea. Așa cum zisese chiar Grace, Kyle ar fi putut să-și gasească cu ușurință de lucru ca secretară. Administrase afacerile moșiei încă de când se făcuse destul de mare pentru a fi luată în serios, deci sigur ar fi putut să-și găsească de lucru. Cât despre sentimentele sale cu privire la părăsirea singurei locuințe pe care o numise vreodată „casă”, nu le-ar fi exteriorizat; încerca chiar să le suprime.

Se întorsese într-o parte și studia femeia zveltă ce se reflecta în oglinda aburită. Părul ei era acum aranjat, rochia „practică” de mătase acoperea discret ceea ce Grace numea „picioare de balerină”. Kyle știa că acesta era unul dintre atuurile sale. Mai avea zece minute la dispoziție ca să pregătească ceva de băut pentru a-l întâmpina pe cel care la ora actuală avea în

mâinile sale viitorul lor. Era chiar remarcabil cât de calmă putea să fie, dacă nu se gândea la ce avea să urmeze celor zece minute.

Din bibliotecă, unde stătea ea, nu se vedea prin geam decât o foarte mică parte din fațada casei. Un dud imens, asemănător celui din grădină străjuia impunătoarele porți de fier. Auzi motorul unei mașini care trăgea la scară. Ea tocmai punea carafa cu vin pe tavă. Deodată o cuprinse o stare de neliniște. Trenul de Londra trebuie să fi ajuns mai devreme. Își făcu curaj și se apropie de fereastră pentru a vedea ce se întâmplă.

Dar numai taxi nu era mașina care oprise fața casei. Iritată, Kyle se încruntă. Cum putea Grace să fie atât de nechibzuită! Tocmai acum când trebuia să vină Fier Cailloux, ea se găsise să-și invite unul din mulții admiratori ai săi la un pahar, sau poate era Alex, care le mai făcea din când în când câte o vizită în încercarea de a o convinge pe Grace să se întoarcă la el. Ei erau ca doi copii, nu puteau să trăiască nici împreună, nici unul fără celălalt. Una dintre bine cunoscutele lor scene era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie, tocmai acum, când Fier Cailloux era pe drum. Dar luxoasa mașină sport, cu distinctivul semn Mercedes, nu-i aparținea lui Alex și Kyle se dădu repede câțiva pași înapoi. Grace, probabil, era încă în grădină și ambele uși, cea de la intrare și cea care dădea în curtea interioară, erau larg deschise. Dacă șoferul mașinii nu o văzuse pe ea la geam, atunci cu siguranță intrase și dăduse peste Grace.

– Aici este Dovercourt, nu-i așa? Dar era mai mult o afirmație decât o întrebare.

– Da. Nu se auziseră pași, dar cineva, sigur un bărbat, se oprise în ușa de la bibliotecă. Stătea acolo de parcă ar fi fost la el

acasă, sprijinit de tocul ușii, îmbrăcat într-un costum scump, de un albastru închis, cu dungi albe, subțiri. Sacoul nu ascundea musculatura bine făcută. Cămașa albă contrasta plăcut cu tenul său măsliniu. Din părul negru și des, o șuviță cobora pe frunte. Și-o dădu cu o mână pe spate.

– Da... da, aici este! Abia termină de spus cele câteva cuvinte, se întorsese și îl descoperi stând acolo. Nici ea nu înțelegea ce era cu acest fior de teamă care... Dumnealui, mai mult ca sigur, era unul din curtezanii lui Grace. Nu prea era stilul ei. Lui Grace îi plăcea să domine, nu să fie dominată, iar el numai tipul de bărbat care se lasă dominat nu părea să fie. Nu știa cum își dăduse seama de acest lucru, dar pur și simplu își dăduse, iar enervarea începu să ia locul fiorului de mai înainte. Cum a putut Grace să fie așa de nechibzuită? Nici măcar nu-i spusese că a invitat pe cineva, iar Fier Cailloux trebuia să sosească din clipă în clipă.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea scurt.

El păși în bibliotecă și se uită de jur-împrejur. Era o cameră mare, dar se micșorase parcă dintr-o dată.

– Da. Când el întoarse privirea spre ea, Kyle observă albastrul intens al ochilor lui. O caut pe domnișoara Haultain. Mă așteaptă...

– Mă duc s-o chem pe Grace. Kyle porni spre ușă când următoarele cuvinte ale lui o pironiră locului.

– ...spune-i că o caută Fier Cailloux.

În cameră să lăsă liniștea și preț de câteva secunde urechile ei refuzară să mai audă ce i se spunea. Trebuie să se fi înșelat! Acesta nu poate fi Fier Cailloux. Ea se aștepta la un burlac trecut de prima tinerețe, cum îl descrisese Grace cu atâta siguranță.

Adevăratul Fier Cailloux trebuia să fie încă în taxi venind, dinspre gară. Nu putea să fie adevărat ceea ce tocmai a auzit. Trebuie să se fi înșelat! Trebuie!

– Mă scuzați, nu... Deși era foarte sigură de ceea ce a auzise, se poticni. Nu am reținut numele!

– Fier Cailloux. Nu se înșelase, iar nerăbdarea se citi în ochii care se ațintiseră asupra ei. Domnișoara Haultain mă așteaptă.

– Da, știu. Ce trebuia să facă? Să-i strângă mâna? Kyle se decise că nu. În schimb, toate discursurile pe care și le pregătise cu grijă dispăruseră.

– Atunci poți să te duci să-i spui că am venit? întrebă el pierzându-și răbdarea.

Acum ea distinsese accentul; un accent transatlantic, cu o nuanță franțuzească.

– Nu este nevoie. El ridică întrebător din sprâncene. Îmi pare rău! Dar de ce se comporta prosteste? El nu avea de unde să știe. Eu sunt Kyle Haultain!

– Tu! Nici măcar nu încercă să-și ascundă neîncrederea. Am crezut că ești menajera.

Un altul în locul lui s-ar fi scuzat; el nu. Kyle se văzu o secundă prin ochii ce o priveau; timidă, menajera perfectă, îmbrăcată într-o rochie cenușie de in. Mai ales ea ar fi trebuit să înțeleagă această presupunere.

– Nu ți s-a spus că vin? Această întrebare o lămuri pe Kyle. Era greșeala ei, nu a lui.

– Da... da, bineînțeles. Mă așteptam să fiți altfel. Kyle se autoadmonestă în gând. Chiar dacă era adevărul, nu ar fi trebuit să-l spună.

– Serios? În acest moment el păru sincer amuzat; ochii lui albaștrii sclipeau. Dar cum te așteptai să fii? Întrebă el calm.

Numai la un bărbat de trezeci și cinci-trezeci și șase de ani nu se aștepta ea, un bărbat ca acesta, degajând la fiecare gest un astfel de magnetism. O șuviță de păr negru ca abanosul îndulcea puțin din severitatea feței, dar nu diminuă cu nimic forța pură care radia din fiecare centimetru al corpului său. Deși observase și înainte, acum era mai evident cum costumul negru, scump se lupta în van pentru a ascunde mușchii bine proporționați. Era elegant, dar emana putere, iar ridurile de pe față erau ale unui om cu autoritate, nu ale unui simplu bărbat chipeș.

Gura lui era dreaptă, prea dreaptă, denota o hotărâre de neclintit. Când zâmbea însă, se dezveleau dinții de un alb strălucitor. Nasul îi era mândru, iar maxilarul puternic. Tenul era închis la culoare, nu doar bronzat cum crezuse ea la început. Din expresia feței se putea intui că era capabil de a păstra un secret. Ochii săi de un albastru intens puteau citi gândurile oricărei persoane destul de nesăbuite să-și închipuie că l-ar putea înșela.

Când știrea că moștenitorul Dovercourt-ului a fost găsit ajunsese la urechile lor, Grace fusese cea care o verificase. Kyle acceptase pur și simplu ideea că o altă perioadă din lunga istorie a Dovercourt-ului este pe punctul de a se sfârși, dar bătrânul burlac canadian pe care îl prezisese sora sa se evaporă, în timp ce în față ei stătea un Fier Cailloux caruia ea încerca să-i răspundă.

– Ne așteptam să veniți cu trenul de Londra, spuse ea evaziv. Nu credeam că veți ajunge așa repede.

– Am venit cu o mașină închiriată, arată spre Mercedes-ul parcat pe alea acoperită cu pietriș. Deși schițase acest gest din cap, ochii parcă nu i se mișcaseră.

„Și probabil că a mers cu o viteză mult peste limita legală”, se gândi Kyle.

– Doriți sherry? întrebă ea făcând un gest spre carafă de pe masă.

– Nu. Aș prefera să-mi spui câte ceva despre planurile voastre de viitor. Ai o soră, nu-i așa?

– Da, Grace. Dar unde era Gace? Ea ar fi știut cum să se comporte într-o astfel de situație; Grace făcea bărbații să roiască în jurul ei ca muștele după miere. Gândul că acest om nu s-ar lăsa atât de ușor manipulat îi trecu prin cap lui Kyle. Este în grădină. Mă duc s-o aduc.

– Nu! Acest cuvânt îi tăie singura cale de scăpare. Tu ești sora mai mare, nu-i așa?

– Da. Kyle obsevă că și el își făcuse temele. Pentru mulți, Grace era singura sora Haultain.

– Deci cred că se cuvine să auzi prima ce am de spus. Am găsit un cumpărător pentru Dovercourt. La aceste cuvinte inima lui Kyle tresări. Un editor american și soția lui englezoiacă, continuă el, dar nu m-am hotărât încă. O decizie finală depinde de felul în care îmi pot eu combina afacerile din Canada cu ceea ce este de făcut aici.

Dispăru astfel și magazinașul imaginat de Grace. Ceea ce făcea Fier Cailloux pentru a-și permite hainele scumpe și aura de bogătaș care-l înconjura, nu era să conducă un singur magazin, mai de grabă un lanț de magazine sau poate un imperiu, decise Kyle privindu-i fața hotărâtă.

– Știu că mai sunt două ferme pe care mi le vei arăta mâine, zise el în grabă. Între timp aș dori să văd casa și împrejurimile.

– Acum? întrebă Kyle surprinsă.

– De ce nu? o privi el fără vreo expresie pe față. Am venit aici într-o călătorie de afaceri de trei zile, nu în vacanță. N-am timp de pierdut.

Acum începea cariera de ghid pe care o prezisese Grace. Fier făcu un pas în apoi permițându-i lui Kyle să iasă din biblioteca pentru a-l conduce prin ușa verde ce dădea spre camerele servitorilor.

Manuel și Fernanda reapăruseră în bucătărie, iar Manuel, mic de înălțime, părea acum neînsemnat. Dar nu numai din pricina staturii lui Fier – care avea mult peste un metru optzeci și era atât de bine făcut, deci era cu două capete mai înalt decât servitorul hispanic – ci și datorită calității sale de a se face remarcat oriunde și oricând, indiferent de compania în care s-ar fi aflat. Figură aristocratică, personalitate puternică, parcă desprins din legendă – Kyle nu reușea să găsească cuvântul potrivit pentru a-l caracteriza. Deși el era mai mult european decât indian, Kyle îl vedea stând acum în cadrul ușii pe „Făcătorul de Bani”, sau pe oricare alt mare șef de trib indian. Singurul lucru care nu se încadra în această imagine erau superbii ochi azurii.

Superbii ochi azurii se fixaseră acum pe Manuel.

– Tu ești Manuel Seguera, spuse ferm proprietarul ochilor.

– Da, domnule. Manuel stătea cu mâinile drepte pe lângă corp, parcă ar fi fost la paradă. El rămăsese în Anglia pentru un singur motiv: să învețe engleza. La baza englezei sale stăteau filmele cu buget redus date de televiziunea spaniolă, fără a beneficia de subtitrare. Kyle se întreba câteodată dacă vizionase vreodată altceva decât filme de război, fiindcă accentul lui era cel al unui sergent din armata britanică.

Soția lui, Fernanda, era cea care se chinuia cu sâsăiturile unui pronunțat accent spaniol. Manuel era hotărât să nu se abată cu nici un chip de la îndeplinirea visului de a deține propriul său hotel pe Costa Brava.

– Manuel Seguera! observă Kyle. Fier își făcuse temeinic temele, dacă știa până și numele personalului de la Dovercourt.

– Da, domnule, repetă Manuel. Acesta soția mea, Fernanda.

– Señor. Fernanda făcu o reverență, evident încântată.

– Cu ce se ocupă prin casă cuplul ăsta al tău de spanioli? Trecuseră în sufragerie.

– Cu ce? Kyle rămase surprinsă de faptul că el a pus o astfel de întrebare. Păi, fac curățenie, bineînțeles, ia Manuel se ocupă de grădină.

– Serios? zâmbi el, acest zâmbet făcând-o pe Kyle să vadă prin ochii străinului praful și în general aerul ponosit al încăperii. Prinny cinase aici odată, dar splendoarea de atunci dispăruse de mult și ca majoritatea locuințelor vechi, din ce în ce mai mulți bani ar fi trebuit investiți în reamenajări. Putea ea să-l acuze pe Fier dacă el dorea s-o vândă? Dar acum era mai îngrijorată de soarta lui Manuel și a Fernandei.

– Fac și ei ce pot, spuse ea în concluzie, îi ajut și eu, dar este o casă mare. Mama mea le plătește salariile.

– Adică Thea Robertson. Fier se opri din scrutarea portretelor ce atârnav pe perete. O altă dovadă a interesului lui! Câți oameni știau că Thea Robertson a fost măritată cu Ash Haultain? În perioada când povestea de dragoste dintre o actriță de mână a doua și unul dintre reprezentanții celei mai vechi familii din Anglia valora ceva, atât ziarele de scandal cât și cele serioase

fuseseră pline de povești și fotografii despre neobișnuita nuntă, dar Thea Robertson și Ash Haultain nu mai erau de mult considerați un cuplu.

Thea, pe bună dreptate, devenise o știre de senzație. Foarte frumoasă și cu nimic mai puțin talentată, era încă o prezență pregnantă atât în teatru, cât și în ziarele de scandal, din cauza aventurilor sale cu bărbați mult mai tineri. Pe de altă parte, Ash Haultain se retrăsese din viața publică, de îndată ce Grace se născuse, pierzând astfel confruntarea cu cariera Theei. Ca arheolog, el plecase în Kenya pentru a căuta răspunsuri privind originea omului. Ultima dată când Kyle îl văzuse pe tatăl ei fusese la douăzeci și unu de ani. Se întorsese la Dovercourt pentru o lună și la plecare o luase cu el și pe Grace, care avea pe atunci cincisprezece, aproape șaisprezece ani. Parcă simțise că îndelungata „epocă de aur” a Dovercourt-ului avea să apună. Grace se măritase pentru prima dată șase luni mai târziu.

Știa Fier oare că, pentru Kyle, tatăl ei fusese ca o umbră, și când auzise de moartea lui parcă auzise de moartea unui străin? Contase asta în conturarea atitudinii lipsite de simpatie a moștenitorului față de amintirea lui Ash Haultain? Nu avea cum să-și dea seama de pe fața impasibilă ce o privea acum pe fundalul portretelor familiei Haultain.

— Am văzut tot parterul? Întrebă el.

— Da.

— Bine, atunci să mergem sus. O luă înainte, sigur fiind că ea îl va urma. Pe Kyle, privind spatele lat al bărbatului din fața ei, o încercă un sentiment inexplicabil de siguranță. Fier Cailloux ar putea fi privit în multe feluri, numai drept genul de bărbat care trece ca o umbră prin viața unei femei nu. Se trezi

întrebându-se dacă și presupunerea lui Grace cum că el era necăsătorit este eronată, dar dădu repede uitării un astfel de gând. Pe ea nu trebuia s-o intereseze acest lucru, iar dovadă mai concludentă a acestui fapt decât cea pe care însuși bărbatul lat în umeri, cu spate de culturist i-o dăduse, nici că ar fi putut să primească. Încă mai simțea scepticismul din vocea lui și tonul apăsător pe care îi vorbise când descoperise că nu este menajera. Nu era prima oară când Kyle își dorea ca nu Grace să fie cea care moștenise faamecul Theei Robertson. Însă realitatea era că Grace îi semăna mamei sale, cu părul ei blond și personalitatea debordantă. Kyle îl moștenise pe tatăl ei, cu părul castaniu ca și ochii, și o fire mai tăcută. Sugestia lui Grace pentru salvarea Dovercourt-ului era ridicolă. Și nimănui, mai ales unuia ca Fier Cailloux, nu avea cum să-i treacă prin cap să se mărite cu ea.

– Aceasta este camera mea, spuse ea în timp ce Fier se opri sprijinindu-se cu mâna de tocul ușii întredeschise. Patul, draperiile, oglinda aburită păreau atât de uzate. Fuseseră oare întotdeauna așa, sau doar se obișnuise ea cu ele?

– Înțeleg. Închise ușa fără orice alt comentariu. Și aceasta? întrebă el trecând la următoarea cameră.

– Aceasta este a lui Grace, sora mea, adăugă ea în timp ce pe fața lui se citea nedumerirea.

Asta se întâmpla pentru prima oară. Nimeni nu uitase vreodată de Grace. Dar, dacă stătea să se gândească, Fier încă n-o cunoscuse pe sora ei. Nu fusese încă „expus” frumuseții de basm care transforma un bărbat în sclavul ei pe viață. Bine că Grace nu era acolo să-l audă. Chiar dacă nu se întâlнисeră, Fier ar fi trebuit să știe despre incredibila ei forță

de atracție, căci până acum știuse tot. Grace n-ar fi fost deloc încântată că un bărbat a putut s-o piardă din vedere chiar și pentru o clipă.

— Ea este în cameră?

— Nu, e jos în grădină. Dar sunt sigură că nu s-ar supăra dacă am intra.

Luând explicația ei ca pe o permisiune, Fier deschise ușa și Kyle văzu că se înșelase. Grace era nu numai în cameră, dar și în fața oglinzii, astfel încât privirii noului venit i se oferi plăcerea de a cunoaște două Grace deodată, salutându-l cu delicatețea ei atât de firească: una în carne și oase, îmbrăcată într-o rochie Valentino de mătase, de un verde-pal, căci schimbase rochia simplă, de bumbac, de mai devreme, și cealaltă, reflexia pe luciul oglinzii a spatelui gol, cu părul blond revărsat în valuri luminoase. Fier o văzu pentru prima dată pe Grace în deplinătatea splendorii ei. Nu-i de mirare că se opri ca fulgerat, iar Kyle, care îl urma îndeaproape, putu să audă cum el trage adânc aer în piept. Pentru prima dată de când ajunsese la Dovercourt, Fier Cailloux fusese luat prin surprindere.

Făcu câțiva pași, astfel încât în oglindă apăru, lângă imaginea lui Grace, și imaginea lui, care purta pe chip aceeași expresie înmărmurită pe care Kyle o mai văzuse de atâtea ori la bărbații care o vedeau pe Grace pentru prima oară. Singura diferență era că, de această dată, cea mai neînduplecată figură pe care o văzuse vreodată se îmblânzea, reacționând ca oricare alta la vederea frumuseții aurii a lui Grace.

Trecu doar o secundă, dar pentru Kyle parcă o eternitate, până când își auzi vocea:

— Ea este Grace. Grace, Fier Cailloux.

Capitolul 2

Fernanda pregătise Chateaubriand pentru cină. De fapt Kyle gătise, iar Fernanda doar îl aranjase pe platoul de argint, înconjurându-l cu garnitură de cartofi noi și legume proaspete, aduse de Manuel din grădină. Manuel servi chiar el cina, fericit fiind că are posibilitatea să-și etaleze pregătirea de majordom.

Pentru o seară, prăfuita sufragerie își recâștiga din vechea glorie, cu Fier tronând în capul mesei, având în dreapta pe Grace, iar vizavi de aceasta pe Kyle. Lumânările licărind, iar în centrul mesei nectarinele și piersicile de Dovercourt pe un platou, completau această masă scumpă, pe care Kyle, dacă stătea acum să se gândească, ar fi putut s-o înlocuiască cu o cină obișnuită, într-una din camerele cele mici.

Fier măncă și bău, dar nici un moment nu-și luă ochii de la Grace. Deodată, aceasta întreabă:

— Ai fost vreodată la Cannes? Ca întotdeauna, Grace roșea când observa interesul unui bărbat atrăgător, incredibil de atrăgător, față de ea.

– Nu, n-am fost. De ce? întrebă Fier cu o privire blândă în ochi.

– Ar trebui să te duci. Grace se opri; cu un gest provocator lăsă capul în jos și ochii i se aplecară peste decolteul îndrăzneț al rochiei sale. Cannes-ul este plin de bărbați chipeși și unul în plus nu ar strica. Buzele i se subțiară, înălță capul pentru ca Fier să poată observa din plin frumusețea ochilor ei albaștri, cu reflexe violacee, de sub perechea de gene lungi, negre. Poate vei veni cu mine să-ți arăt locurile.

– Grace...! strigă Kyle scandalizată, protest care parcă nici nu se auzi din cauza râsului înfundat al lui Fier.

– O propunere interesantă, dar imposibilă, din păcate, spuse el. În trei zile trebuie să mă întorc în Canada.

Poate din cauza luminii lumânării, dar pe fața lui nu se citea nici o emoție. Grace știa că dacă încăperea ar fi fost îndeajuns de luminată, s-ar fi putut observa expresia dorinței pe fața lui, expresie pe care o văzuse la atât de mulți bărbați, când li se refuzase ocazia de a rămâne singuri cu ea. Această situație constituia o excepție doar prin faptul că de obicei ea era cea care primea invitația.

Lumina era însă destul de puternică pentru a putea se poată observa că Fier nu poate să-și ia ochii de la Grace.

– Dar nu se poate să te întorci în Canada așa de repede! Mirarea din vocea lui Grace ajunse la urechea ei și Kyle începu să asculte convorbirea. Era un subiect care le interesa pe amândouă. În afară de un posibil cumpărător, Fier nu dăduse nici o explicație cu privire la planurile lui sau, mai exact, la planurile pe care le avea pentru Dovercourt.

– Dar plec marți. Fier întinse degetele sale lungi după pahar.

– Înțeleg, se opri Grace. Înțelesese că acest om nu era genul de bărbat căruia să-i placă să fie interogată astfel.

– Trebuie să mă întorc la Faucon d’Or, explică Fier. Ranch-ul nu se conduce de unul singur.

– Ranch?! se miră Grace. Dar am crezut că ești ... Vocea i se opri într-un tremur.

Comerciant! Kyle își amintea și acum dezgustul cu care spusese Grace acest lucru. „Un negustor, un oarecare pune mâna pe toate astea!”. În mintea lui Kyle nu era nici o îndoială că părerea lui Grace despre negustori se schimbase radical în ultimele două ore, dar își amintea cum Grace se plânsese mai devreme cum că această avere căzuse în mâinile cuiva clar inferior lor.

– Ce ai crezut că sunt? Strălucirea ochilor lui Fier îi transformă în niște puncte albe în contrast cu fața bronzată.

Pentru prima dată Grace se găsea în dificultate. Plecă privirea sub zâmbetul lui ironic.

– Am crezut că ai un magazin, murmură ea.

El pufni în râs și Kyle o văzu pe Grace imbujorându-se. Nimeni nu mai râsese până acum, vreodată de Grace.

– Păi, la ce altceva să ne gândim când ni s-a spus că ești comerciant? întrebă ea.

– Comercianții, draga mea, nu „au un magazin”! Fața lui Fier exprima compasiune. O altă experiență inedită; nimănui nu-i mai fusese milă de Grace vreodată. Primii comercianți furnizau cele necesare vechiului fort de la Hudson Bay și trimiteau provizii la mineri. Mulți dintre ei au lucrat și la prima cale ferată din California, ei au fost cei cu ajutorul cărora s-a edificat Vestul, de la Munții Stâncoși până la granița cu Mexicul. Au străbătut ținuturile astea așa cum nici un alb nu a putut vreodată s-o facă. Erau oameni serioși și muncitori. Majoritatea lor erau în parte indieni. „O parte iroquez și o parte cree”, această informație pe

care le-o dăduse avocatul începea să aibă sens în timp ce Fier distrugea și ultima presupunere care se făcuse pe seama lui, cum că ar deține un magazinăș într-un orășel necunoscut.

Kyle și-l imagina ca pe omul de munte perfect. Chiar și astfel îmbrăcat, Kyle nu și l-ar fi închipuit venind din altă parte decât de la munte.

– La sfârșitul secolului, când turiștii au început să vină, bunicul meu a... se opri pentru a-și alege cu grijă cuvintele... A achiziționat o cabană de vânatoare. Pe aceasta o conduc eu acum, acolo, în pustietate. Pentru câteva momente se întorsese în timp. Din el nu vorbea partea engleză, nici cea franceză, ci sângele indian. Se simțea liber, la fel ca strămoșii săi.

– Atunci trebuie să fi auzit de Alex!

– Alex? Fier o privi uimit.

– Contelexei Orsinski, explică Grace. Soțul meu.

Stând cu spatele la șemineul din cameră, Fier îi aruncă o privire lungă prin paharul de brandy pe care-l avea în mână.

– Nu știam că ești măritată.

– Am fost. Grace vorbea de parcă soții erau un tribut adus frumuseții ei. Suntem despărțiți acum. Dintr-o dată parcă, încordarea din mușchii lui Fier dispăru, sau poate doar i se păruse lui Kyle. Nu ar fi fost nimic surprinzător în asta. Orice bărbat pus în situația de a afla despre cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată că este măritată ar fi fost la fel de șocat.

– Lui Alex îi place să vâneze, continuă Grace. A adus atâtea capete și coarne de animale în Franța! Îî! și se înfioră. Până și fiorul acesta era fermecător.

– Nu vânam animale la „Faucon d'Or „, Fier își sorbi brandy-ul. Noi protejăm natura, o admirăm și ne bucurăm de ea.

Ceea ce spunea Fier nu era nici pe departe ceea ce se așteptase Kyle ca el să spună, dar Grace zâmbi.

– Atunci ești la fel ca Alexei, spuse ea continuuând să zâmbească. Replica lui Fier nici măcar nu o atinsese. Îi place să-și admire trofee. Avem o vilă lângă Cannes ... O greșeală ciudată, se gândi Kyle. Grace susținea mereu că nu mai vrea să-l vadă pe Alexei, dar se referea la casa lui cu termenul de „a noastră” ... Și are o cameră parcă tapetată cu animale împăiate. Îîî! se repetă fiorul acela fermecător. Este de-a dreptul sinistru! Hai să schimbăm subiectul. Mai vrei să bei ceva?

Se întinse să-i ia paharul, atingându-și ușor mâna de a lui.

– Nu, nu mulțumesc. Fier puse paharul pe șemineul de marmură, după care urmă o pauză foarte lungă.

– Deci nu vei păstra Dovrecourt-ul, bănuiesc. Kyle îngheță pe scaun.

– Serios? Întrebă el ironic. Ce te face să crezi asta?

– Păi, nu știu... Grace se opri așteptând ca el să-i vină în ajutor, dar apoi ridică din umeri. Păi, ai un ranch și acum când ai văzut cât de dărăpănată este această casă, cu greu îmi vine să cred că o vei păstra. Ea zâmbi șovăitor. I-am propus lui Kyle să se mărite cu tine, ca să putem locui în continuare aici!

– Ce-ai făcut? Ochii lui negri se abătură asupra lui Kyle ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Grace...! În acest moment, Kyle dorea să intre în pământ de rușine.

– Este chiar destul de simplu! Grace se îndreptă spre masa cu băuturi, îmbrăcată în acea rochie de mătase verde. Era al doilea pahar de brandy, fără a mai vorbi de cel de vin de la masă. Dar nici alcoolul nu o făcea dizgrațioasă. Doar indiscretă, ceea ce o

punea pe Kyle într-o situație penibilă. Ar fi dat orice ca Fier să-și mute privirea de la ea, dar el continua s-o privească. Kyle începuse să tremure.

– Măcar ești burlac. Grace se opri din băut și îi aruncă o privire lungă. Bănuiesc că ești.

– Da. Ochii lui o lăsară în pace pe Kyle și se întoarseră asupra lui Grace.

– Deci este foarte simplu, spuse Grace continuându-și jocul. Te căsătorești cu Kyle, ea va conduce în continuare Dovercourt-ul, iar tu te vei ocupa de... Grace se împotmoli în acest termen necunoscut... Vei avea grijă de Faucon d'Or.

– Este așa de important pentru tine? întreabă el ușor.

– Da, bineînțeles. Dovercourt este casa noastră.

– În acest caz. Ochii lui Fier se întoarseră pe Kyle care începu să tremure din nou. Va trebui să mă gândesc la asta.

Niciodată în viața ei nu mersese cu o mașină atât de scumpă. Cu capota lăsată și vântul bătându-i prin păr, Kyle stătea pe locul din dreapta, și din scaunul îmbrăcat în piele urmărea cum lăsau repede în urmă gardul viu. Întotdeauna vizita fermele moșiei în vechiul Land Rover. La volanul acestuia era la același nivel cu gardul pe lângă care trecea. Acum însă, sprijinită pe spate, gardul viu constituia doar un fundal neclar pentru parapetul șoselei, pe lângă care treceau în viteză, la numai câțiva centimetri distanță.

Doar prin cine știe ce concurs de împrejurări ajunsese să rămână singură cu Fier. Grace, care nici măcar nu se apropiase de ferme vreodată, acuzase, chiar în ultimul moment, o durere de cap. Gândul că și asta făcuse parte din același joc menit să-l

determine pe Fier să-i acorde mai multă atenție și să demonstreze că orice bărbat îi cade până la urmă la picioare, îi trecuse prin cap lui Kyle. Fier însă, îi aruncă o privire peste masa la care luau micul dejun și îi adresează doar câteva cuvinte de simpatie formală. Acceptă fără nici o obiecție sugestia ei de a merge doar cu Kyle să viziteze cele două ferme.

Dimineața se scursese plăcut. Acum că Fier cunoscuse familiile Sully și Gibson – familii care erau și ele părți integrante din Dovercourt – și nu mai erau pentru el doar niște nume pe hârtie, ci oameni în carne și oase, s-ar fi gândit poate de două ori înainte să înstrăineze ceea ce era de fapt și al lor. Kyle își aminti de editorul american și soția sa englezoaică, care fuseseră meționați ca posibili cumpărători, și se cutremură.

Un altfel de tremur îi cuprinse trupul când Fier frână burse, întorcând mașina, ceea ce o propulsă în el. Se agăță de ușă și se trase înapoi.

– Țsta nu este drumul înapoi spre Dovercourt!

– Știu. Îmbrăcat în blugi și cu un pulovăr pe gât, Fier o privea. Dar am observat o cafenea puțin mai jos, când am trecut pe aici dimineață. M-am gândit să luăm prânzul.

– Dar... Kyle începu acest protest, dar se opri. De ce să se certe? El probabil știa la fel de bine ca ea că Grace îi aștepta. De ce să deschidă o controversă când el decisese deja? Mai ales că Fier nu s-ar târgui. Fier făcea întotdeauna ce voia.

O parte din ea se declara mulțumită că dimineața nu se încheia aici. La început șovăise, dar se și temuse puțin. Ca și chiriașii și familiile lor însă, și ea fusese prinsă în mrejele lui, căci, atunci când dorea, putea fi într-adevăr fermecător. În acea dimineață, spre surprinderea ei, chiar se distrase. Se simțise bine

răspunzând la întrebări menite să testeze cunoștințele ei despre moșie, cunoștințe care se dovediseră bine puse la punct. Lăsase la o parte rezervele ei obișnuite. Fier fusese plăcut surprins și o acceptase, pe bună dreptate, ca pe o persoană foarte competentă.

Fața i se îmbujorase și câteva șuvițe castanii se desprinseseră din coadă, vântul împrăștiindu-le pe față și gât. Părea într-un fel mai tânără și mai relaxată. Era, cu siguranță, primul moment de relaxare de când auzise de moartea tatălui ei.

Parcarea cafenelei Tudor era aglomerată, la fel și unicul bar din zona. Erau aproape de Chichester și în zilele frumoase ca aceasta, funcționarii mai furau câte o oră din programul de serviciu, prelungindu-și pauza de prânz. Barul era plin de lume bine dispusă, care râdea și vorbea, dar chiar când ei intrară un cuplu se ridică de la o masă și Fier, atent la această mișcare, o trase de mână pe Kyle și o îndrumă spre locul cu pînina.

– Puterea optimismului! El observă surprinderea ei la norocul ce se ivise. Într-un fel și el arăta mai tânăr, dar ea încă nu putea să citească ce se ascundea dincolo de superbii lui ochi azurii. Să știi că așa este: dacă îți dorești cu adevărat ceva, explică el, chiar ți se va îndeplini dorința.

Era vorba doar despre locul eliberat din bar sau și despre vânzarea Dovercourtului? Kyle era tensionată până în vârfurile degetelor.

– Ce vrei să bei și să mănânci? Fata care mai devreme era relaxată și fericită, devenise dintr-o dată încordată.

– Nu știu, răspunse ea privind în altă parte. Nu contează. Ziua care începuse așa de bine avea, până la urmă, să se termine la fel de rău cum prezisese ea.

– Te rog eu să nu mai fii așa! Vorbele lui o speriară.

– Cum? Ea uită să-și ascundă privirea și se uită drept în ochii lui. Cum să nu mai fiu? se bâlbâi ea.

– Să nu mai fii așa de îndatoritoare și de rea cu tine însăși încât să încerci mereu să te ascunzi, explodă el. Ești femeie, nu o bucată de tapet, nu te mai lăsa copleșită de monotonia vieții de zi cu zi.

Ea se înroși. Vechile obiceiuri mor greu, dar de unde să știe el asta?

– Acum, spuse el, s-o luăm de la capăt. Ce vrei să iei?

– O limonadă și un sandviș. Orice fel... Începuse din nou ... Cu șuncă, schimbă ea repede. Dar lasă-mă să te ajut.

Dar el o ținui cu o privire.

– Stai jos! îi ordonă. Cred că mă pot descurca și singur.

Unde se rupsese firul? Umilită și rușinată, sigură că oamenii din jur au auzit toată discuția, Kyle rămăsese pironită pe scaun urmărind umerii lați, care se distingeau din mulțime, mulțimea prin care își făcea loc cu ușurință pentru a ajunge la bar. Un timp se simțiseră bine unul în compania celuilalt, chiar se închegasă o posibilă prietenie, acolo, în câmpiile Sussex-ului. Chiar lăsase la o parte rezervele ei obișnuite, răspunzându-i la întrebările despre moșie.

Cel puțin Grace avusese dreptate într-o privință, Kyle nici măcar nu considera drept variantă sugestia foarte obraznică a surorii sale de a se mărita. Dacă Dovercourt-ul avea să-i fie luat, putea să lucreze ca secretară.

Grace și Fier erau în grădină când în fața casei opri o dubă care livră un pachet. Kyle auzi, prin fereastra deschisă, vocea lui Grace, ascuțită și fericită. Peste câteva momente se făcură auziți și pașii Fernandei care se apropia de camera ei.

– Señora! Fernanda intrase în cameră. Avea în mâini o cutie albă pe care scria „Brighton Boutique”. Asta pentru dumneavoastră! Fernanda lăsa cutia pe pat.

Kyle traversă camera.

– Ce este asta? întrebă ea.

Fernanda ridică din umeri. Ei se aflau aici pentru a împlini visul lui Manuel de a deschide un hotel, nu pentru a înțelege această limbă străină pentru ea. În afară de câteva cuvinte, pe care cu greu le distingeai din cauza accentului catalan, Fernanda Saguera nu se înțelegea cu englezii decât prin mimă.

Kyle se apropie și deschise cutia. Sub un strat de hârtie fină, ea descoperi o rochie lungă, neagră. Nu era nici o carte de vizită.

– Fernanda, cine a trimis asta? Întrebarea veni mai mult de uimire și nu pentru că aștepta neapărat un răspuns. Fernanda zâmbi, dădu iar din umeri și ieși din cameră.

Trebuie să fie din partea Theei, decise Kyle ridicând rochia și punând-o pe lângă ea. Era probabil unul dintre gesturile ei fan-teziste. Nici un cuvânt vreme de câteva luni bune, nici un semn de viață, iar acum acest cadou scump venea ca un fel de recunoaștere tacită, de fapt niciodată asumată a vinovăției. Kyle se apropie de cutie și căută cartea de vizită, ținând rochia într-o mână și mângâindu-și obrazul cu acel material fin. Își reconfirma acum ei înseși ceea ce crezuse inițial. Nu exista carte de vizită, dar rochia o reprezenta pe Thea: croiala extravagantă, decolteul amplu pe lângă corsajul fără bretele, crăpătura adâncă de pe piciorul stâng și desigur culoarea. Pe Thea negrul arăta fabulos, dar Kyle nu purtase așa ceva în viața ei. Negrul cu maroul nu mergea; aflase acest lucru când realizase cât de castaniu îi este părul.

Remarcabil era faptul că Thea parcă simțise că se vor duce la teatru în acea seară. Neputându-se abține, Kyle luă rochia și se duse să se admire în oglinda aburită. O altă persoană o privea din oglindă, o persoană care-i părea cunoscută, dar îi era totuși străină. Imaginea din oglindă avea o strălucire aparte în privire, ceea ce o făcea mai profundă și misterioasă. Mătasea de culoarea abanosului conferea părului său o nuanță arămie. Singura trăsătură ștearsă a străineii care o privea din oglindă erau umerii care se vedeau prin bluza crem, bluză care semăna izbitor cu una dintre piesele vestimentare din dulapul ei, al lui Kyle.

Nu ar fi purtat niciodată o astfel de rochie, bineînțeles că nu. Era mult prea îndrăzneță pentru ea, dar nu strica dacă o proba! Kyle lăsă rochia pe pat și începu să-și scoată bluza.

Femeia care parcă încă o urmărea cu privirea din oglindă avea umerii aurii și gâtul lung. Înainte de a îmbrăca rochia, Kyle își ridică părul în vârful capului într-un coc victorian. Stătea cu capul ușor înclinat și se admira cochet în oglindă.

Rochia asta nu era pentru ea, decise în timp ce și-o dădea jos. Era o rochie elegantă pentru o persoană pe măsură, pentru o femeie sigură pe sine și conștientă de farmecul și de puterea sa de a fermeca. Cu decolteul ei adânc, crăpătura îndrăzneță, croită pentru a pune în valoare un picior frumos, rochia era de-a dreptul provocatoare. Îi va mulțumi Theei pentru cadou, deși nu avea să-l poarte niciodată. O astfel de imagine a sa o înspăimânta.

Singura reminiscență a acestei imagini în ținuta sa când coborî era coafura. Cocul victorian pe care și-l făcuse căpătase un farmec aparte datorită celor câteva bucle castanii care se desprinseseră rebele și-i încadrau acum fruntea și gâtul. Purta o rochie crem de tafta.

– De ce nu ești îmbrăcată? Plecăm imediat. Fier o zărise din bibliotecă. Coborând scările, ea îl văzuse stând încruntat la fereastră și privind peluza. Se întrebese oare la ce se gândea. Nu era ceva plăcut, gândi ea văzându-i fața. Era în totalitate absorbit de acele gânduri, oricare ar fi fost ele. N-o auzise coborând, lucru de care ea profitase pentru a se pregăti să-i înfrunte privirea. El își dăduse seama de prezența ei abia când ea pășise pe coridorul cu dale albe și negre.

Se întorsese ușor pe calcâie. Albul imaculat al cămășii apretate contrasta cu tenul lui întunecat brăzdat de albastrul profund al ochilor. Nuanța părului intensifica negrul sacoului, nu invers. Emană putere și transforma acea lumină vărată în ceva straniu. Vorbind se apropia de ea, cu mușchii feței încordați, și cu linia gurii de o neînduplecată duritate. Era supărat. Dintr-un anumit motiv era supărat.

– Te-am întrebat de ce nu te-ai schimbat. Ochii lui se opriseră asupra rochiei de tafta.

– Ba m-am schimbat! Cu un gest nervos, Kyle își umezi buzele.

– Da, am văzut, continuă el din ce în ce mai nervos, dar de ce nu porți...?

– Tu ai trimis-o!?! Cât i se părea acum de evident! Îi răsunară din nou în cap cuvintele din bar, comparația cu bucata de tapet... Cum de nu-și dăduse seama? Bineînțeles că nu Thea îi trimisese rochia, ci Fier.

– Da, eu! confirmă el.

– Dar de unde ai știut... vreau să zic... Un alt gând îi trecuse prin cap în acel moment, unul încă și mai alarmant pentru o fire retrasă ca a ei. De unde îi știuse el măsura ? Rochia se

potrivea perfect. Nu numai că o studiasse în timpul prânzului, dar o făcuse într-un mod mai intim decât ar fi putut ea bănuî.

– De unde am știut măsura? termină el întrebarea cu un zâmbet ironic pe față. Oi trăi eu în pustietate, dar nu ești prima femeie pe care o văd.

Kyle era sigură de acest lucru. Femeile ar fi fost atrase de un bărbat ca Fier, de oriunde ar fi venit el. Observase reacția lui Grace când îl văzuse, dar și pe a lui când o văzuse pe ea.

– Acum că ne-am lămurit, du-te să te schimbi! Ai cinci minute. Era atât de aproape de ea, mult prea aproape... Aproape o atingea cu obrazul proaspăt ras, iar ea simțea vibrația vocii lui la tâmpla ei.

– Dar nu pot! spuse ea. N-aș putea niciodată să accept un asemenea cadou! De fapt ceea ce nu putea să facă era să poarte o rochie care-i lăsa mâinile și umerii goi, iar corsajul de-abia îi acoperea sânii.

– De ce nu? Nici măcar nu se chinui să ascundă ceea ce gândea. Îți este teamă că o să te faci remarcată? Nu crezi că e timpul să te maturizezi și să lași deoparte falsa modestie? Ce-ar fi să încerci de azi înainte să nu te mai ascunzi în umbra surorii tale?

– Nu are nimic de-a face cu asta! Dar chiar nu avea? Chiar asta era ceea ce își dorea? Să fie ignorată, dar în siguranță. Pur și simplu nu pot să accept un astfel de cadou de la un bărbat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kyle, începe să mă scoată din sărite atitudinea asta a ta! Starea lui de nervozitate atinsese apogeul. Poți să-ți spui că este de la un văr, poți să-ți spui orice, dar du-te sus și mai lasă-mă cu pretextele astea. Ai cinci minute ca să te schimbi.

– Nu! Văz sau nu – deși numai văz nu-i era el ei acum – nu avea nici un drept să-i dea ordine. Își întoarse fața și-l înfruntă cu privirea. Ori merg așa, ori nu mai merg deloc.

– Atunci să vedem ce putem face ca să te răzgândești, nu-i așa? Vocea lui împlânzită brusc ar fi trebuit să fie un avertisment. Când Fier avea acea strălucire în ochi, în mod sigur punea ceva la cale. Dar ea nici nu apucă să-i ghicească intenția, căci el pusese deja o mână pe gâtul ei. Kyle auzi cum rochia de tafta începe să cedeze.

– Ce faci?! strigă ea încercând să i se împotrivească. Fier, încetează!

– Când o să încetezi tu a te purta copilărește, veni răspunsul lui foarte repede. Nu se opri. Cusătura rochiei continua să se desfacă în mâna lui, pielea ei dezgolită sub degetele lui începu să ardă. Vrei să continui? întrebă el. Ochii lui îi eliberară pe ai ei și căzură pe umărul gol.

– Nu! Inima ei bătea să-i sară din piept. Când în cele din urmă el îi dădu drumul, Kyle își adună cu o mișcare disperată rochia pe jumătate ruptă și o luă la fugă pe scări.

– Repede, Kyle! Vocea lui o urmărea pe scări. Mai ai patru minute.

Capitolul 3

– Doamna Robertson vă așteaptă. Prima ușă pe stânga. Lăsând telefonul jos, portarul abia dacă îi privi.

Dar bărbatul care se grăbea pe scări în jos, încercând să se îmbrace cu impermeabilul, îi fixa cu privirea. Însă, ce bărbat nu ar face-o? se gândi Kyle. Grace arăta ca o zeiță, îmbrăcată în mătase roz, cu coronița aceea de camelii în părul ei blond. În spatele acestei „divinități”, o fată mai înaltă în negru... Bărbatul se opri, se lipi de perete, făcându-le loc să treacă.

– Paul! Ce drăguț din partea ta! Grace se opri recunoscându-l. Ai fost minunat în seara asta!

– Chiar așa? Cea mai faimoasă sprânceană din teatrele englezești se ridică ironic, dar privirea nu îi era îndreptată spre Grace, ci în spatele acesteia, spre Kyle.

– O cunoști pe sora mea, nu-i așa? Grace observase direcția privirii lui și se întorsese ușor nemulțumită. Bărbații nu aveau de ce să se uite la alte femei când era EA de față. Te-ai mai întâlnit vreodată cu Kyle?

– Nu, nu cred că am avut plăcerea. Mâna care cu cinci minute în urmă poposisese în cea a Theei, în timp ce primeau aplauze pentru reprezentația din acea seară, o luă pe a lui Kyle. O strângere de mână demnă de „Regele Magnus” al lui Shaw și o privire încântată pe deasupra! Bineînțeles că se mai întâlniseră – Kyle făcuse cunoștință cu majoritatea partenerilor Theei – dar omul acesta cu greu ar fi reușit să-și dea seama că femeia aceea îmbrăcată într-o seducătoare rochie lungă, neagră era fata ștearsă, cu păr castaniu, care o aștepta pe Thea în spatele scenei.

– Dar cu siguranță nu l-ai întâlnit pe vărul nostru, Fier Cailloux. În același moment, Grace întinse mâna și îl cuprinse posesiv pe Fier pe după talie. Este din Canada.

O conversație se iscă între cei trei. Acest lucru o izolă pe Kyle, postură în care se simțea bine. Jumătate de seară, până la stingerea luminilor, prea se simțise „remarcabilă”; era o schimbare care, spera ea, avea să fie ușor trecută cu vederea.

Mașina pe care Fier o închiriasese pentru a-i aduce la Londra avea șofer. „Aici sunt banii”, scripiseră ochii lui Grace când o văzuse. Bani mulți, cu mult peste trebuințele Dovercourt-ului. Asta ar fi fost și așa destul de jenant, dar ceea ce fusese încă și mai rău, Fier stătuse cu ele în spate, fața în față cu ea, genunchii lui atingându-i constant pe ai ei. Grace fusese cea care susținuse conversația, atrăgând privirea lui asupra ei, dar și așa, Kyle remarcase că ochii lui se întorseseră spre ea de mai multe ori decât ar fi fost cazul. Observase scânteia ce-i lumina și simțise chiar zâmbetul lui interior, când îi privea umerii goi lipindu-se de scaunul din piele și sânii ce i se conturau perfect prin țesătura rochiei care fusese tema discuției lor.

Măcar picioarele îi erau ascunse. Deși rochia, adânc crăpată, îi dezvelise mai bine de jumătate de picior când se urcase în limuzină, ea avusese grijă să rectifice acest neajuns când se așezase.

Atunci fusese prima dată când văzuse zâmbetul acela abia perceptibil, și, deși mașina era dotată cu aer condiționat, un val de căldură o cuprinsese.

Rochia marcase o primă rundă a unei confruntări pe care ea era decisă să n-o continue. Fusese doar un incident fără prea mare importanță, mai ales prin comparație cu cadoul lui Fier pentru Grace, dar Fier câștigase, așa cum, bănuia Kyle, ar fi câștigat orice confruntare de voințe, oricât de banală ar fi fost problema. Acum domina cu figura-i impresionantă micul coridor în care se aflau.

– Noapte bună, domnișoară Haultain! Cred că va trebui s-o conving pe colega mea să le invite mai des pe frumoasele sale fiice! Era un compliment de actor, făcut din zbor, în drum spre autobuzul care îl ducea la soția și familia lui. Acest compliment aruncă o umbră de răutate pe fața lui Grace. Ea era fiica frumoasă a familiei.

– Haideți! ordonă ea brusc. Să mergem, mama ne așteaptă.

Fier nu zise nimic. Amuzamentul său tăcut era ceea ce făcu ca obrazul lui Kyle să ia foc în drumul lor spre cabina Theei.

Abia după ce Grace a bătut la ușă și a deschis-o, obrazul a încetat să-i ardă. Ar fi putut un bărbat să mai aibă ochi și pentru altcineva când o vedea pe Thea Robertson pentru prima oară?

– Scumpa mea! Intră! Thea se relaxa în imensul șezlong care avea loc în orice cabină i-ar fi fost rezervată Theei, și asta conform contractului ei. Cu o mână ținea un pahar pe jumătate plin

cu șampanie. Pielea albă ca laptele a mâinii contrasts cu albastrul-închis al costumului în stilul Greciei antice. O altă clauză în contractul Theei era ca toate costumele ei să fie făcute la comandă. Cel pe care-l purta venea tocmai de la Paris. Dar nu erau numai rochia, tenul perfect sau chipul frumos determinante ale primei impresii, ci Thea cu totul, așa cum domina ea cu grație fundalul de flori, reflectate și rereflectate în oglinzile de pe tavan. Luminile strălucitoare din jurul oglinzii erau stinse. Camera era doar un pic luminată, ceea ce îi conferea Theei alura Cleopatrei, a Josephinei sau a lui Mata Hari, oricare din ele ar fi putut să poarte acea coroană fabuloasă din capul actriței.

Nici nu era de mirare că în spatele ei se simțea o întetire a respirației! Ea care o cunoștea pe Thea, și tot își ținu respirația când o revăzu.

– Draga mea, ai fost minunată! Grace se apropie de Thea și își lipi obrazul de cel al mamei sale. Astfel, în oglinzile de pe tavan, apărură o a doua femeie frumoasă.

– Chiar așa? Thea părea surprinsă. Mi s-a părut că am jucat puțin cam tensionată. Privirea îi căzu asupra lui Fier și căpătă un aer întrebător.

– Ați fost magnifică, doamnă Robertson! Fier trecu pe lângă Kyle și se apropie de actriță; oglinda se întunecă.

– Îmi face plăcere să primesc astfel de complimente, deși nu este chiar în totalitate adevărat. Thea ridică privirea și continuă sec: Ca oricărei femei, îmi plac complimentele, dar nu și când ochii persoanei respective îmi spun altceva.

– Atunci să ne limităm la a spune că ați fost foarte bună, e mai bine așa? Kyle percepu schimbarea tonalității în vocea lui Fier. Respect.

– Bine, să spunem. Thea nu-și luă ochii căprui de la el. Cine este acest bărbat sincer pe care l-ai adus să mă critice? o întrebă ea pe Grace.

– Mamă, el este Fier Cailloux. . .

– Fiul Altheei, o întrerupse Thea. Da, zâmbi ea, tu ești. Mama ta a avut întotdeauna gust în materie de bărbați, din cauza asta a refuzat cererea în căsătorie a lui Ash. Gândește-te că nu am mai fi acum aici dacă n-ar fi făcut-o! Și bănuiesc că a făcut tot ce i-a stat ei în putință ca singurul ei fiu să iasă la fel de reușit ca tatăl său. Așa era Althea, se târguia cu Dumnezeu ca să obțină ceea ce-și dorea! Presupun că-i semeni leit tatălui tău, nu-i așa? adăugă ea scurt.

– Cu excepția ochilor, răspunse Fier amuzat.

– Da... Thea căzuse pe gânduri. Cu excepția ochilor, bineînțeles!... Nu așa se întâmplă întotdeauna? Și acum, dragii mei... se părea că pentru Thea era destul de greu să-și iasă din rol... unde mergem? Am un tânăr care mă așteaptă la Gerry's, așa că dacă... Thea se opri. Dar cine este ... ? întrebă Thea întorcându-se spre Kyle care încă stătea în dreptul ușii. Nu putea distinge fără ochelari chipul persoanei din penumbră și era mult prea plină de ea ca să-și recunoască „defectul” în public.

– Eu sunt, mamă. Kyle se apropie cuminte, devenind o a patra imagine în oglindă: două femei blonde, una brunetă și un bărbat care domina cu statura lui întreaga încăpere.

– Kyle?! Neîncrederea Theei nu era prefăcută. Nu se poate... nu-mi vine să cred! Ce-ai pățit?

– Nu-ți place? Își simți deodată gâtul și umerii foarte la vedere și încercă instinctiv să-și acopere o parte din decolteu ridicând o mână la nivelul gâtului.

– Nu e vorba că nu-mi place, răspunse Thea, îndoiala stăruindu-i totuși în voce, dar arăți...

– Diferit, se băgă în vorbă Fier. Am decis ca în seara asta sora CEA MARE să facă ravagii în oraș!

– Și pot spune că ai reușit! zise Thea, aruncându-i o privire cu coada ochiului. Nu mi-am recunoscut propriul copil!

– Dar uite ce am primit EU de la Fier! Grace se plictisise de statutul de outsider, statut cu care nu era obișnuită, cu atât mai puțin într-o discuție care avea în prim-plan o altă femeie. Nimeni nu mi-a mai dăruit camelii vreodată, spuse ea aplecând capul pentru ca Thea să poată admira delicata coroniță.

– Scumpa mea, îmi pare rău, dar cred că am făcut ceva nechibzuit! În cabina plină cu flori, vocea Theei captă atenția lui Kyle. Ea nu-și cerea niciodată scuze. Kyle își revenise prompt din reverie și acum aștepta continuarea. Când am primit mesajul că veniți în seara asta, am făcut ceva ce probabil nu trebuia să fi făcut: l-am chemat pe Alex.

– Ce-ai făcut?! Grace era consternată și ceva o făcu pe Kyle să se uite la Fier. Fața lui era de necitit.

– L-am sunat pe Alex, repetă Thea, și i-am spus să vină aici.

– Mamă cum ai putut să faci așa ceva?!

– Scumpa mea... Tonul Theei părea a pregăti un avertisment... nu poți trece prin viață strângând cioburile căsniciilor tale. Cea cu Philip s-a terminat, nu mai ai ce face în privința ei. Probabil că prima greșeală a fost că te-ai măritat cu el, n-ar fi trebuit să faci acest pas. În același moment Kyle observă o reacție pe fața lui Fier: o privire scurtă de la Thea la Grace. Afla lucruri pe care nici chiar el nu le știa... Te iubește, Grace, chiar te iubește! Thea nu-i dădu lui Grace ocazia să nege. Și tu nici nu ai

dat căsniciei voastre vreo șansă. Sub acea mască de porțelan, pe fața Theei se citea îngrijorarea. L-am invitat și o să încerci măcar să fii drăguță cu el. Telefonul de fildeș de pe masa de toaletă de lângă ea începu să sune. Trebuie să fie portarul care mă anunță că a ajuns.

Pașii lui Alexei Orsinski pe coridor, apropiindu-se, aduseră o încărcătură în plus de tensiune în cabină. Intră. Cât timp fu prezentat lui Fier, stătu înțepat și ostil, pentru ca apoi să se întoarcă spre Grace, simțindu-și teritoriul amenințat.

– Grace! Fața i se luminează.

– Alex. Grace abia îl băgă în seamă.

Fier însă avu reacția opusă celei a lui Grace. Lui Kyle nu-i scăpă interesul cu care el urmărea întâlnirea dintre cei doi. Oare ce îi trecea prin cap? se întrebă ea. Nimic plăcut, luând în considerare expresia de pe fața lui. Avusese deja primul șoc când aflase că Grace mai fusese măritată o dată. Ce credea el despre această situație?

– Și acum, copii mei – în ciuda atmosferei foarte tensionate din cameră, Thea părea satisfăcută – este timpul să plecăm.

Au mers la Gerry's, bar și club de noapte de pe bulevardul Shaftesbury, în centrul Londrei, unde ultima achiziție a Theei îi aștepta. Studiindu-l pe tânărul cu părul castaniu, ciufulit care o privea cu adorație pe Thea, lui Kyle i se păru că regăsește ceva din privirea unui cocker spaniel care își așteaptă docil stăpânul. Nu se putu abține să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă în locul acestui tânăr, de fapt dacă în locul tuturor acestor tineri, Thea ar fi dat peste un bărbat care să nu se lase dominat, care să domine el. Așa ca Fier, de exemplu.

Rochia neagră o făcea să se simtă privită, ceea ce o stânjenea din cale-afară. Un fior îi străbătu șira spinării când își întoarse privirile și îl văzu pe Fier cu ochii ațintiți asupra ei.

– Îți este frig? îl auzi ea întrebând, vocea abia răzbindu-i prin muzica asurzitoare.

– Nu, sună răspunsul mai degrabă a suspin. Îi întoarse precaută spatele, jucându-se cu piciorul paharului de brandy.

El era la fel de nerăbdător să plece ca și ea, și de ce n-ar fi fost? Muzica ritmată fu înlocuită de o melodie lentă. Vedea o Grace reținută în brațele lui Alex, parcă încercând să scape. Cameliile începuseră să-și piardă din prospețime din cauza căldurii și a zgomotului. Nu era de mirare că bărbatul care i le dăruise era așa dornic să plece. El aflase că exista un Alexei, dar nu ar fi avut cum să știe că avea să apară și el acolo.

– Dansezi? Deși ea nu-l văzuse, nici măcar nu-l auzise mișcându-se de la locul lui, Fier era acum în spatele scaunului ei.

– Nu, nu dansez. Se îndepărtă instinctiv de mâinile lui care se întinseseră spre umărul ei gol.

– Înseamnă că suntem doi care nu prea dansăm, răspunse el încet. Dar cred că ne vom descurca!

Ringul parcă începuse să se apropie de ei. Singurele lucruri pe care le mai percepea ca fiind reale erau atingerea mâinii lui Fier pe brațul ei și tremurul care îi cuprinsese întreg corpul din momentul în care o întorsese ușor cu fața spre el. În aceeași clipă simțise sângele urcându-i în obraji. Chiar și luminile conspirau împotriva ei; se îndulciseră și încremeniseră locului, completând atmosfera creată de muzica lentă. Repirația lui în părul ei îi împrăștie câteva șuvițe pe frunte, iar mâna care poposisese pe nesimțite pe spatele ei gol o făcu să simtă un val de căldură

inundându-i pieptul. El conducea încet, făcând ca picioarele ei să se miște automat în ritmul delicat al muzicii. I se tăiase respirația, dar nimic din toate astea nu mai conta. Conta doar că mâinile ei ajunseseră cumva pe după gâtul lui, dosul lor atingând ușor părul lui aspru, iar brațele lui, pe care le simțea cuprinzând-o prin mătasea subțire a rochiei, o strângeau la pieptul lui.

Mișcarea făcea camera să se învâртеască cu încetinitorul în jurul ei. Acum o vedea peste umărul lui pe Thea, iar în spatele ei pe Grace. Grace era geloasă, realiză dintr-o dată Kyle. Știa foarte bine acea privire: gura dreaptă și expresia mohorâtă de pe fața ei. Alex o adora și i-o demonstra cu prisosință, dar pentru ea nu era de ajuns.

– De când este sora ta separată de soțul ei? Realitatea o izbi pe Kyle ca o daltă de gheață, când întrebarea se rostogoli de pe buzele lui Fier asurzitor, parcă venind din altă lume. Și el îi observase pe Alex și Grace.

– Din primăvară. Mâinile ei nu mai atingeau părul lui, iar cei câțiva centimetri dintre ei deveniseră parcă metri întregi când capul lui se aplecase să pună întrebarea.

– Și cât de des se întâlnesc? Întrebarea lui păstrase tonul de simplă conversație, nu sunase nicidecum a fi pusă din interes; Thea nu era, deci, singurul actor din familie.

– Nu foarte des. Kyle ar fi dat orice ca ghimpele din pieptul ei să dispară. Ai văzut reacția de mai devreme a lui Grace. Kyle hotărâse să răspundă cât se poate de sincer. Sinceritatea era tot ceea ce-i mai rămăsese, pe lângă capacitatea de a bate la mașină și de a ține registrele. Ea n-a știut că mama l-a invitat pe Alex în seara aceasta.

– Dar se văd de câte ori vrea Orsinski. Era o afirmație, nu o întrebare.
– Da, cred că da. Dregându-și vocea, repetă: Da, da.
– Orsinski locuiește în Anglia? Privirea ochilor lui albaștri se pierduse deasupra capului ei.

– Nu, nu chiar. Familia lui a venit din Rusia în timpul revoluției. Au o casă la Paris și una la Cannes.

– Ah, da, faimoasa vilă cu trofee de vânătoare pe pereți! Și-a reamintit și acest detaliu... Bineînțeles!... Așa cum orice bărbat își amintește orice amănunt legat de Grace. Și sunt căsătoriți de... Întrebarea rămăsese plutind printre acordurile melodiei.

– De doi ani. Se căsătoriseră după ritul Bisericii Ortodoxe Ruse. Kyle fusese acolo. O ceremonie superbă, lumânările și cununiile, jurămintele de credință și fericirea lui Grace. Radiase de-a lungul întregii ceremonii. Dar nu era nevoie să intre în atâtea amănunte.

– Dar Orsinski nu a fost primul ei soț? Întrebarea veni ca din tun.

– Nu. De ce nu înceta să întrebe despre Grace? Chiar credea că ea nu și-a dat deja seama că este interesat de sora ei? Kyle se împiedică de piciorul lui. Îmi pare rău, se scuza stânjenită.

– De ce să-ți pară rău? Ochii lui sclipeau în lumina difuză; îi aminteau lui Kyle de unul dintre magnificele safire Fabergé din colecția familiei Orsinski, pe care le purtase Grace la nuntă. Doar dansez cu cea mai frumoasă femeie din încăpere, de ce să te scuzi?

Complimentul nu însemna de fapt nimic, vorbe goale, destinate să-și râdă de ea. Următorul șir de întrebări avea să dovedească acest lucru cu vârf și îndesat.

– Spune-mi, continuă el, dacă vând Dovercourt-ul ce se va întâmpla?

– Cu Grace, vrei să spui? Fusesse un comentariu gratuit; își dăduse seama de acest lucru când îi observă expresia feței. Nu știu. Ridică din umeri și simți rochia neagră de mătase alunecându-i pe spatele gol. Cred că s-ar putea întoarce la Alex. Brațele lui se strânseseră în jurul ei: un alt cuplu dansa aproape de ei. Sau poate că Thea i-ar face o rentă lunară ca să închirieze un apartament în Londra.

– Înțeleg. Brațele lui se relaxară. Dar tu, schimbă el subiectul, dacă vând Dovercourt-ul, tu ce vei face?

– Mă voi descurca eu. Kyle înălță cu mândrie capul. Probabil va trebui să mă mut la Londra și să-mi găsesc o slujbă de birou. Am ceva abilități, să știi!

– Ah, da, independenta domnișoară Kyle Haultain! Deodată accentul lui devenise mai mult franțuzesc decât englezesc; șuieratul latin atât de senzual o făcu pe Kyle să se înfioare. Amândurora le curgea sânge franțuzesc în vene; al lui amestecat cu cel indian, iar al ei de la cavalerul din vechime care descălecaseră alături de William Cuceritorul. Spune-mi, muzica se opri și vocea lui se auzi limpede în liniștea încăperii, crezi că sora ta se întoarce la soțul ei dacă eu vând Dovercourt-ul?

– Nu mă interesează cât de mult insistă Thea sau cât de bun se presupune că este Alex pentru mine, nu mă voi întoarce la el! Nu! Nu! Și iar nu! Este viața mea și nimeni nu-mi va spune cum să mi-o trăiesc! Buzele lui Grace se țuguiaseră și fața ei ca de copil, așa cum arăta dimineța, înainte de micul dejun, fără machiaj, era podidită de lacrimi, lacrimi sincere, care îi curgeau nestăpânit pe obraji.

Ajunseseră acasă cu mult după ora trei. Ultima zi a lui Fier la Dovercourt debutase deja într-o notă cât se poate de rău-prevestitoare și totul părea să indice că va continua în aceeași manieră. Era opt și jumătate și Kyle se simțea deja amorțită.

– Nimeni nu încearcă să te facă să te întorci la Alex, spuse ea obosită. Thea crede doar că trebuie să mai dai o șansă căsniciei tale.

„ Străduiește-te mai mult ! „ , era de fapt ceea ce spusese cu hotărâre Thea când rămăseseră doar ele trei în toaletă înainte de a părăsi restaurantul. „ Străduiește-te mai mult și maturizează-te ! “ fuseseră mai exact cuvintele Theei.

– Nu știi de ce crede ea că poate să-mi spună mie cum să-mi trăiesc viața!? răbufni Grace supărată... Că doar ea este cea care l-a părăsit pe tata, în fond; iar acel Roger Cum-îl-cheamă pe care l-a târât după ea toată seara este doar sfârșitul amar al întregii povești. Mă întreb cât crede iubita noastră mamă că va dura această aventură! continuă ea disprețuitor. Dacă îi este așa drag Alex, de ce nu-l ia ea pentru sine? Cel puțin el are o anumită vârstă, care o depășește pe a unora dintre bărbații cu care umblă!

– Grace! Kyle era șocată.

– Da, știi, știi! Nu trebuie să crezi tot ceea ce se scrie în ziare! Grace avu bunul simț să pară că îi pare rău de ultimele cuvinte. Și știi că îmi vrea binele, fă ce-ți spun, nu ceea ce fac eu, ceva în genul ăsta. Dar nu-mi place să mi se spună ce lucruri sunt bune pentru mine și ce ar trebui să fac! Oh, nu știi! Starea ei de spirit se schimbă brusc și oftă. Dacă Alex ar fi întotdeauna așa cum a fost aseară poate m-aș mai gândi, se luminează ea. Ai văzut cât de gelos era pe Fier?

Da, văzuse. Alex se încrunta de fiecare dată când dădea cu ochii de Fier. Dar îl văzuse și pe Fier, care, dacă nu era gelos, era cel puțin preocupat. Stând la masă, ochii lui scrutători îi cercetau când pe unul, când pe celălalt.

Singura dată când lăsase jos masca aceasta impenetrabilă și se abținuse a mai face speculații fusese când dansase cu Thea, cufundat fiind în alt gen de discuție. Păruseră să fi purtat o conversație plăcută pentru amândoi; Thea cel puțin radia de fericire la ieșirea de pe ring, iar Fier zâmbea larg, arătându-și dinții albi când se întorseseră la masă. Ceva aranjaseră ei și amândoi păreau foarte satisfăcuți de ceea ce conveniseră, dar dacă era legat de Dovercourt sau de ceva mult mai personal, asta nu se știa, nu dăduseră nici un indiciu.

Thea plecase de îndată ce se spărsese petrecerea spre apartamentul ei din Mayfair, împreună cu tânărul ei, în timp ce Fier, Kyle și Grace se cufundaseră în tăcere mai tot drumul spre casă. În această dimineață el urma să le spună ce se va alege de moșie, iar după-amiază trebuia să plece. Deși era o dimineață însorită, Kyle se înfioră. Se întinse după cafetieră.

– Pune-mi și mie, dacă tot te-ai întins. Fier apăru în timp ce ea turna cafea în cești. Mâna ei tresări, iar pe fața de masă albă apăru o pată maronie.

– Bineînțeles. Ochii ei fixară pata care se întindea încet, trase cea de-a doua ceașcă spre ea și începu să toarne și în ea cafea fierbinte. Îi era greu să-și stăpânească tremurul mâinii, pulsul îl simțea până în gât. Gândul că ar putea pierde Dovercourt-ul o supăraseră întotdeauna, dar niciodată așa de tare.

– Ce s-a întâmplat? Pari supărată, i se adresă Fier lui Grace.

Kyle îi întinse ceașca de cafea, fără ca ochii ei să se ridice mai sus de nivelul mâinii lui întinse.

– Sunt supărată. Mama mă tot bate la cap! În vocea lui Grace se simți o schimbare de ton. În loc de irascibilitate apărură deznădejdea unei biete fete neînțelese, în căutare de ajutor.

– Serios? De ce?

– Mama insistă că ar trebui să mă întorc la Alex!

– Și o să te întorci la el? La Orsinski? Necesitatea imperioasă de a primi răspuns pe care o simțise în această întrebare o făcu pe Kyle să ridice privirea, în ciuda faptului că nu-și dorea acest lucru.

Ochii lui Fier erau fixați asupra lui Grace, ca și cum mai mult decât viitorul ei ar fi depins de răspunsul pe care urma să-l primească de la ea. Era aceeași întrebare care îi fusese adresată lui Kyle cu o seară înainte, și la care aceasta din urmă nu putuse să-i dea vreun răspuns.

– Nu, niciodată! Nici într-un milion de ani! Grace îi răspunsese mai categoric decât ar fi putut el spera vreodată și ridicase cu îndârjire bărbia, mai frumoasă fiind ca niciodată. Era de remarcat până și faptul că ea făcuse efortul să se trezească de dimineată și să coboare la micul dejun, cu acel neglijeu aruncat la întâmplare pe ea. Ridică cu un gest dramatic o mână și continuă: Mai bine mor de foame!

Nici nu fu de mirare că dintr-o dată Fier păru mai relaxat. Sau cel puțin acel zâmbet care-i mijise în colțul ochilor nu era lucru de mirare.

– Mă îndoiesc că vei ajunge într-o astfel de situație, o asigură el. Iar acum, știindu-vă planurile, decizia pe care am luat-o se justifică cum nu se poate mai bine.

Știa ce avea de făcut cu privire la Dovercourt. În cameră se lăsa o liniște deplină. Chiar și Grace părea molipsită de această așteptare înfrigurată. Sosise momentul adevărului, momentul în care se decidea viața lor.

– Am hotărât să nu vând, spuse el încet. Planurile mele de plecare înapoi în Canada nu s-au schimbat, dar, deocamdată, nimic nu se va schimba la Dovercourt.

– Nimic? Kyle fu prima care își recăpătă graiul. Fier îi aruncă o privire. Fusesse și ea acolo, în cameră, de la început?

– Da, cu o singură excepție. Auzind acest lucru, Kyle înghiți în sec și-și simți inima tresărind. Dovercourt-ul va rămâne la fel, familiile Sully și Gibson vor rămâne la fermele lor, doar ea și Grace vor trebui să plece. Știuse ea că să nu se schimbe chiar nimic ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Și era numai din pricina lui Grace. Fără Dovercourt și fără Alex, Grace nu avea altă alternativă decât să apeleze la Fier. Dar Fier continuă: De acum, banii necesari pentru Dovercourt nu vor mai veni de la Thea, ci de la mine. Mama voastră nu va mai avea nici un fel de obligație financiară.

– Dar... Kyle tăcu și ochii lui se întoarseră spre ea. Noi putem rămâne în continuare aici?

– Bineînțeles!

– Și faci toate astea pe degeaba? Grace era încântată. Nu vrei absolut nimic în schimb?

– Oh, nu m-aș aventura să afirm așa ceva. Fier se întoarse din nou spre Grace, lăsând-o pe Kyle cu impresia confuză că descifrase pe fața lui un zâmbet numai parțial: gura păruse a schița ceva, dar ochii nu păstrau nici urmă de zâmbet. Sunt sigur că într-o bună zi se va găsi ceva cu care mă veți ajuta voi pe mine!

Capitolul 4

Fâșia de cer care umplea cu un albastru înghețat întreaga încăpere prin fereastra înaltă, tăiată în peretele camerei de la podea la tavan, îi dădea lui Kyle impresia că zboară, că plutește și ea undeva printre norii pufoși care băteau în geam. Se trezise dis-de-dimineată și rămăsese vrăjită de spectacolul primăvăratice pe care îl oferea natura la acea oră matinală. Primăvara era încă destul de departe de cuibul de vulturi din Munții Stâncoși Canadieni. Zăpada încă dormita sub copacii din fața casei, cât și pe piscurile ce străjuiau linia orizontului. Flori de gheață împodobeau geamul exterior, iar imaginea cerului albastru-argintiu înțepenise în acea nemișcare mută care-i dădea impresia că rămăsese singură, pierdută în acea pustietate albă.

– Doriți ceai, domniță? Se răsuci brusc pe călcâie, cu inima tresărindu-i speriată când auzi vocea omulețului care-i ținuse ușa de la elicopter când coborâse. Capul lui abia dacă-i ajungea până la umeri.

– Da... da, vă rog. Prinsă de vraja naturii, ea încă nu se dezmeticise când bărbatul deschise larg ușa și pe lângă el trecu servitoarea cu o tavă plină pe care o așează pe măsuta joasă din fața șemineului.

– Este ceai de vânătoare, explică el, observând reacția ei la tava plină cu bunătăți. O să vă obișnuiți! continuă zâmbind.

Ba nu se va obișnui niciodată. Cum s-ar fi putut obișnui vreodată ca cineva s-o scoată din lumea ei, pe care o știa de o viață și s-o exileze într-una nouă, străină ei și atât de ciudată.

„Faucon d'Or „ – Șoimul de aur – un refugiu montan luxos, aflat în sălbăticie, în sălbăția lui Fier Cailloux.

– Dacă mai doriți ceva, sunați. Omulețul arată cu capul spre un cordon atașat probabil unui clopoțel, atârnat lângă căminul de piatră. Era un bărbat în vârstă, cu fața încrețită de riduri – avea și el ceva strămoși indieni, bănuia Kyle – cu picioarele un pic crăcănate îmbrăcate în pantaloni de denim. Ținuta îi era completată de o cămașă decolorată de purtare.

– Da, ar fi ceva. Cuvintele ei îl opriră din drumul spre ușă. Părea o persoană prietenoasă, spre deosebire de ceilalți oameni pe care-i întâlnise de când Boeing-ul 747 aterizase pe pista din Edmonton. Toți fuseseră cât se poate de politicoși, nimic mai mult. Doar acest bărbat parcă își dăduse seama și chiar îi păsase sincer de persoana ei îndeajuns de mult încât să-l preocupe s-o facă să se simtă cât de cât că ar avea o companie în această lume pustie. Ați putea să-mi spuneți când se întoarce domnul Cailloux, domnule...? Se opri dintr-o dată. Nu-i știa numele.

– Mace. Doar Mace, răspunse el pe un ton firesc. Nu, nu știu. Fier se va întoarce când va dori, probabil înainte să se întunece.

„ Când va dori! „ Cuvintele acestea îi răsunau lui Kyle în urechi în timp ce Mace închidea ușa în urma lui, lăsând-o încă o dată singură în acea încăpere, pierdută în fața acelei ferestre uriașe. O afirmație care putea trece drept motto-ul lui Fier Cailloux; cel puțin în ceea ce privea controlul pe care moștenirea i-l dădea asupra vieții ei și a lui Grace.

Întoarse spatele orizontului ce o invadase prin fereastră după ce mai aruncase o privire asupra aceluia lanț nesfârșit de munți, traversă camera și își turnă niște ceai. Pe tavă nu se găsea lapte, doar pliculețe de ceai, dar era bun, un ceai aromat, cu un gust slab de lămâie. Stătea în fața focului care ardea în cămin, ținând cu ambele mâini ceașca fierbinte de ceai.

Fier le lăsase, pe ea și pe sora ei, singure la Dovercourt toată iarna. „ Așa dorise el. „ Apoi, tocmai când totul părea că se va reîntoarce la normal, că viețile lor își vor relua cursul obișnuit de dinainte de apariția lui nedorită, tocmai atunci el decisese să arunce bomba.

Ted Sully, care abia terminase un colegiu de agricultură și care nu avea altă șansă să-și găsească ceva de lucru decât dacă avea să preia ferma tatălui său, va prelua conducerea moșiei și se va ocupa de acum încolo de administrarea ei. Kyle avea să vină în Canada.

Imediat și fără nici o altă explicație. Totul se rezolvase prin telefon. Nici măcar nu vorbise cu ea, ci cu avocatul moșiei.

Kyle era sigură că, pe termen lung, nu va ieși nimic bun din toată afacerea asta. Bătrânul Frank Sully nu va fi niciodată de acord să primească ordine, în materie de agricultură, de la fiul său. Cât despre ea, să meargă în Canada...!

– Ești sigur că pe mine mă vrea? îl întrebase ea pe avocat.

– Nu cred că poate fi vorba de nici o greșeală. Domnul Cailloux a fost destul de clar, îi răspunsese tot prin telefon vocea oarecum ofensată a celui întrebat. Un bilet de avion de la Londra la Edmonton a fost rezervat pentru dumneavoastră, săptămâna viitoare, marți. La clasa întâi, bineînțeles, adăugă el ca și cum așa ceva era evident. Veți fi așteptată la Edmonton. El citea din notițe. S-au făcut deja aranjamentele necesare pentru viză și bilet; numărul cursei și tot ce vă trebuie v-au fost deja trimise prin poștă.

Vocea continuase să-i explice pe un ton sec condițiile de plecare. Biblioteca se învârtea în jurul ei, iar gândul că va părăsi marțea aceea Dovercourt-ul pentru o perioadă lungă de timp devenise, deja, un fapt cert, stabilit.

Dar de ce ea? De ce a vrut-o Fier pe ea? Pe Grace o admira el, Grace care plecase de Crăciun și încă mai colinda pe undeva prin Europa, la schi, cu un grup de prieteni, niciodată aceiași. Kyle încă își mai amintea expresia lui Fier când Grace își luase rămas-bun. Capul lui zăbovisse deasupra ei câteva secunde și tandru, foarte tandru se aplecase și o sărutase pe obraz. Începând cu tatăl lor care, când se apleca asupra pătuțului surorii ei, avea aceeași expresie pe față, Kyle cunoștea prea bine acea privire, căci o văzuse de-a lungul întregii ei vieți la toți bărbații care își luaseră vreodată rămas-bun de la Grace. Era un gest de omagiu închinat frumuseții acesteia.

Pentru ea el nu avusese decât un banal „la revedere ! „. O sclipire, poate, a ochilor acelora azurii, o licărire ca o aluzie la acele câteva momente petrecute împreună, momente a căror amintire și acum o mai făcea să roșească. Simțea cum îi arde

pielea la amintirea degetelor lui hotărâte pe umărul ei când îi rupsesse rochia crem, de tafta, sau atingându-i seducător linia gâtului în acel meschin șantaj sentimental nerostit.

Trecuse, deja, un an de atunci? Vara se terminase, iarna trecuse și acum era primăvară. Așa de mult trecuse de când Mercedes-ul lui Fier părăsise în trombă aleea din fața Dovercourt-ului și ieșise din viața ei?

O singură dată în tot acest timp avusese vești de la el, de fapt, nici măcar de la el, ci despre el. Citise despre el în ziar. Un articol în secțiunea financiară din „Times” despre afaceri în care ea nici măcar nu știa că el este implicat, ceea ce întărea presupunerea lui Grace cum că el își putea permite chiar mai mult decât să întrețină Dovercourt-ul și ranch-ul său canadian. Deci ele nu aveau de ce să se simtă în plus acolo, avea destui bani ca să le țină.

Dar nici una dintre ele, nici măcar Grace, nu mai primise nici o veste de la Fier de când acesta părăsise Dovercourt-ul. Privind înapoi în timp, parcă trecuse o eternitate sau doar o zi, iar acum el nu se întorsese în viața ei, ci o convocase pe ea în viața lui.

Avea nevoie de menajeră pentru ranch-ul lui de la „Faucon d’Or”; așa s-ar fi interpretat mesajul lui transmis prin intermediar. Și unde să caute în altă parte? Era de fapt o întrebare retorică prin care Kyle își explicase chemarea lui, după ce depășise șocul neîncrederii în ceea ce i se transmisese.

Grace era genul de om care să țină servitoare, nu să slugărească ea, nici măcar în propria cameră. Kyle își amintea certurile continue între ea și Grace care avea impresia că a-și face ordine în cameră nu era responsabilitatea ei. Kyle era cea capa-

bilă să întrețină o casă așa de mare, cu proprietatea aferentă cu tot, Kyle era cea care realiza că ele aveau acum o obligație morală față de el.

Fier nu numai că le întreținuse o iarnă întreagă, dar, chiar fără să știe, mai plătea încă și prelungita vacanță de schi a lui Grace în Europa. Pe lângă biletul de avion, printre lucrurile pe care i le trimisese Fier era și un cec în alb. Kyle îl completase și depusese banii în contul lui Grace. Surorile Haultain aveau anumite obligații față de Fier Cailloux, Kyle își dădea seama de acest lucru, iar acum venise momentul scadenței. Faptul că trimisese după ea era, nici mai mult, nici mai puțin, decât o dovadă a acestui fapt. Și cum pe Grace nimeni nu și-ar fi putut-o imagina în postura de menajeră, nimic mai firesc decât s-o cheme pe sora mai tăcută și mai ascultătoare, adică pe ea.

Era o situație de neconceput, dar el nu-i lăsase alternativă decât s-o accepte.

Ușa din spatele ei se deschise încă o dată, ceea ce o făcu să se răsucescă pe călcâie, cu inima cât un purice. Era doar servitoarea, venise să ia tava.

– S-a... Kyle își umezi buzele uscate de înfrigurarea așteptării... S-a întors domnul Cailloux?

– Nu, domniță. Fata împinse ușa cu umărul. Îl veți auzi când va veni.

Ce însemna asta? Ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei, sau să aștepte acolo unde se afla? Ezita cu ochii la ușa care tocmai se închisese. Ce vrusese fata să spună cu „îl veți auzi”, că doar Fier se strecura încet, ca o pisică. Asta știa ea mai mult ca sigur. Își amintea. Izgoni repede alte amintiri care i se îngrămădeau în minte.

Camera în care se afla părea a fi un birou, poate chiar ceva mai mult de atât. O canapea lungă și câteva scaune joase și adânci așezate în jurul măsuței de lemn masiv din fața șemineului, un birou în colțul opus al camerei și câteva dulapuri constituiau mobilierul. Era camera unui bărbat, într-un fel o părticică din intimitatea lui. În fața ferestrei uriașe care domina încăperea și o făcea să se contopească cu infinitul de afară trona un scaun pe care foarte des stătea cineva. Se puteau vedea linia trupului în pielea scaunului și nu oricine ar fi putut fi acela care să aibă privilegiul să stăpânească sălbăticia de acolo, de sus, din acel jilt, asemeni unui vultur care scrutează depărtările din cuibul său. „Faucon d’Or”, șoimul de aur, șoimul care locuia aici avea ochii azurii și părul negru ca tăciunele.

Zgomotul făcut de elicea elicopterului, zgomot care-i devenise familiar acum, deși îi fusese total necunoscut până când ajunsese la Edmonton, cu o oră sau două în urmă, se auzea din ce în ce mai tare prin fereastră și o umbră trecea peste cel mai apropiat vârf de munte. Umbra care păstrase pentru câteva secunde o tentă roșiatică în lumina apusului de soare, dispăru pentru că elicopterul aterizeze pe locul special amenajat în cadrul ranch-ului.

Kyle știa că se află la o oră de zbor de Edmonton, capitala provinciei Alberta, știa că urcase undeva în Munții Stâncoși, câteva mile mai la nord de Banff și Jasper, cele două mari rezervații și de Parcul Willmore Wilderness, dar, în afară de asta și, bineînțeles, de faptul că se află pe pământ canadian, nu prea știa unde este. Nu-i de mirare că ea și Grace zăboviseră în zadar câteva ore bune încercând să găsească pe hartă acest loc, acum câteva luni când primiseră vestea că Fier Cailloux, proprietarul „Șoimului de Aur”, moștenise Dovercourt-ul.

Pilotul elicopterului o informase că nu aveai cum să ajungi acolo decât prin aer, cu schiurile sau cu bocancii de alpinist. Fier era hotărât să-și apere pustietatea de orice pericol de întinare.

Deodată liniștea fu sfâșiata de voci de femei și bărbați. Se discuta aprins, entuziast, și pe cât de bruște erau interpelările, pe atât de depline erau și tăcerile. Inima îi stătu în loc și când se întoarse văzu că ușa se deschisese, se închisese, iar acum Fier era în cameră.

– Văd că ești aici. Vocea lui nu era o voce obișnuită. Uitase cât de diferit suna, aproape imperceptibilul accent franțuzesc. Ți-ai văzut camera? Ai tot ce-ți trebuie?

– Da, începuse ea nervos, dar continuarea răbufnise numai în sufletul ei. „Nu, la naiba!”, nu avea tot ce-i trebuia. Avea tot dreptul la o explicație și o va cere repede, până să apuce cei doi ochi de cobalt să-i citească gândurile. De fapt nu, nu am tot ce-mi trebuie! Vreau să știu cu ce drepturi te crezi împuternicit ca să mă aduci aici!

Zâmbetul îi dezveli dinții albi, creând din nou acel contrast cu tenul întunecat. Un licăr misterios sclipi în ochii azurii. Kyle crezuse uitată această imagine, dar el îi rămăsese foarte familiar, prea familiar.

Probabil că fusese la schi cu oaspeții săi, oamenii aceia pe care îi auzise ea. Umerii lați, abdomenul plat și mușchii puternici ai brațelor se ghiceau prin costumul de schi mulat; exact cum și-l amintea.

– Cu nici un drept. Răspunsul o luă prin surprindere. Chiar cu nici un drept. Dreptul era al tău, continuă cu calmul său obișnuit, să refuzi invitația mea.

– Când toate detaliile erau deja puse la punct, până și rezervarea la avion, ce mai puteam să fac? Ei nu-i venea să creadă ce-l auzea spunând. Fusesse pusă în fața faptului împlinit, i se dăduse nici mai mult nici mai puțin decât un ultimatum. Și ea acceptase... Șocul o înfioră pe sub rochia cuminte de lână pe care o purta. Ea acceptase să vină! Unde dispăruse mândria cu care ea însăși se lăudase că știe să bată la mașină și să țină registrele? Ea însăși i se pusese la dispoziție când îi spusese aceste lucruri, acolo, pe ringul de dans, pe fundalul ritmului aceleuia hipnotic. Dacă Dovercourt-ul va fi vândut, Grace va fi cea care va suferi cel mai mult de pe urma acestei tranzacții, mai spusese. Ea, Kyle, își putea găsi cu ușurință o slujbă. Dovercourt-ul nu fusese vândut, ci dat pe mâna lui Ted Sully, ceea ce o lăsase pe ea fără nimic de făcut, iar slujba pe care urma să și-o ia... iat-o.

– Nu mi-am dat seama că aveam de ales, murmură ea. Dar oare avea într-adevăr de ales? Sau numai mintea ei refuzase să ia în calcul alte opțiuni, pur și simplu pentru că aceasta era chiar alegerea pe care dorea să o facă?

– Eu nu sunt „stăpâni de sclavi „! replică el repede. Orice altă părere ai avea tu despre mine este greșită. Ți-am făcut o propunere de afaceri, pe care tu ai acceptat-o. Aveam nevoie urgentă de cineva aici, și tu mi-ai răspuns la cerere.

Deodată, orice îndoială a lui Kyle se risipi. Era în căutarea unei menajere, pentru că, din anumite motive, cea pe care o avusese plecase. Bineînțeles că prima persoană care-i venise în minte fusese ea. Iată ce îl făcuse să se gândească la ea pentru prima oară de când Mercedesul părăsise alea de la Dovercourt. Iar ea se gândise la el de mai multe ori decât ar fi fost dispusă să recunoască chiar și față de sine.

Amintiri despre el erau peste tot: la Dovercourt, la ferme, în casă, la micuța cafenea pe lângă care avea adesea drum. Rar se întâmplase să nu-și amintească de câteva ori de Fier Cailloux în decursul unei zile.

– Atunci, a fost greșeala mea. Nu am înțeles eu bine! spuse ea. Îmi pare rău!

Fier îi acceptă fără nici un comentariu scuzele.

– Acum că ne-am înțeles, să te punem la muncă.

Kyle simți un junghi de regret în capul pieptului. Deci până la urmă avea să fie doar o slujbă și nimic mai mult.

– Ai văzut toată casa? continuă el fără să pară că și-a dat seama ce exprima fața lui Kyle.

– Nu.

– Nu avem niciodată mai mult de doisprezece oaspeți deodată, continuă el liniștit, iar personalul este constituit din treizeci și nouă de angajați. Tu îi vei avea în subordine pe cei care lucrează în interior. Cuvintele care definesc „Faucon d’Or” sunt: „lux și servicii impecabile”. Oaspeții noștri plătesc bani grei pentru privilegiul de a sta aici. „Privilegiu”, gândi Kyle. Deschisese ușa pustietății lui, doar pentru un număr bine chibzuit de persoane și cerea o plată pe măsură pentru compromisul pe care el se îndurase să-l facă. Fier continuă: Asigurăm condiții și servicii demne de orice hotel de cinci stele, de oriunde din lume. Serviciile depind de anotimp: schi, pescuit, călărit. Respectăm cu sfințenie intimitatea clientului. Traversase camera și trăsese de cordonul pe care Mace i-l arătase mai devreme lui Kyle. În calitate de gazdă și de administrator, tu va trebui să faci în așa fel încât oaspeții să se simtă ca acasă. Ai acor-

dul meu să întreprinzi ce crezi de cuviință pentru a-ți îndeplini

datoria. Cinăm la opt. Kyle îl văzu strâmbând din nas când dădu cu ochii de rochia cafenie. Și trebuie să te îmbraci pentru cină. Și acum – ușa din spatele lui se deschise încet, Mace îți va arăta restul casei.

Și asta era tot. O angajase pentru o urgență. Purtase această discuție cu ea – dacă stătea să se gândească mai bine, nici măcar nu fusese o discuție, ci mai degrabă îi ținuse un discurs – doar pentru a-și reconfirma lui însuși că avusese întru totul dreptate să creadă că ea nu va crâcni în fața deciziei lui.

De când coborâse din elicopter văzuse doar exteriorul ranch-ului, camera ei, două coridoare, scările și biroul lui Fier. Acum fu uimită să constate cât de mare era de fapt. Nu era grandios precum Dovercourt-ul, dar era construit parcă pentru a ține piept sălbăticiiei în mijlocul căreia era amplasat. Casa era construită din bușteni masivi, rotunjiți la colțuri și tratați împotriva vremii neprielnice.

– I-au trebuit șefului patru ani. Toate materialele le-a adus cu elicopterul sau cu caii, când era vreme bună.

– Dar de ce a construit-o? Kyle se încrunta pe măsură ce privirea ei se plimba prin spațioasa sală folosită ca salon de primire sau de recreere, goală acum, cu excepția unui om îmbrăcat în alb care, la acea oră liniștită când invitații se pregăteau pentru cină, strângea scrumierele și paharele.

– Nu știu. N-am întrebat niciodată, răspunse Mace scurt.

Bineînțeles că nu întrebese niciodată! Unui om ca Fier nu-i poți cere să-și motiveze acțiunile. Singurul mod în care ai fi putut afla era să-ți spună chiar el, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat cumva. Kyle își plimbă mâna pe unul din bușteni care intra

în alcătuirea peretelui și nu-i veni să creadă cât de cald era, în ciuda gerului aspru de afară. Iernile de aici erau foarte diferite de cele cu care era ea obișnuită, iernile englezești. Iată unul din primele lucruri pe care le observase când coborâse din elicopter și pornise grăbită spre casă, acesta și aspectul exterior al construcției, nuanța argintie pe care o căpătase lemnul din pricina condițiilor atmosferice. La interior buștenii fuseseră tratați cu o substanță care le conferea o strălucire aparte. Această strălucire reflecta lumina lămpilor împrăștiate în toată acea sala imensă, dând impresia unei osmoze perfecte a sălbăticiei cu luxul total.

Tavanul arcuit, sub formă de cupolă, din același lemn strălucitor, trona deasupra încăperii, covorul dintr-o lână pufoasă își armoniza culorile cu cele ale draperiilor înalte cât camera, care acopereau întunericul ce începea să se lase dincolo de uriașa fereastră cu trei rânduri de geamuri.

– Ben, aceasta este domnișoara Haultain, Kyle, noul nostru administrator. Bărbatul acela care îi ajungea doar până la umăr, Mace, se părea că se bucură de anumite drepturi, privilegii dacă ar putea să le numească așa. Era unul dintre angajați și nu tocmai. Autoritatea cu care fusese ea investită asupra personalului nu-l subordona și pe Mace. Nimeni nu-i spusese, dar ea își dăduse imediat seama că el era omul lui Fier, și răspundea numai în fața acestuia. Când Mace termină prezentările, ea era deja convinsă de acest lucru.

– Deci Marsha nu se mai întoarce? Cel căruia Mace i se adresase cu Ben, se oprise din strânsul paharelor de cocteil și se uita curios la ea.

– Se pare că nu, răspunse Mace. Pune prea multe întrebări, adăugă el coborând tonul pentru a fi auzit doar de Kyle. Acum unde să te duc? Sunt câteva camere libere sus, cred că ar fi mai bine să ți le arăt întâi pe acelea.

Coridoare, scări, o bucătărie sclipitor de curată, prezidată de un bucătar francez; telex și radio pentru comunicare internațională și o secretară de personal; ajutori de bucătar, asistenți de administrator, servitoare și cameriste. Camerele de oapeți păreau mai degrabă apartamente prezidențiale, fiecare cu baia ei imensă și luxos amenajată. Un sistem subteran de colectare a apei, grajduri în fiecare aripă a ranch-ului, generator central propriu și alte câteva surse electrice auxiliare plus două elicoptere Bell 206, cu câte opt locuri. Acestea erau dependențele și accesoriile cu care se putea lăuda „Faucon d’Or”, ceea ce se și întâmplase prin cuvintele lui Mace și prin ceea ce văzuse Kyle de-a lungul turului introductiv condusă de acesta. Îi mai fusese dat să vadă fețe, fețe necunoscute, unele urându-i bun-venit, altele curioase, ca a lui Ben, și să audă numele Marsha pomenit de mai multe ori, dar retezat de tot atâtea ori de Mace.

Kyle spera ca într-o zi, chiar într-o zi nu prea îndepărtată, să ajungă și ea la standardul înalt de pregătire și eficiență pe care stăpânul acestui domeniu luxos îl cerea de la angajații săi, să învețe toate numele și fețele, să cunoască toate coridoarele și scările, toate acestea să fie bine fixate în mintea ei acum vâjâind de atâtea noutăți. Pentru oaspeții extrem de bogați va „slugări” și ea cu aceeași sânguință și pricepere pe care le întâlnise pe parcursul acestui periplu.

Dar pentru început era de ajuns să scoată rochia aceea modestă, de lână, să facă un duș în baia dormitorului mai puțin

prețios ce îi fusese rezervat ei și să-i mulțumească lui Dumnezeu că nu apăruse din nou Fier ca s-o îmbrace chiar el în ceva care s-o pună încă o dată în lumina reflectoarelor, cum s-ar spune, să ațintească toți ochii asupra ei. Avea un astfel de precedent și nu voia s-o pătească din nou.

Privi la cadranul aurit al ceasului de mână, un cadou primit de la Grace și Alex. Mai avea, după calculul ei, în jur de zece minute. Cina era la opt, dar un al șaselea simț îi spunea că Fier o aștepta să coboare mai devreme pentru a primi împreună oaspeții.

Trăgând aer în piept, Kyle aruncă o ultimă privire la rochia neagră care îi scotea în evidență toate formele și ieși pe ușă.

– Bine! Cuvântul nu se auzise, dar se citise în gestul aprobator al lui Fier, când ea intrase în sala de primire aproape goală. Dar el aprobase intuiția ei de a coborî mai devreme și nu felul în care arăta, se avertiză Kyle. În afară de barmanul îmbrăcat în alb, Ben, ea și Fier erau singuri în încăpere. Un cuplu minunat, gata să întâmpine oaspeții.

„Dacă nu se va rezolva nimic, va trebui să te măriți cu el, asta-i tot!” De ce cuvintele frivole ale lui Grace îi răsunară în urechi în acel moment, când Fier se apropia încet de ea? El își schimbase costumul de schi cu un elegant costum negru, cum nu se putea mai potrivit pentru o cină pretentioasă, cu papion asortat și cămașă strălucitor de albă.

– Ce vrei să bei?

– Bere fără alcool. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se amețească consumând cine știe ce băutură exotică, mai ales că mâna lui pe umărul ei îi dăduse deja simțurile peste cap.

Un alt gest de aprobare în timp ce Ben se apropia cu o tavă de argint pe care se afla un pahar de șampanie pe jumătate plin cu un lichid auriu. Niște pași se auziră pe treptele din spatele ei, mâna de pe umărul ei se încordă, iar seara începu.

– Sir Geoffrey! Fier o întoarse ușor spre bărbatul cărunț care ajunsese în capul scărilor. Sper că nu vă resimțiți după acea nefericită căzătură de astăzi! Ben, un Chivas pentru Sir Geoffrey. În timp ce așteptăm v-o prezint pe Kyle Haultain!

Respectarea intimității, posibilitatea de a practica schi în condiții de cinci stele pentru amatori și profesioniști, plus o experiență unică oferită de puține locuri din lume – acel peisaj sălbatic, natura neîmblânzită, dar totuși, într-o oarecare măsură tolerantă cu prezența omenească – toate acestea atrăseseră un grup select de oameni la Faucon d'Or. Doi milionari cu soțiile lor, un broker canadian, care, dacă ar fi fost să dea crezare zvonurilor, controla o piață de miliarde și un renumit cântăreț englez de muzică rock, a cărui prezență în acel loc, dacă ar fi fost cunoscută, ar fi atras mii de fani destul de înfocați încât să încerce o temerară expediție de escaladare a muntelui, toți aceștia savurau o oră mai târziu delicioasele preparate ale bucătăriei franțuzești. Fier stătea în capul mesei, iar Kyle în fața lui, privindu-l printre sfeșnicele de argint cu lumânări aprinse și aranjamentele de flori rare, aduse și ele pe calea aerului.

Kyle recunoscuse pe unul dintre invitați, pe sir Geoffrey Stevens, un milionar fabricant de armament și proprietar de cai de curse, a cărui soție, cu scandaloasele ei pălării Ascot ajungea în fiecare an pe prima pagină a ziarelor. Ceilalți îi erau necunoscuți, mai ales rockerul. În mod sigur îi văzuse fața de mii

de ori și-i auzise muzica în tot atâtea rânduri, dar în postura de tânăr serios, cu ochelari, îmbrăcat la costum și însoțit de o doamnă care nu numai că părea mult mai în vârstă decât el, dar care nu avea absolut nimic în comun cu genul de femei cu care era adesea asociat numele lui, în această postură inedită îi era peste putință să-l recunoască.

– Nu-ți face griji, îi șoptise el lui Kyle la ureche după ce Fier i-l prezentase și el observase uimirea ei, nimeni nu mă recunoaște când sunt așa! Ochii lui zâbeau. Așa arăt eu în realitate, iar numele meu adevărat este Stanley!

Nouă oameni și treizeci și nouă de angajați care să se ocupe de ei. De fapt nu nouă, ci șapte. Ea și Fier făceau și ei parte din personal, cel puțin ea, Kyle. Începuse s-o doară capul din cauza efortului de a reține atâtea nume și figuri și din cauza oboselii acumulate pe drum. Se uită la ceas. Era nouă seara, însă după ora de la Dovercourt era patru dimineața, acum ar fi trebuit să se trezească, iar ea nici măcar nu apucase să se culce.

Mâncărurile fuseseră pregătite și aranjate după ultimele standarde ale înaltei societăți, iar serviciul mergea ca pe roate.

– Contează imaginea pe care oamenii și-o fac despre tine. Rockerul din stânga ei era cel care vorbea. Creează-ți tu însuți imaginea pe care vrei s-o aibă lumea despre tine și ei vor înceta să încerce a descoperi la tine lucruri pe care nu ești dispus să le arăți. Era doar imaginația ei, sau Fier, până în acel moment prins de conversația pe care o purta cu Nora Stevens, ridicase ochii și-i aruncase ei o privire? De exemplu, eu. Aș putea să intru în orice club sau magazin și nimeni nu m-ar recunoaște. Dar dacă cumva îl zăresc pe Cockney, deci acea imagine a mea pe care eu am vrut să o creez, toți fanii m-ar asalta. Și așa ar ieși

război! Doamne! Se lăsă pe spătarul scaunului și-și schimbă ochelarii. Și când te gândești că am urmat Școala de Muzică Guidhall!

– Dragul meu, cât este ceasul? întrebă soția – amanta lui – atingându-i ușor brațul.

– În total patru zile până când ne vom întoarce acasă, replică el laconic. Nu știi, Syb, de ce mă întrebi pe mine?

– Este trecut de nouă, răspunse Kyle.

– Atunci în Anglia e trecut de trei, nu-i așa? Fața atrăgătoare a femeii exprima nerăbdarea. Hai, Stan, să urcăm. Trebuie să sunăm acasă în câteva ore. Le-am promis copiilor că-i sun în fiecare zi înainte să plece la școală, explică ea.

– Îmi cer scuze, draga mea. Chipul de pe milioane de albume vândute în întreaga lume se ridică, la numai câțiva centimetri de Kyle. Trebuie să păstrez imaginea de rocker rău și nebun. O soție și doi copii nu prea se încadrează în această imagine! Noapte bună, domnișoară Haultain! Acesta era de fapt el însuși, cel care îi zâmbise lui Kyle. Pe curând, Fier! Doamnă Stevens, doamnă Ridgeley, domnilor!...

– Mâine mergem din nou la schi, Stan! Vocea atât de caracteristică a lui Fier se făcu auzită.

– Bineînțeles! replică entuziasmat cântărețul.

Plecarea lor destrămă grupul din jurul mesei, dar în sală încă se mai servea brandy și cafea; brandy-ul era servit de Ben, iar cafeaua de Kyle care se chinuia din răsputeri să-și țină ochii deschiși.

– Nu cred că am avut plăcerea. Bărbatul care apăruse la masă mai târziu decât ceilalți și care nu o slăbise nici o clipă din ochi pe tot parcursul cinei, se afla acum în fața ei. Cinase cu unul dintre celelalte grupuri în salonul alăturat, separat de ceilalți doi

oameni influenți din pricina unor dispute financiare asupra cărora Fier nu avea nici un interes să se revină tocmai sub acoperișul lui.

– Merle Hubbard, se recomandă el.

– Kyle Haultain. Apucă mâna care-i fusese întinsă și ridică privirea spre fața osoasă care-i zâmbea. Capul mare, așezat pe umerii exagerat de lați, dădea impresia că gâtul îi lipsea, dar puterea pe care o radia era imensă.

– Îmi permiteți? El arată spre canapeaua pe care stătea Kyle.

– A, da, vă rog. Se mișcă puțin pentru a-i face loc, dar el tot o atinse ca din greșeală, în timp ce se așeza.

– Sunteți nouă aici, presupun, domnișoră Haultain, domnișoară, nu? Ochii lui scrutători, care acaparau gândurile interlocutorului, fără a lăsa să se ghicească nimic din gândurile lui în schimb, se ațintiseră acum la degetele ei lipsite de inele.

– Da, așa este. Interesul lui față de persoana ei o făcea să se simtă stingherită. Și, da, sunt nouă aici. Am sosit în după-amiaza aceasta. Vorbea pe un ton entuziast pentru a nu-și trăda adevărata stare de spirit. Din partea cealaltă a camerei, Fier ridică o privire întunecată asupra lor.

– Din Anglia?

– Da. Încercase să se concentreze asupra bărbatului din fața ei, dar felul în care el o privea o înfiorase. Singurul lucru care îi trecea prin minte referitor la acea expresie era felul insinuant în care o mânca parcă din priviri. De ce nu-i sărea nimeni în ajutor? Fier se întoarse. De ce să-i vină cineva în ajutor? Era datoria ei să fie drăguță cu oaspeții. Fără îndoială că Fier era mulțumit de prestația ei de până atunci.

– Un drum cam lung pentru o slujbă, remarcă Hubbard. Ai avut vreun motiv anume?

Da! Nu avusese de ales, sau cel puțin așa crezuse până când Fier îi făcuse praf acea teorie. Dar nu ar fi putut să răspundă așa ceva la întrebarea care i se pusese.

– Fier – domnul Cailloux – mi-a propus, răspunse ea evaziv, și mi s-a părut o oportunitate să vin să vizitez Canada.

– Deci nu ai mai fost niciodată aici?

– Nu, niciodată. De ce nu se uită și în altă parte? se întreba exasperată Kyle.

– Sunt multe de văzut, continuă el, și nu toate sunt în vest. Uite. Un stilou de aur și o carte de vizită își făcură apariția. Numărul meu privat, și lasă-mă să te invit la Toronto.

– Sunteți foarte amabil, dar nu cred că...!

– Mai doriți brandy, domnule? Dacă privirile ar putea ucide, Ben ar fi fost mort într-o clipită. Barmanul apăruse în spatele lui Merle Hubbard când acesta îi îndesa lui Kyle cartea de vizită în palmă, iar peste umărul lui Ben, privirea lui Fier răzbătuse tocmai din cealaltă parte a camerei afișând o nemulțumire cu greu reținută.

– Nu acum! îl repezise Hubbard. Întreruperea, cuvintele barmanului aduseseră un alt oaspete cu paharul gol de brandy. Kyle lăsa cartonașul jos, lângă tava de cafea. Incidentul îl distrăsese atenția lui Hubbard de la ea și asta era tot ce conta. Era obosită, epuizată. Sir Geoffrey Stevens se ridică în sfârșit de pe scaunul de lângă șemineu și își anunță decizia de a pune capăt acelei zile.

– Când pleacă elicopterul mâine, Cailloux? întrebă el tare.

– Pe la zece. Dacă pe Fier îl deranjase faptul că fusese tratat de sus, nu arătase acest lucru. Kyle se întreba de ce deschisese

„Faucon d’Or „ pentru vizitatori. Poate nu era el la fel de bogat ca Merle Hubbard, de care, dacă stătea bine să se gândească până și ea auzise – era un puternic miliardar, influent în înalte cercuri financiare de pe Bay Street – dar avea investițiile lui, holding-uri, și o minte atât de ageră din punct de vedere financiar încât îi adusese recunoașterea în lumea afacerilor.

Atunci de ce, sigur nu din motive financiare, deschisese „Faucon d’Or „, mai ales că se expusese riscului acesta de a se întâlni cu niște țopârlani care se cred importanți, așa ca Geoffrey Stevens? Pe chipul lui Fier nu găsi nici cel mai mic indiciu. Fabricantul de armament continua:

– Atunci vezi ca maseuza să mă aștepte pe la nouă. M-am apucat eu târziu de schi, dar să fiu al naibii dacă las o amărâtă de căzătură să-mi taie elanul!

Bună seara, bună seara, bună seara; toți oaspeții urcaseră. Ea ce să facă, să rămână? Fier era implicat într-o discuție cu Ben și, deși nu avea nimic de spus cu privire la administrația pivniței cu vinuri, participa tăcută la această discuție. Era un început al educației sale cu privire la conducerea aceluia luxos hotel. Dar era atât de obosită.

– Noapte bună! Nici Fier, nici Ben nu părură s-o fi auzit. Urcă în liniște treptele. Rochia i se agăță de covorul aspru, ceea ce o făcu să-i cadă mai jos, pe umeri. Fusese ea prea obosită ca să contribuie cu mult la discuția din timpul cinei, dar cel puțin aspectul ei nu-l dezamăgise pe Fier. Ridicând cu o mână rochia care atârna pe jos și sprijinindu-se cu cealaltă de balustradă în timp ce urca scările, nu se mai obosi să-și aranjeze decolteul. Ce zisese Stan Reynolds în timpul mesei? Imaginea era totul? Ceva în genul ăsta. Fier spusese și el cândva același lucru, deși mult mai

convingător și cu niște argumente mult mai brutale. Dar până și Fier trebuia să se declare mulțumit de ea în această seară. Merle Hubbard era o confirmare a acestui lucru. Când oare un miliardar canadian nu-și putuse lua ochii de la ea pentru mai mult de câteva secunde?

Scările se terminară, și ea, automat, o luă spre dreapta. Coridorul lung care se întindea în fața ei era decorat cu lambriuri de lemn frumos lustruit și picturi indiene. Camera ei era la capătul culoarului, ajunsese și deschise ușa.

Ciudat, dar era sigură că lăsase lumina lângă pat aprinsă când plecase din cameră. Cineva, cu siguranță, intrase și o stinsese. Aprinse lumina, dar în fața ei apărură o cameră goală. Nu era camera ei. La capătul scărilor ar fi trebuit s-o ia la stânga, nu la dreapta. Acum își amintea. Aceasta era una din camerele goale pe care Mace i le arătase în acea după-amiază. Camera ei era pe alt coridor.

Kyle stinse lumina și o luă înapoi pe coridorul pe care-l străbătuse cu câteva minute mai înainte. Ajunse din nou la capul scărilor, se uită în jos. Sala de primire dormea în întuneric. Fier se pare că terminase discuția cu Ben despre pivniță și dispăruseră amândoi. Celălalt capăt de coridor îi apărură în față; încă mai puțin de cinci minute și ajungea în pat. Își dădu jos pantofii și-i luă în mână. Înaintarea ei nu era trădată acum de nici un zgomot. Stan și Sybil Reynolds, cel puțin, dormeau, cu siguranță, ei fuseseră primii care se retrăseseră.

Ajunsa la capătul coridorului, în loc de mult-așteptata ușă, în fața ei se deschidea drumul spre bucătărie și birouri. Tot greșise pe undeva! Rămase încremenită locului și încercă să se concentreze, să-și deseneze un plan al clădirii în memorie. Erau doar

două etaje, dar foarte multe coridoare. Probabil că greșise drumul la vreo cotitură, pe undeva prin spate. Se întoarse din nou, abia târându-și picioarele. Era foarte obosită și dezorientată. Era de-a dreptul ridicol, dar chiar nu știa unde se află. Acum se îndoia că mai putea găsi și sala de primire. Respirația i se acceleră și intră în panică. Trebuia neapărat să-și găsească dormitorul! Nu putea continua să se plimbe pe acele coridoare, în sus și-n jos cu pantofii în mână.

O luă printr-o nișă pe care n-o văzuse mai devreme și dădu de o ușă. Aici trebuia să fie! Apăsă pe clanță și o voce somnoroasă se răsti la ea, în timp ce o dâră de lumină cădea asupra patului.

– Ieși afară! Ușa se închise încet, dar nu înainte ca mâna ei să fie brutal îndepărtată de pe clanță.

– Ce naiba crezi că faci? o interpelă mânios Fier.

– Nu mi-am găsit camera. Furia lui nu era numai vizibilă, ci și dureroasă, căci mâna lui se încheștase pe umărul ei gol, scurgându-i toată culoarea din obraji.

– Așa se explică faptul că nu ești îmbrăcată într-un neglijou, nu-i așa? continuă el pe un ton rece ca gheața. Totuși, se uită în jos, măcar l-ai scutit de sarcina de a-ți da jos pantofii!

Ce mai greșise? De ce era el așa de supărat? Nimic din ce i-ar fi putut trece ei prin minte nu motiva acel clește dureros în care se transformase mâna lui pe umărul ei, strânsoare ce o făcea s-o podidească plânsul. Kyle era târâtă de-a lungul altui coridor, spre o altă ușă. Fier se aplecă și deschise ușa, practic aruncând-o pe ea înăuntru. Trânti ușa în urma lui.

– Bine, spuse el, acum explică-mi!

Dezordinea feminină de pe masă îi era cunoscută, la fel și cămașa de noapte întinsă pe pat. În sfârșit își găsisese camera. Totul îi era familiar, în afară de omul care blocase intrarea.

Era Fier, dar un Fier de nerecunoscut. Cu bărbia ridicată într-o atitudine sfidătoare, arogantă, abia se mai controla. Ochii îi deveniseră negri în raport cu paloarea excesivă a feței și venele de pe gât stăteau gata să explodeze de furie. Sacoul și cravata dispăruseră, ea putea vedea musculatura lui încordată prin cămașa de mătase albă, străvezie. Respira repede, cam în același ritm alert în care îi bătea ei inima.

– Ce cauți în camera lui Hubbard?

– Nimic! O parte a minții ei observă că pe oaspetele respectiv îl chema Hubbard, și nu Haggard, așa cum reținuse ea. Vocea ei suna ciudat, gătuit. Fier o făcea să se simtă vinovată. Nu mi-am găsit camera... a fost o greșeală!

– Bineînțeles că a fost, îi tăie el vorba sarcastic, greșeala am fost eu. Nu trebuia să mă aflu acolo, făcând o ultimă inspecție înainte de plecare. Trebuia să fiu în pat, ca toți ceilalți. Când ai aranjat întâlnirea, Kyle? În timpul mesei? Un schimb de priviri și o înțelegere tăcută. Sau mai târziu, când ați flirtat în salon? Trebuie să recunosc: ești maestră în a aranja totul cu cea mai mare discreție; nimeni nu și-ar fi închipuit... Merle Hubbard... Dumnezeule ! Deci de asta e nevoie ca să ți se aprindă ție călcâiele? De putere?

Furia lui avusese până în acel moment o cauză necunoscută, iar acum îi descoperi motivul. Bărbatul din pat, morocănosul pe care îl supăraseră lumina când deschisese ea ușa... Intrase în camera lui Merle Hubbard și Fier crezuse că... Se înroși.

– N-am știut a cui cameră este, replică ea, acum la rândul ei furioasă. Am crezut că este a mea! Eram obosită și confuză!

– Te rog! Scutește-mă de minciuni. Vrei să-mi spui că te rătăciseși pe culoarul cu dormitoare al unei case cu două etaje, casă construită ca un cub... o casă al cărei tur l-ai făcut în chiar această după-amiază, detaliat, dacă-l cunosc eu bine pe Mace, și îl cunosc! Încercă să spună ceva, dar mâna ridicată amenințător de bărbatul din fața ei o redusese la tăcere. Parte francez, parte englez, dar indianul din el era acela care stătea acum neîndurător în fața ei, tăindu-i cu o simplă privire orice posibilități de comunicare. Cât despre partea cu oboseala, dacă erai atât de obosită pe cât spui, de ce te plimbi pe culoare de mai bine de zece minute, de când te-ai retras așa de hoștește din salon?

Nu numai că era epuizată, dar fusese și pierdută de tot. Dar chiar și ei, acum că i se impusese perspectiva lui, situația îi suna destul de incredibil.

Aruncată în compania unora dintre cei mai influenți bărbați din Canada, unuia dintre ei citindu-i-se pe față interesul față de persoana ei, încă din momentul în care pășise în cameră și o văzuse, ce răspuns mai logic, ce interpretare mai realistă s-ar fi putut atribui situației în care fusese ea descoperită, decât cea pe care o auzise din gura lui Fier? Dar Merle Hubbard?! Își aminiti trupul îndesat și privirea insinuantă din acei ochi vicleni și se strâmbă scârbită.

– Eu conduc un hotel aici, nu o casă de toleranță! Fier folosea cuvinte grele. Facem pe plac oaspeților, dar nici chiar la un asemenea nivel. Dacă n-aveai somn, puteai să treci pe la mine. Te rezolvam eu fără alte complicații!

El conducea acest hotel nu numai șapte zile din șapte, ci și șapte nopți din șapte! Cuvintele, parcă silabisite pentru a căpăta și mai multă greutate, pentru a lovi și mai în plin, felul înfiorător în care se apropia de ea, readuse în amintirea lui Kyle imaginea unei hotărâri pe care îi mai fusese dat s-o vadă o dată.

– Spune-mi, Kyle – ochii lui erau acum, când intră în conul de lumină al lămpii de pe noptieră, albaștri, un albastru accentuat de cât de negru era la față – te aștepta, sau îți propusesesi o vizită neașteptată? Urma să-ți faci asta și... asta...? O prinse de mână și îi răsuci brutal brațul la spate. Pantofii pe care Kyle îi ținea în mână căzură cu un zgomot asurzitor pe podea. Sâni ei tresăteau de teamă în decolteul rochiei extravagante.

– Fier, oprește-te! Gâtul i se uscască căci privirea lui cobora de la linia gâtului, mai jos, și mai jos... zăbovind asupra decolteului.

Ea ridică instinctiv mâna liberă, iar el în loc să i-o oprească, profită de faptul că-și lăsase spatele vulnerabil și atacă fermoarul rochiei. Kyle simți cum mâna lui alunecă de-a lungul spatelui ei dezgolit... corsajul nu mai era susținut de nimic !...

– Nu!... Împotrivirea îi fu înăbușită când buzele lui găsiră vena de pe gâtul ei, în care pulsul îi bătea nebunește, dar nu se opriă acolo. Coborâră ușor de-a lungul gâtului până... până...

Nu știa cum și când, dar el o ridicase în brațe. Inexplicabil, în loc să i se împotrivescă, mâinile ei îi înconjuraseră gâtul, reamintindu-și de momentul în care mai trecuseră prin părul lui aspru. Buzele lui le gustau pe ale ei, afundându-se cu voluptate în misterul gurii ei pline de dorință.

Erau clipe de o senzualitate greu de imaginat. Mâna ei ajunsese sub cămașa lui. Simțea mușchii lui puternici încordați

sub atingerea ei în timp ce se apleca ușor cu ea în brațe, depunând-o în pat ca pe un trofeu. Greutatea de pe pleoapele ei se ridică și ea putu în sfârșit să deschidă ochii. Îl văzu pe el deasupra ei. Fiecare mușchi din corpul lui era încordat, până și musculatura feței. O imagine în alb și negru se oferea privirilor arzânde ale lui Kyle, cu doar două pete de culoare în acest tablou ireal, două puncte de un albastru înghețat. Ochii lui o studiau în cele mai mici amănunte, încercând să ghicească ce se mai afla încă ascuns sub mătasea ce căpăta reflexe albe și roz în lumină. Degetele care mai adineaori îi strângeau dureros încheietura mâinii, desfăceau acum cei câțiva nasturi care mai țineau cămașa pe el, pieptul îi era deja dezgolit, mușchii pectorali contractându-se seducător datorită mișcării mâinilor.

Întreaga ei ființă îl dorea, dar ochii lui o făcură să-și înfrâneze brusc pornirea. În acei ochi se citea triumf... și dispreț.

– Ce s-a întâmplat, Kyle? întrebă el observând schimbarea ei de atitudine. Îmi lipsesc câteva milioane ca să-ți fiu pe plac?

Aproape că părea satisfăcut, această împotrivire a ei parcă îi confirmase bănuielile. Ce putea ea să spună? Că dându-și seama de acea dorință care o măcina, era îngrozită? Că el greșea în ceea ce-l privea pe Merle Hubbard? Că după această... nici măcar nu știa exact ce însemnase această... dezlănțuire, că după asta nici un alt bărbat nu ar mai fi ajuns să însemne ceea ce însemna el pentru ea, începând cu acel moment? Ea încercase să-i explice, dar el nu vruse să audă. Îi urmărea cu privirea degetele încheindu-și nasturii cămășii. Îl dorea, dar nu așa. Nu voia să fie un trofeu.

– Nu pot... nu vreau...! Mintea ei refuza să găsească cuvinte pentru a exprima ceea ce gândea.

– Nu este cam târziu pentru asta? Vocea lui tăioasă îi sfredeli gândurile. Câți ani ai? Douăzeci și șapte, și opt? Aproape că am crezut, să știi – vocea i se îmblânzise, dar tonul disprețuitor pe care îl adoptase nu suna mai puțin dureros în sufletul lui Kyle – aproape că am crezut că ești ceea ce vrei să pari a fi!

O fată bătrână uitată, eclipsată toată viața ei fie de Grace, fie de Thea; o virgină nedorită de nimeni, cu nici o legătură amoroasă adevărată la activ, niciodată înconjurată cu dragoste de vreun bărbat, asta vedea ea și singură în trecutul ei. El nu avea de ce să continue.

– Acum că am descoperit adevărul... Cămașa era încheiată acum, iar el se ridicase și pornise spre ușă. Poate că trebuie să-ți reamintesc care-ți sunt îndatoririle. Te afli aici ca să ai grijă de casa mea și să-i faci pe oaspeții noștri să se simtă ca la ei acasă. Serviciile pe care le ai de prestat – aluzia era destul de jignitoare și așa, nu era nevoie să se exprime mai răspicat de atât – mai ales în ceea ce privește clienții de sex bărbătesc, constau în atât și nimic mai mult. Hubbard va pleca în zece zile. De acum și până atunci nu te vei mai apropia de el decât dacă este absolut necesar!

„Vino înapoi! Nu înțelegi! „Strigătul i se opri în gât, ce rost avea să-l cheme? Kyle își înfipse neputincioasă unghiile în pernă în timp ce dragostea ei traversa încăperea și ieșea pe ușă.

Capitolul 5

Taxiul care o lăsase la colțul dintre One-Ten și Jasper dispăru în traficul intens, îngreunat de barierele care delimitau zonele în care se lucra la noul sistem subteran de transport, semn al progresului Edmonton-ului. Aici nu era așa de frig. Capitala provinciei Alberta era situată la aproximativ o sută cincizeci de kilometri sud de „Faucon d’Or „ și la trei mii și ceva de metri mai aproape de nivelul mării. Vântul care bătea aducea nisip de la lucrările ce se făceau în apropiere. Bătea prin haina de iarnă pe care Kyle și-o adusese din Anglia și îi făcea greutate în ținerea hărții în mână.

– Căutați o adresă anume? Un om se oprișe, un bărbat cu fața roșie de frig.

– Da, aici, arată ea. S-ar fi oprit cineva pe o asemenea vreme, dacă ar fi fost la Londra? Se îndoia.

Dar cavalerul ei în haină de blană părea impasibil la vânt și la temperatura sub zero grade care în mod sigur se înregistra la acea oră.

– Mergeți puțin mai jos și faceți la stânga, îi spuse el, două străzi mai spre nord. Nu aveți cum să nu-l vedeți.

Dacă cineva i-ar fi spus cu doar trei săptămâni în urmă că în această zi târzie de martie ea va colinda străzile pline de zăpadă ale unui oraș necunoscut căutând sediul unei firme importatoare de alimente, răspunsul ei ar fi fost: „Nu fi ridicol!”. Dacă cineva i-ar fi spus cu trei săptămâni în urmă că va cunoaște agonia de a fi îndrăgostită nebunește, l-ar fi catalogat drept nebun.

Găsi clădirea cu fațadă cenușie pe care o căuta și pătrunse într-o lume aromată. „Victuallers and International Importers”, scria pe semnul de deasupra ușii; un distribuitor al unui alt distribuitor! se amuză ea. Această companie data, probabil, cam din aceeași perioadă în care strămoșii lui Fier călăuzeau grupurile de aristocrați englezi care aveau curiozitatea de a vedea Munții Stâncoși, sau cărau mâncare pentru mineri și constructorii de cale ferată.

– Marsha! Îmi pare bine să te văd! Omul din spatele biroului vorbise înainte s-o vadă bine la față, iar când își dădu seama de confuzie zâmbetul îi pieri. Îmi pare rău! spuse el venind spre ea cu mâna întinsă. O așteptam pe Marsha Vincey. Pe fața lui se citea dezamăgirea.

– Eu am preluat vechile ei îndatoriri. Marsha Vincey! Fantoma care o urmărea pretutindeni. Asta nu era prima dată când îi auzea numele și era convinsă că nu avea să fie nici ultima. O scăpare din partea lui, reparată repede, sau poate doar o consecință inconștientă a obișnuinței. Același lucru i se întâmplase peste tot pe unde fusese, cu toată lumea cu care venise în contact; toți uitau și îi spuneau Marsha. Numai un singur om o știa prea bine, pe numele ei. Pentru Fier, Marsha Vincey parcă nici nu existase.

– Ca administrator la „Faucon d’Or „? Da, da, bineînțeles! Pe fața care o privea se perindau o multitudine de expresii, dar și un zâmbet apărut în colțul gurii. Luați loc... Ochii lui priviră spre degetele ei lipsite de inele... Stați jos, domnișoară...?

– Haultain, Kyle Haultain.

– Când a demisionat Marsha, domnișoara Vincey? Întrebarea venise parcă întâmplător, după o oră de discuții asupra prețurilor și cantităților, în timp ce Kyle scruta pentru a mia oară lista pe care o adusese cu ea de la fermă. Nu fusese o întrebare tocmai în ton cu caviarul și ouăle de prepeliță, dar pe aproape. Caviar era pe listă, Beluga, dacă era posibil, dar și făină pentru Hippolyte și delicioasa sa patiserie franțuzească, plus consumabile mai banale: săpun și soluții pentru curățat. Era de datoria lui Kyle ca frigiderele și dulapurile să nu rămână niciodată fără produse, oricât de exotice sau, dimpotrivă, obișnuite ar fi fost acestea. Această firmă putea să-i aprovizioneze cu tot ce aveau nevoie. Era prima ei călătorie în afara lui „Faucon d’Or „ de când venise.

– Cred că domnișoara Vincey a plecat acum câteva săptămâni. Kyle bifă și ultimul produs de pe listă și începu să-și strângă lucrurile.

– Este ciudat că nu mi-a spus nimic.

Kyle îl privi curioasă. Pe masă era o fotografie a unei femei cu doi copii mici.

– Marsha a trecut pe aici acum două săptămâni, am luat masa de prânz împreună și nu mi-a zis nimic despre vreo plecare. Bărbatul se încruntă.

– Poate că a fost chemată urgent, treburi familiale, ceva în genul ăsta? presupuse Kyle.

– Da, da, poate că asta s-a întâmplat. Fața i se luminează. Ia spune, continuă el ca și cum i-ar fi împărtășit un secret, nu cumva ai o adresă actuală unde ar putea fi găsită?

Nu avea. Nu avea nici timp și nici chef de a accepta o invitație la masă, care probabil i se făcea cu scopul precis de a fi descusută. Zilele se măriseră puțin acum, că venise sfârșitul lui martie, dar chiar și așa mai avea doar o oră, maxim două până când trebuia să plece la aeroport, unde Mike o va aștepta ca s-o ducă înapoi la „Faucon d’Or”... Trebuia să ajungă acolo pe lumină, și ea nu voia să piardă aceste două ore preluând de această dată un obicei de-al Marshei Vincey.

Părăsi clădirea cu un ușor resentiment. De fapt avuseseră loc mai multe schimbări în viața ei, nu numai că fusese adusă atât de departe de casă și lăsată să se ocupe de niște afaceri în care se rula o mulțime de bani care nu erau ai ei, dar suferise și o schimbare ea însăși, ca persoană. Își petrecuse toată viața de până atunci în umbra lui Grace și a Theei, dar acum, după numai o săptămână la „Faucon d’Or”, era ferm hotărâtă să nu mai fie niciodată un substitut pentru cineva, mai ales pentru o necunoscută ca Marsha Vincey.

– Asta am găsit-o printre scrisorile pe care le-a adus Mike de la Edmonton. Este pentru tine. Oaspeții cei noi se instalaseră, personalul care se întorsese cu ea îl înlocuise pe cei care pleaseră acum pentru a-și petrece la rândul lor binemeritata zi liberă. Fier stătea acum în cadrul ușii de la biroul ei cel mic, cu o scrisoare în mână.

Nervii lui Kyle se încordaseră la maxim, conectați parcă la mii de volți.

– Mulțumesc. Nu ridicase privirea, dar conștientiza faptul că Fier venea spre ea. Luă scrisoarea cu mare atenție, astfel încât degetele ei să nu le atingă pe ale lui.

– Îmi pare rău! De astă dată ea ridică, dintr-un impuls pe care nu și-l putuse controla, privirea către el. Albastrul penetrant al ochilor lui era intensificat de costumul de schi pe gât, închis la culoare, și de părul lui ca abanosul. Nu-l mai auzise vreodată cerându-și scuze. Îmi pare rău, reconfirmă el că ea auzise bine. L-am deschis o dată cu celelalte, înainte să-mi dau seama că e pentru tine. Este de la sora ta.

Deci Grace știa că ea se află în Canada... și deschiderea scrisorii chiar fusese o greșeală? Cele două idei se luptau pentru supremație în mintea lui Kyle. Contesa Grace Orsinski – deși surioara ei își părăsise soțul, titlul era mult prea prestigios ca să renunțe la el așa de ușor – numele expeditorului era foarte clar scris pe plic. Chiar ar fi putut ea să-l învinovătească pe Fier dacă, văzând numele de pe scrisoare, nu putuse rezista tentației de a afla noutăți despre irezistibila Grace și o deschisese? Era destul de neobișnuit, dar se putea întâmpla.

– Nu contează, spuse ea, așteptându-se ca el să plece. Fier însă nu schiță nici un gest cum că ar avea de gând să se îndrepte spre ușă. Scuză-mă! Deschise plicul și scoase din el singura foaie de hârtie care se afla acolo. Nu putea să stea pur și simplu și să aștepte următoarea lui mișcare.

– Bineînțeles. Pentru o fracțiune de secundă se priviră în ochi.

„Draga mea”, scria Grace, „Alex este din nou foarte enervant, amenințându-mă că nu-mi va mai trimite bani dacă nu mă întorc

la el, îți poți imagina?! Poate că o voi face într-o zi, dar NU”, ultimul cuvânt era subliniat cu linie dublă „atâta timp cât el se poartă așa de posesiv și-mi impune tot felul de lucruri! Tu ce crezi? Crezi că ar trebui să o fac sau nu? În fine, crezi că poți să-i ceri lui Fier să-mi trimită ceva bani? Nu mult, doar câte ceva, puțin, o dată pe lună. Cred că am și eu acest drept, la urma urmei, că doar el a moștenit tot! Oricum, Kylie, vezi ce poți să faci! A, și PS: multă dragoste!”

Asta era tot. În post-post scriptum era trecută și adresa la care putea fi găsită și care îi erau planurile pentru următoarele câteva săptămâni.

– Vești proaste? Bărbatul de a cărui prezență ea uitase, o făcu să ridice mirată privirea. Ea chiar uitase că el era acolo! Uitase că, dacă ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge.

– Nu, nu sunt vești proaste. Pe fața ei nu se citea dezamăgirea, dar sufletul îi era cuprins de supărare. Să-i spună sau să nu-i spună lui Fier despre cererea lui Grace? Nu. Erau și așa obligate față de el. Va trimite bani din propriul ei salariu. Sunt doar surprinsă, continuă ea cu o voce aproape stinsă. Grace îmi spune că poate se va întoarce la Alex.

– Înțeleg, spuse el fără să i se clintească vreun mușchi al feței. Spune și când va avea loc marea împăcare?

– Nu! Kyle, crezând că nu a fost bine înțeleasă, repetă: încă se mai gândește dacă s-o facă.

Fier era parcă amuzat:

– Și bărbatul în cauză nu are nici un cuvânt de spus? Este exact stilul surorii tale! Spune-mi, întreabă el, tu ce crezi? Ar trebui să se întoarcă la el?

Ironia situației o tulbura.

– Dacă încă îl mai iubește, da. Dar cum să dictezi cuiva de cine să se îndrăgostească? Ea nu fusese pusă în gardă, ei nimeni nu-i poruncise să se îndrăgostească de Fier.

– Unul din marile adevăruri, aprobă el laconic, și îndrăznesc să spun că, până la urmă, își va da ea seama ce e de făcut. Te rog să mă ții și pe mine la curent cu ceea ce se întâmplă. Dar de ce era el așa de interesat? se miră Kyle. Își pusese această întrebare fără să gândească: orice bărbat pe care-l întâlnește și care o cunoscuse pe sora ei manifestase interes pentru Grace, oricât de puțin... și acest lucru se întâmpla încă de când se născuseră.

– Din curiozitate... Fier se opri în dreptul ușii cu un zâmbet atotștiutor pe față... Nu cumva Grace îți cere bani?

– Nu. Fusese cât se poate de sinceră. Grace nu-i ceruse ei nici un ban, ci lui Fier. Dar nu avea de ce să-i spună lui asta, nici că intenționa să-i trimită chiar ea bani lui Grace.

– Serios? Sunt surprins. Totuși, dacă și când o va face, te sfătuiesc s-o refuzi.

– Și s-o las să moară de foame, nu-i așa? ripostă Kyle sarcastic.

– Mă îndoiesc profund că ar muri ea de foame, răspunse el. Dar cred, sincer, că trebuie să învețe să aibă grijă de ea și singură.

Ușa se închise și o dată cu ea dispăru și tensiunea ce umpluse camera. Fusese mai aspru cu Grace decât ar fi crezut ea că poate fi, observase Kyle, dar asta probabil pentru că Grace nu era acolo. Dacă ar fi privit-o doar o singură dată, voința i s-ar fi topit, la fel ca și celorlalți. Poate cu Fier Cailloux procesul ar fi durat mai mult decât cu alți bărbați, dar ar fi avut până la urmă același rezultat.

Să cobori călare de pe platforma de sub nivelul hotelului era ca și cum ai fi făcut acrobații pe marginea unei prăpăstii, gata-gata să cazi în orice moment. După o secundă de ezitare, Kyle își făcu curaj și se uită înapoi. Vila dispăruse din vedere, întreg peisajul fiind dominat de un perete de piatră, presărat din loc în loc cu zăpadă. Nici în față priveliștea nu era mai încurajatoare: numai văi abrupte care anunțau parcă culmile încă și mai înfricoșător de înalte și periculoase ce aveau să apară în fața lor.

Un grup de cincisprezece oameni și treizeci de cai fusese parcă absorbit de natură. Deasupra lor o pasăre își întindea aripile care sclipeau în soarele abia mijit, făcând ture în aerul cald de la înălțimi. Era un șoim auriu, simbolul lui „Faucon d’Or „.

— Este altceva, nu-i așa? Nici nu ajunseseră bine la platoul primului vârf mai înalt din zonă și Davis își potrivise pasul calului după cel al calului ei.

— Da, aveți dreptate, răspunse Kyle refractar. Nu avea chef să vorbească. Era de ajuns că i se cerea să călărească; era destul de greu pentru ea să se reobișnuiască cu această îndeletnicire care-i fusese totuși atât de familiară în copilărie, și să se încadreze în imensitatea împrejurimilor. Ochii ei trebuiau să se acomodeze; nu mai văzuseră niciodată așa vastitate de spațiu pe de o parte, și așa splendoare de floră alpină miniaturală pe de alta.

Era zmeură sălbatică la un loc cu... clopoței! Erau diferiți de cei din Anglia, dar fără îndoială erau clopoței. Doar pe aceștia îi cunoștea. Restul erau flori diferite, de toate culorile: galben, alb, roz și roșu-aprins, toate foarte mici și delicate. Era incredibil cum de rezistaseră înghețului de peste iarnă.

– I-am spus lui Cailloux că nu urc până aici nici în ruptul capului, dar uite că a reușit să mă facă să vin și a doua oară!

– Serios? Regele preparatelor de pui nu avea să se lase descurajat în tentativa de a discuta cu ea și Kyle încetă să mai încerce să-l facă să înțeleagă că nu are nevoie de un partener de conversație. Pentru scurt timp uitase de Fier, dar acum el reapăru în fața ei călărind într-un grup de patru persoane. Alături de el era soția lui Harley Davis. O durere acută îi sfâșie pieptul.

– Da! Pentru el nu era destul că adoptase acea ținută muntească, cu cojoc și cizme de piele întoarsă – acestora din urmă Mace avusese grijă să le scoată pintenii de argint; nu puteau permite ca aroganța estetică a unuia dintre clienți să provoace vreun accident – trebuia să încerce și să imite accentul specific local. Kyle nu se mai uita la el, dar nu putea să nu audă cuvintele lui și mai ales accentul nazal cu care le rostea. Fusesse un „Da ! „ á la Gary Cooper. Am fost anul trecut, iar anul acesta am adus-o și pe Myrna. La început a fost la fel de reticentă ca și mine prima dată, dar uită-te acum la ea!

Nu era nevoie să se uite, auzea. Vocea ascuțită care nu mai tăcea... Fier doar asculta, fără s-o întrerupă decât ocazional, cu o remarcă rezervată, zâmbind inexpresiv. Cum putea el să suporte atâta atenție din partea unei femei ca Myrna Davis, cu verva ei de prost-gust și cu adorația de școlăriță ce se citea pe fața machiată prea strident? Aceste gânduri nu se datorau geloziei, își spusese Kyle. Era ceva care o nedumerea încă de când sosise la „Faucon d’Or „.

Nu reușise nici acum să-și explice de ce Fier deschisese „Faucon d’Or „, pustietatea lui îndrăgită, pentru acești oameni.

Era adevărat că erau foarte bogați și, fiecare în felul lui, influent, dar se purtau și prosteste câteodată, ca niște copii răsfățați, ceea ce îl făcea până și pe el să se încrunte: emiteau deseori pretenții absurde. Nu avea nevoie de așa ceva. Respectul de sine care deborda în propria personalitate i-ar fi fost mai mult decât suficient, nu avea de ce să caute compania celor bogați și puternici. Era deja bogat, observație pe care o făcuse Grace în acea seară când el închiriasse limuzina Mercedes cu șofer cu tot pentru a-i duce pe toți s-o vadă pe Thea la Londra. Profitul pe care-l aducea „Faucon d'Or”, de-abia acoperea cheltuielile necesare pentru a satisface și cele mai stupide capricii ale clienților. După cele trei luni în care se ocupase și de contabilitate, Kyle era la curent cu această stare de fapt.

Oftă, regretând liniștea care ar fi putut să domnească în acele locuri și își îndreptă o parte din atenție spre personajul de lângă ea, care nu încetase nici un moment să vorbească. Fier trebuia să aibă un motiv pentru care invita oameni ca Harley Davis la „Faucon d'Or”, dar se îndoia că el i se va destăinui ei, așa cum se îndoia că va afla vreodată de ce o adusese pe ea din Anglia când ar fi putut cu ușurință să găsească pe cineva în Canada pentru a o înlocui pe misterioasa Marsha Vincey.

Poate că ceea ce-l atrăsese pe el la ea era tocmai lipsa de atracție! Faptul că predecesoarea ei arăta bine și că se folosea de acest lucru nu mai era un secret pentru Kyle. Acesta fusese probabil motivul scenei care precedase demiterea ei. Probabil Fier crezuse că aducând-o pe acea femeie care nu avea cum să iasă în evidență, acea „bucată de tapet” pe care o cunoscuse în Anglia, va rezolva problema. De unde să știe el că, de la plecarea lui de la Dovercourt, ea nu mai fusese aceeași, că

prezența lui trezise în ea dorința de a fi remarcată, privită și admirată? Odată și-odată va trebui să-i spună, se gândi Kyle. Doar că punerea în practică a acestui gând era foarte improba-bilă.

– Myrna îmi spunea să deschid un alt gen de afacere. Regele preparatelor de pui încă mai vorbea lângă ea! „Pui în pustietate” sau așa ceva. Ce părere ai?

Găsise în ea audiența necesară, rămăsese lângă ea și acum îi enumera tot felul de concursuri la care se gândise pentru clienți: care mănâncă mai multe copane de pui într-un interval de timp, și altele în același registru; totul se întâmpla, bineînțeles, în sălbăticie.

– Apoi alt concurs, de făcut curățenie la locul festinului, adăugă el. Nu poți arunca toate resturile și să strici frumusețe de peisaj!

– De ce nu dați o excursie în sălbăticie ca premiu pentru cel care se implică cel mai mult în păstrarea curățeniei în cartierul lui? sugerează Kyle pe jumătate serioasă, sau pentru cel care colecționează cele mai multe, știu și eu, obiecte care se găsesc în produsele dumneavoastră.

– Da!! Că bine zici! Ia te uită ! Ochii lui se făcură mari cât cepele, în semn de admirație. Mai întâi trebuie să cumpere produsele, bineînțeles, pentru a putea intra în competiție. Ideea este excelentă! Există și o minte ageră în spatele acestei fețe frumoase!

Vorbi tot timpul, la masă, după masă... Faptul că în cele din urmă ajunseră în tabără fu până la urmă o ușurare pentru Kyle, deși tocmai această tabără fusese motivul pentru care ea nu vruse să vină în excursie.

Era o excursie de două zile, în care își petreceau o noapte sub cerul liber, menită a oferi prețioșilor invitați de la „Faucon d’Or”, un simulacru de experiență a vieții în sălbăticie. Dormeau în corturi instalate printre copaci și mâncau păstrăvi proaspeți prinși de ghizi, pregătiți la foc de vreascuri tot de aceștia. Nu lipsea nici vinul. Calitatea serviciilor era aceeași, numai că totul era organizat de Mace, ceea ce făcea din Kyle, care nu avea aici nici o responsabilitate, o simplă invitată. Nu, de fapt nu o invitată. O femeie oarecare care nu avea nici o șansă să capete un dram de atenție măcar din partea celui care era bărbatul iubit și alături de care era obligată să-și petreacă patruzeci și opt de ore lungi și chinuitoare.

Era încă lumină în acele ținuturi înalte. La nouă seara, soarele abia începuse să coboare pe după piscuri, iar la zece Kyle admira asfințitul de pe malul râului Berlin.

Nemaiputând să suporte zgomotul continuu și pălăvrăgeala din jurul focului, se retrăsese fără să deranjeze pe nimeni în căutarea unei oaze de liniște. Era mult prea greu pentru ea să stea acolo și să se uite la el. Fizic erau foarte aproape unul de celălalt, totuși o distanță de sute de kilometri îi despărțea.

Obosit și el după acea zi de optsprezece ore, soarele dispăru repede. În câteva minute era întuneric, sau cât se putea de întuneric pentru perioada verii. Nu mai rămăsese decât albul râului învolburat să lumineze natura înconjurătoare.

– Anii tinereții! Vocea se auzise din umbra copacilor din spatele ei. Crezuse că scăpase, dar se înșela! Fiecare fibră a corpului ei se puse în gardă. El o vedea, se gândi ea, pe fundalul râului, dar era în siguranță. Începu să se relaxeze puțin. El nu

avea cum să fi observat tresărirea ei sau să fi auzit cât îi bătea de tare inima, pe care și-o simțea până în gât. Convinsă de acest lucru, își făcu curaj și se întoarse spre Fier. Nu-i vezi? întrebă el.

Nu, nu vedea nimic. Ceea ce monopolizase întreg câmpul ei vizual era acea formă bine făcută care se apropia încet de ea... pe jumătate indian... își aminti Kyle ca prin vis, și deodată două licăriri azurii deveniră vizibile.

Acei ochi care o priviseră fără expresie toată seara fuseseră motivul plecării ei din tabără. Vedeau și ghiceau prea multe; ar fi putut chiar ghici acea gelozie prostească și chinuitoare care o încerca văzând-o pe soția cu față de găină a Regelui preparatelor de pui cum îl privește cu adorație sub ochii îngăduitori ai soțului ei. Dar acum, deși căutase scăpare, era singură cu el.

– Uită-te acolo! Mâna lui o apucă de după talie, nu pentru a o apropia de el, ci pentru a o întoarce cu față în direcția indicată. Un brad căzuse peste râu, formând astfel un pod natural. Pe jumătate ascunse de crengile copacului se vedeau două siluete. Fier le reperase imediat, dar ea nu. Doi adolescenți veniți cu familiile lor, care acum, la fel ca și ea, încercau să scape de lângă focul de tabără pentru a fi singuri. Acum îi vezi? întrebă ușor Fier.

– Da. Atingerea lui îi readusese la viață fiecare simț în parte: vederea, mirosul, auzul. Un târâm care se cufundase în întuneric când soarele apusese, era acum plin de detalii. Dar nu-i văzusem înainte să mi-i arăți tu, adăugă ea.

Îi simți zâmbetul.

– Hai să mergem mai departe, spuse el. Nu trebuie să-i deranjăm.

Kyle credea că visează și nimic în jur nu ar fi susținut contrariul, doar că sunetele dimprejurul ei erau reale: o pasăre ciripind ușor, un șarpe târându-se prin iarbă spre culcușul lui subpământean. O conduse de-a lungul râului până ce copacul cu pricina dispăru din vedere. Știa că nu este doar imaginația ei, fiindcă simțea mâna lui Fier cum o strângea delicat de mijloc. Dacă ar fi fost un vis, acesta ar fi trebuit să fie momentul în care s-ar fi trezit. Fier nu era niciodată drăguț cu ea. Era aspru, distant, amuzat... Era în multe feluri, se cutremură la imaginea unui Fier mânios, dar niciodată drăguț, nu cu ea. Singura dată când vedea cealaltă față a personalității lui era atunci când se afla în compania lui Mace. Bătrânul ghid indian era singurul care părea să fi cucerit un loc în inima impasibilă a lui Fier.

– Ți-e frig? Se dezbracă de vesta matlasată pe care o purta peste cămașă pentru a i-o pune ei pe umeri.

– Nu... eu... Privirea lui o avertiza : „ Nu te eschiva de la un răspuns! „ Mulțumesc! Chiar îi era frig, stătuse lângă râu mai mult timp decât crezuse, se lăsase frigul. Ce ai vrut să spui? întrebă ea în cele din urmă. Anii tinereții?

– Ce? Pe fața lui se citea deruta. O altă premieră, Fier nu era niciodată derutat. Trebuia să facă ceva, să spună ceva pentru ca sentimentul acela prea plăcut de a se afla în brațele lui să se risipească. Luă vesta din mâinile lui și și-o puse bine pe ea. Ah, da! În lumina nopții de vară, acolo sus, în creierii munților, fața care o privea se luminează. Anii tinereții! Văzându-i pe cei doi, arătă cu capul spre copacul căzut pe umerii căruia odihnea povara dragostei, mi-am reamintit că există ceva de care eu nu voi avea niciodată parte.

Avea totul și totuși regreta. Ea nu putea să-l înțeleagă. Era încă destulă lumină pentru ca el să-i vadă expresia surprinsă a feței.

— Am treizeci și opt de ani. Nu voi mai avea niciodată în față viața așa cum o au cei doi. Arată încă o dată spre copac.

Ea avea douăzeci și nouă. O altă zi de naștere venise și trecuse nebăgată în seamă de nimeni, de când era la „Faucon d'Or”.. Anii cei frumoși, sau cum îi numise Fier?

Stând acolo, uitându-se în sus spre el, fu mișcată de acea vulnerabilitate pe care șușita rebelă ce-i umbrea fruntea o conferea feței cuprinse de melancolie. Ea pierduse orice noțiune a timpului, prezent, trecut și viitor le trăia pe toate într-o secundă. Nu știa de ce, dar era sigură că îi împărtășea întru totul sentimentele. Viitorul poate că le mai rezerva încă multe surprize, dar lor le lipsea iubirea aceea tinerească de care nu avuseseră parte.

— Ești invidios? Îl întrebă ea aproape în șoaptă.

— Un pic! Cine n-ar fi? Ea îi observă zâmbetul trist. Dar timpul este ceva ce nu poate fi controlat.

— Ceea ce poți controla este ceea ce faci cu el. Kyle realizează că nici ea nu făcuse acest lucru. Se eschivase, lăsându-le pe Thea și pe Grace să se bucure de viață în locul ei, și acum era prea târziu. Abia acum, la douăzeci și nouă de ani experimenta prima sa dragoste pentru un bărbat care, cu excepția acestei ocazii, extrem de rare, abia dacă-i mai adresase două cuvinte din noaptea în care o smulsese din fața ușii lui Merle Hubbard.

— Bineînțeles că poți controla câte ceva în viață. Și el o privea acum pe ea. Poți să pleci, să părăsești locul natal, să începi o viață nouă. Poți să-ți întemeiezi o afacere, poți chiar să te

îndrăgostești și să crezi că acea dragoste va dura o veșnicie. Asta până îți dai seama că nu va merge niciodată, că Parisul și pustietatea nu se împacă unul cu cealaltă.

– Locuia la Paris? Știusese întotdeauna că i se întâmplase odată ceva, că avusese pe cineva. Un bărbat ca Fier, în care pasiunea abia aștepta să înmugurească, nu putuse să stea atâta timp de unul singur.

– Încă locuiește. Privirea lui o îngheță. S-a măritat cu un judecător și ultima dată când am auzit de ea avea doi copii. Dar s-a terminat. Mai arată o dată spre locul cu copacul. A fost dureros la vremea respectivă, dar acum sunt mulțumit de felul în care stau lucrurile. Nici un regret, nu era genul lui, luase o decizie și totul se terminase, era de domeniul trecutului. Acum îmi dau seama că acest loc mă atrăgea ca un magnet încă de pe atunci. Am încercat să rup aceste legături, să părăsesc „Faucon d’Or”-ul, să intru în afaceri, să fiu oricine altcineva decât eram în realitate, dar drumul pe care trebuia s-o apuc nu-mi era dat să-l decid eu.

Poate pentru ea, dar nu și pentru el!? Avea mijloacele, puterea, voința să-și trăiască viața pe care și-o dorea. Ea era cea care fusese încolțită, obligată de împrejurări să apuce pe un anumit drum, căci Dovercourt-ul ajunsese în mâinile omului din fața sa.

– Când am moștenit toate acestea... Privirea lui cuprindea copacii, cerul și muntele care devenise invizibil în plasa întunericului... Am știu că ceea ce aveam era doar o mică parte din ceva ce era deja pe cale de a fi distrus! Vocea care mai devreme sunase blând și cald în urechea lui Kyle, începea să redevină aspră, și omul pe care-l cunoștea prea bine, nepotul aceluia băiat

indian care fusese nevoit să alerge șapte zile și șapte nopți pentru a-și revendica dreptul asupra pământului, reapărea în fața ei.

– Progresul... felul în care rostise acest cuvânt îi imprimase conotații de „abuz”, „întinare”... tăia și ardea totul în calea lui, cotropindu-mi sălbăticia. În zece-douăzeci de ani totul ar fi fost distrus sau îmblânzit. Mese de picnic, campinguri, asta înseamnă viață în natură pentru fotografii amatori! Vorbea de ceea ce oferea „Faucon d’Or”, dar exista o limită, o limită foarte precisă în mintea lui cu privirea la ceea ce era permis a se întreprinde în munții lui și ce nu. Așa că am decis să mă alătur celor care „progresau”, la propriul lor joc. Acum dau posibilitatea oamenilor să trăiască experiența sălbăciei așa cum își doresc, folosindu-mă de puterea lor pentru a o păstra. Așa s-au dus anii mei de tinerețe. Se opri dintr-o dată parcă dându-și seama că se afla și ea acolo. Am transformat acea căbănuță într-o stațiune luxoasă; apoi am invitat oamenii care m-ar fi putut ajuta să-mi păstrez nu numai sălbăticia, dar tot ce este neîmblânzit, neexplorat și încă mai există.

Parcă totul căpăta sens. Întrebările la care ea dorise răspunsuri încă de când ajunsese își primiseră răspunsurile. Ea și bărbatul pe care-l avea în față, privind-o cu acel zâmbet trist, aveau așa de multe în comun și totuși erau atât de diferiți. Fier își dedicase anii săi de tinerețe unui ideal. Ea îi lăsase pe ai ei să treacă. Oare ce era mai puțin distructiv pentru un suflet? Sau poate întrebarea ar fi trebuit pusă cu „mai distructiv „? Tot ce știa era că pasiunea pusă de el în acel monolog atinsese o coardă sensibilă în inima ei și pe cât nu putea să stea acolo fără să facă nimic, pe atât de imposibil îi era și să fugă de cele ce se întâmplau.

– Kyle! Respirația lui îi atinse obrazul înfierbântat.

– Trebuie să plec. Vocea ei era sfârșită, înecată. Ceva ce ea visase avea să se întâmple. Îi era frică, era îngrozită.

Nu era decât rețrăirea unui sentiment mai vechi, decât singurătatea... Era acel regret al lui după anii tinereții, acea nostalgie... Era orice altceva decât nevoia lui de ea. Brațele lui o trăgeau spre el din motive legate de orice altceva decât de persoana ei.

Încercase să-și spună aceste lucruri, să-și repete... să folosească umilința acelor momente greu de uitat din prima ei noapte la „Faucon d’Or” – când el răscolise totul în ea doar pentru a o pedepsi – pentru a-și recăpăta voința, dar îi fu imposibil. De această dată brațele care o înconjuraseră emanau căldură și tandrețe, degetele lui coborând într-o mișcare senzuală pe spatelui ei, iar atingerea delicată a acelei guri care o atacase cu atâta furie altă dată, o secătuia de toată voința ei.

– Fi-er! Oh, Fi-er! Ești acolo? Vocea și pașii doamnei „preparate de pui” se apropiau din ce în ce mai mult. Buzele ei resimțiră cu atât mai dureros despărțirea de ale lui, cu cât momentul lor atinsese maximum de intensitate. Oh, Fi-er! Domnule Ca-iu!

O cuprinse frigul când mâinile lui îi dădură drumul și aerul de seară o lovi peste față. O expresie de gheață se așternuse pe fața lui. O ținea de mână la distanță de un braț și părea să tune și să fulgere prin fiecare fibră a corpului său.

– A naibii! șopti el furios. A naibii! repetă.

Capitolul 6

– Ei bine, ce credeai că o să fac? întrebă Grace cu zăduf. Să mă plimb ca un cățeluș după Fred și Buffy și după tot cârdul ăla prin Europa, fără să am un ban al meu, ca și cum aș fi o cerșetoare ordinară?

Nu, n-ar fi vrut ca Grace să facă una ca asta, se gândea Kyle, dar ultimul lucru la care s-ar fi gândit era că o să-și vadă sora în biroul lui Fier de la „ Faucon d'Or „. Pe fundalul sălbatic munților, parcă prelungindu-se la nesfârșit, frumusețea ei aurie era încă și mai răpitoare.

– Am rămas fără adăpost, în cazul în care nu ți-ai dat seama! menționează Grace. N-am avut pe nimeni care să facă pe dracu-n patru ca să-mi ofere și mie o slujbă când am pierdut Dovercourt-ul!

– Dar... Riposta lui Kyle constase doar în acest cuvânt.

– Da, știu, știu! dădu Grace din mână. Mi-ai trimis cât ai putut și sunt recunoscătoare, chiar sunt. Zâmbetul acela, care îi făcea pe toți s-o ierte, indiferent cât de mult ar fi greșit, îi luminează fața.

Dar viața este așa de scumpă în zilele noastre. Nici nu știu unde s-au dus banii! „Ce zici de distracții și haine scumpe?!” suna răspunsul în gândul lui Kyle. Gustul pentru modă al lui Grace era evident și în acel moment. Acel deux-pièces superb era în mod sigur o nouă achiziție. Am încercat să economisesc câte ceva, chiar am încercat, dar există o limită pentru cineva de a se tot autoinvita să stea la prieteni, pe banii lor! Și când am avut de ales între plecarea înapoi în Anglia și a rămâne să mă fac de râs în Europa, m-am întors acasă... dar l-am găsit pe tânărul Ted Sully conducând Dovercourt-ul. Chiar ar fi trebuit să-mi spui despre asta, știi, chiar era important, Kylie, termină ea plângăreț.

Dar îi spusese. Îi povestise în prima ei scrisoare de după ce aflate că urma să plece în Canada și îi spusese tot atunci și despre Ted Sully. Dar când să citească Grace scrisori care n-o interesau? Și acea scrisoare probabil că ajunsese la ea în timpul unei partide de schi pe pantele din Kloster.

— Îmi pare rău. Se întorsese automat la poziția în care ea era cea care întotdeauna greșea și își cerea scuze! Kyle zâmbi amar. Crezuse că se schimbase, dar iată că nu era așa.

— Nu-i nimic, te iert, spuse grațios Grace. Se uită spre geamantanul din piele de crocodil de lângă ea. Crezi că poți să-mi faci rost de o țigară? Mulțumesc. Luă una din cutia pe care i-o întinsese sora sa, o aprinse cu bricheta de aur pe care o avea și tuși. Doamne, chestiile astea cred că au peste o sută de ani! Nu fumează nimeni pe aici? Studie vârful arzând al țigării, mai trase două fumuri și o stinse. Nu contează, unde rămăsesem? A, da. Când m-am întors la Dovercourt, idiotul ăla de Sully – Ted Sully era unul din puținii bărbați care nu fuseseră captivați de

farmecul lui Grace, își reaminti Kyle – a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-mi demonstreze că nu sunt dorită acolo. Nici Thea nu s-a comportat mai bine!

– Deci ai văzut-o? Kyle nu mai primise decât o singură dată vești de la mama ei cea faimoasă și atunci, destul de ciudat, într-o scrisoare prin care aceasta aprecia schimbarea care avusese loc în viața fiicei sale mai mari.

– Bineînțeles că am văzut-o, se repezi Grace. Unde puteam să mă duc? S-a terminat stagiunea cu piesa lui Shaw și acum este în tratative pentru un film. Am crezut că se va gândi să-mi găsească și mie un rol cât de mic, dar ei părea să nu-i pese. Cred că din cauza lui George... A, nu știai? Grace citise întrebarea în ochii lui Kyle. Mama noastră cea faimoasă și-a găsit un alt tinerel. Un George Cumva, destul de serviabil, de fapt! Cu mult peste nenorocirii pe care i-a avut în trecut. Și mai în vârstă, totuși. Oricum, Thea mi-a dat o mie de lire și mi-a dat papucii!

– Ce ți-a făcut? Întrebă amuzată Kyle.

– Da, da, asta a făcut. Grace părea satisfăcută. Nu s-a exprimat în așa de multe cuvinte, dar mi-a fost destul de clar că nu e de părere că este destul loc în acel apartament pentru amândouă, mai ales cu drăguțul de George prin preajmă. Nu a fost nevoie să-mi paveze drumul spre ușa cu dale fluorescente, am priceput și singură aluzia!

Lui Kyle îi venea destul de greu să creadă una ca asta. Grace era fiica favorită: Thea nu ar fi lăsat-o așa, pe drumuri.

– Trebuie să-ți fi sugerat ea ceva?

– Da, cum să nu. Mi-a sugerat, în niște termeni suficient de expliciți, că ar trebui să mă întorc la Alex.

– A, înțeleg. După o pauză convorbirea continuă. Și o vei face? Nu se mai pusese acest subiect în discuție de la prima și unica scrisoare pe care o primise de la Grace.

– Bineînțeles că nu! tresări Grace. El ar fi fericit să mă vadă, dar de ce să mă întorc, când poate să apară altcineva. Tu cum o mai duci cu el, apropo?

– Cu cine? Kyle întreabă, dar era numai o formă. Inima ei știa foarte bine despre cine vorbea sora sa.

– Cu Fier, cine altcineva ? Iubitul nostru văr de gradul al doilea sau de al câtelea este. Nu mai fi așa de zgârcită cu detaliile, Kylie! Despre cine puteam să vorbesc? Se lăsă pe spate cufundându-se în acea canapea luxoasă și privi în jur prin sălbaticul cuib de vultur al lui Fier, o privire cât se poate de aprobatoare. Pot să spun că nu mă așteptam să fie așa de luxos pe aici. O surpriză destul de mare! Grace se mai întinse după o țigară. Hai, spune-mi! Cum te mai înțelegi cu el?

– Lucrez pentru el, spuse Kyle înțepată. Nu trebuie să mă „înțeleg” cu el.

Ochii lui Grace se micșorară, privind-o cercetător prin fumul dens.

– Ți-a spus cineva vreodată că devii din ce în ce mai alunecoasă, cu cât avansezi în vârstă? remarcă ea imediat. Mă întreb, de ce?

Chiar, de ce? De ce era așa de evazivă în legătură cu relația ei cu Fier? Sau „alunecoasă”, cum spusese Grace. Tot ce fusese între ei se rezuma la acele momente de lângă râul Berlin: un sentiment de siguranță, de încredere nelimitată, sentimentul că ești considerat o persoană specială, că ești iubit, iată ce trezise în sufletul ei strânsoarea brațelor lui. Câteva zile scânteia acelor

momente dăinuise, dar ulterior, cum nimic nu se mai întâmplase, nu se mai spusese, ca să-i dovedească ei că totul nu fusese doar un vis, toate îndoielile începuseră să reapară.

E adevărat că nu mai fusese așa de distant. La întoarcerea din excursie, chiar călărise alături de ea, arătându-i lucruri pe care ochii ei de neexperimentați le pierdeau din vedere. Pământul proaspăt răscolit, unde un grizzly încercase să găsească ceva de mâncare, chiar lângă cărarea bătută de picior omenesc pe care apucaseră și ei sau o urmă proaspătă lăsată de un pui de capră neagră, rătăcit singur-singurel pe piscurile atât de primejdioase pentru un neinițiat ca el, speriat probabil că nu-și va mai găsi niciodată mama și căminul, acestea erau numai câteva dintre minunățiile pe care le întâlniseră în cale.

Plăcerea ei se reflectase în ochii lui, apropiindu-i, unindu-i prin curiozitatea delicioasă cu care amândoi urmăreau pustietatea. Dar o dată cu drumul se terminase și apropierea, o dată cu reluarea rutinei de zi cu zi la „ Faucon d'Or „ se risipise și magia, devenea din ce în ce mai greu de crezut că acele momente existaseră cu adevărat sau că cele câteva clipe de lângă râu fuseseră trăite și nu visate.

Fier era plăcut, zâmbea uneori. Chiar cu o zi în urmă împărtășiseră, fără cuvinte, un moment de amuzament pe seama soției Regelui preparatelor de pui când aceasta își luase, în felul ei caracteristic, rămas-bun. Fier o privise pe Kyle prin coafura extravagantă, bătută de vânt. Dar văzând acea licărire în ochii de cobalt Kyle înghețase.

Niciodată nu avea să mai fie ceea ce fusese, să dea frâu liber sentimentelor era prea periculos, prea o expuneau suferinței. Amintirea unui tată care, uneori, parcă uita că

există era încă prea vie în sufletul ei. Iar dacă Fier, așa cum bănuia ea, regreta acel moment în care se lăsase purtat de un impuls și lăsase să se vadă o latură pasională a bărbatului imposibil de fiecare zi, ea ar fi făcut bine să procedeze ca el. Să se poarte ca și cum nimic din ceea ce se întâmplase nu s-ar fi întâmplat de fapt.

Așa că îi zâmbise neutru, se întorsese și plecase.

Acum venise Grace. Era o vizită total neașteptată. Găsise un loc liber în elicopterul ce aducea de la Edmonton doi noi oaspeți. Kyle trăia un sentiment de neliniște. Cu tot ce știa, cu tot ceea ce viața o învățase, de ce se mai chinuia să fie așa de „alunecoasă „, cum îi zisese Grace?

– Deci? Care este marele secret? Grace o lua acum peste picior. Nu-mi spune că am fost departe de adevăr când ți-am zis să te măriți cu el!

– Grace! Kyle se înroși. Ești ridicolă!

– Chiar așa? Sprâncenele perfecte se ridicară în semn de neîncredere. Judecând după privire, tu ascunzi ceva! Ei bine, dacă nu-mi spui tu, va trebui să aflu singură. Nu cred că va fi foarte greu.

Nimic nu era prea greu. Dacă erai Grace.

– Cât timp ai de gând să stai ? schimbă deodată subiectul Kyle.

– Depinde. Grace se îndreptă. Încă nu știu cât vreau să stau... sau cât timp sunt invitată să stau. Acel sentiment de neliniște din inima lui Kyle ieșise la suprafață și Grace îl observase. Ți-am spus că voi afla! Ar trebui să-ți vezi fața! Ai căzut, nu-i așa? O Doamne, n-am crezut că se va întâmpla așa ceva vreodată! Sora mea mai mare a căzut de pe pedestal!

– Nu știu ce vrei să spui... începu Kyle, dar Grace o întrerupse.
– Nu te îngrijora, nu-i voi spune, se opri făcând o lungă pauză... nu încă.

– Grace? O voce se făcuse auzită în acea liniște prelungită. Nehotărâtă lipsită de satisfacție.

Păr negru, față închisă la culoare, musculatură puternică, vizibilă prin blugii Levi's și cămașa deschisă la gât, lanț de aur licărind pe pieptul bronzat. Ochii lui Grace se micșorară, iar respirația lui Kyle se opri pe undeva prin gât. Fier stătea în ușă și ea nu avea de unde să știe de când se afla acolo.

– A venit în această după-amiază. Era în Edmonton și m-am gândit că dacă elicopterul tot venea încoace... se grăbi Kyle să arunce o justificare. Orice, dar orice, numai ca să-i distragă atenția de la ce ar fi putut auzi.

– Familia LaRoques s-a instalat? scurtă el explicația. Aceasta era prima lui grijă, dacă politicianul franco-canadian și soția lui, cei doi oaspeți pentru care trimisese elicopterul la Edmonton, erau instalați.

– Bineînțeles. Sunt sus, se odihnesc. Era supărat pentru că ea o adusese pe Grace în acel adăpost intim, numai al lui. Așa se explica maxilarul încheștat. Era prima dată când ea însăși intra în acea încăpere, cu excepția zilei în care sosise și fusese condusă acolo. Biroul îi era străjuit de magnificul peisaj, era locul în care el își savura singurătatea, admirând măreția munților de la acea fereastră imensă prin care se vedeau vârfurile până la Trecătoarea Gunsite. Biroul ei era prea mic, și nu se gândise, până în acel moment, să o ducă pe Grace în camera ei.

– Nu este vina ei, draga de Kylie! Este vina ta, în fond! Grace îi sărise în ajutor, ridicându-se cu grație în picioare și

pornind spre el. Cum ar fi putut să refuze să mă aducă aici când știa că sunt singură în Edmonton și fără vreun ban în buzunar?

De unde era să ghicească Grace motivul supărării lui Fier? se gândea Kyle. Nimeni nu-i oprise vreodată intrarea în vreo încăpere. Nu putea să-și imagineze așa ceva. Îi mulțumea lui Dumnezeu că nu-și dezvăluiseră sentimentele, pentru că acum, cu Grace aici, el nici măcar nu s-ar mai fi uitat la ea.

– Bună, Fier! Discursul lui Grace o dusesse până în partea cealaltă a camerei și acum se afla lângă el. Kyle nu-i vedea ei fața, dar nici nu avea nevoie. Îi era suficient s-o vadă pe a lui Fier. Poate că fusese supărat când intrase, dar acum se înmuiase, zâmbea și o săruta pe obraz pe Grace.

– Grace! Vocea nu dădea nici un indiciu despre ceea ce ar fi putut să-i treacă prin cap. Oricum, Grace era mai frumoasă ca niciodată. Ce faci aici?

– Dragule! Grace era intrigată. Am crezut că asta este și casa mea! Ai luat-o pe singura pe care o aveam, îți aduci aminte ?

– Dar poți să stai la Dovercourt cât dorești.

– Spune-i asta și lui Ted Sully! răspunse Grace înțepată. Mai-mai că m-a dat afară din casă!

Se terminase cu săracul Ted Sully! Când Fier îi dăduse pe mână Dovercourt-ul, crezuse că venise și timpul lui. Dar nimeni nu intră în conflict cu Grace și câștigă. Ted își va căuta în curând o altă slujbă.

– Serios? Vocea gravă a lui Fier confirmă intuiția lui Kyle. Acum spune-mi care este vina mea, nu a lui Kyle?

– Vina ta a fost că m-ai lăsat să hoinăresc ore întregi prin Edmonton. Grace îl luă de braț și se întoarse. Acum Kyle îi putea vedea fața: frumoasă, încântătoare, inocentă. Dacă ai fi fost aici

când am trimis mesajul, ai fi putut să vii chiar tu să mă iei. Așa am așteptat ore întregi! Apoi, când pilotul tău m-a găsit, a zis că nu are loc și pentru bagajele mele!

– O să-l trimit mâine înapoi!

Ironia pe care o simțise în vorbele lui să fi fost rod al imaginației ei? Bineînțeles că nu, decise Kyle.

– Chiar așa, dragă? se agăță Grace de el. Știu că s-ar putea să ți se pară o prostie, continuă ea, dar în acele geamantane este tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta! Nu pot să explic, dar Kyle știe ce vreau să spun. Zâmbi spre sora ei.

Se folosea de ea, Kyle își dădea seama de acest lucru, dar nu putea s-o împiedice.

O altă pereche de ochi se concentrează asupra ei, niște ochi albaștri care nu exprimau nimic.

– În acest caz, va aranja Kyle cu Mike să se ducă să le ia.

– Nici o problemă, Kyle răspunse printre dinți, urându-se. De ce era așa de plină de resentimente? Grace era *sora* ei!

– Ai mâncat, ai băut ceva? Grace se așezase din nou pe canapea, iar Fier se aplecase asupra ei.

– Da, Kyle mi-a adus niște ceai.

Admirabila Kyle. Eficientă, întotdeauna pentru alții, niciodată pentru ea. Bună să îndeplinească sarcini și să ducă la bun sfârșit îndatoriri care intră în atribuțiile ei de serviciu: exact opusul lui Grace. Nici măcar nu știa de ce se ascundea. Grace ghicise deja că era îndrăgostită de Fier, unde să se mai ascundă, ce să mai ascundă?

– Bine. Fier mai zăbovi o clipă zâmbind, cu privirea la Grace, apoi se întoarse spre centrul încăperii. Și acum cred că toți merităm o băutură înainte să urcăm să ne schimbăm pentru cină. Scotch? Bourbon?

– Scotch, te rog, răspunse Grace uitându-se la Kyle.

Privindu-l pe Fier cum turna în pahare, Kyle rămăsese mută, deși discuția continua.

Chiar dacă Fier îi permisesese o dată să întrevadă bărbatul din spatele fațadei impasibile, ce mai conta acum? Cu Grace acolo, era puțin probabil ca el să se mai uite încă o dată la ea.

Își reaminti cameliile, fiind prima dată când se gândea la ele după atâtea luni. Când Fier îi dăruise rochia neagră, crezuse, numai Dumnezeu știe ce crezuse, apoi când coborâse și o văzuse pe Grace radiind cu acele cameliile delicate prinse în păr, totul căpătase sens. Ei acel cadou îi fusese făcut doar pentru a schimba imaginea de femeie plictisitoare cu una acceptabilă pentru a fi scoasă în societate, doar avea să-și petreacă întreaga seară și în compania ei. Dacă nu fusese doar politețe, atunci în mod sigur era și o preocupare pentru propria imagine. Față de Grace cadoul era o recunoaștere a frumuseții, o ofrandă depusă la picioarele ei.

– Kyle! Fier îi vorbea și până și lichidul purpuriu din paharul care i se materializase în mână parcă se înfioră; ea își revenise brusc din gânduri. Apartamentul din capul scărilor este liber, nu-i așa?

După o secundă în care se gândi la ceea ce fusese întrebată, răspunse:

– Da, da, este.

– Atunci instalează-o pe Grace acolo. O privire enigmatică de-a lui Fier îi fu adresată lui Grace. Dacă tot i-am luat casa, trebuie să-i asigurăm o ședere cât mai confortabilă aici.

– Nu vreau să vă fac probleme sau să deranjez! De această dată Grace simțise ușoara tentă ironică din vocea lui Fier.

– Din contră, Fier se uită la ea și apoi la Kyle, sora ta te va ajuta să te instalezi. Apropo, se opri ca să-și umple din nou paharul gol, cât ai de gând să stai?

– Nu știu încă. Grace părea supărată de întrebare. Contează?

– Nu, bineînțeles că nu. Paharul de cristal zăngăni, depus fiind pe tava de argint. Mă întreb cum te vei distra aici, cu ce îți vei umple timpul. Mă îndoiesc că vei dori să vii cu noi în drumetrie!

– Nu. Grace se strâmbă apoi se luminează la față. Știu! Pot s-o ajut pe Kyle. Nu la administrație, nu mă pricep la așa ceva, dar pot face pe gazda. Cu alte cuvinte, ea să fie cea care să iasă în față, iar Kyle cea care să facă toată treaba, din umbră. Știu să facă lumea să se simtă bine, termină Grace fericită.

– Da. În drumul său spre ușă, Fier se opri un moment și, prin fereastra imensă, o rază de soare îi luminează fața. Da, sunt sigur de asta. Și acum scuzați-mă, mă duc să mă schimb. Dând din cap spre Kyle: Nu stați de vorbă prea mult!

– Ce ziceai despre mine și întorsul la Alex? Nici nu se închisese bine ușa și Grace se așezase din nou pe canapea, de astă dată cu un zâmbet satisfăcut pe frumoasa ei față.

– N-am zis nimic, spuse Kyle. Tu ai adus vorba despre asta.

– Bine. Grace se întinse și continuă: Să nu mai menționezi acest subiect.

Kyle avu un presentiment.

– Vrei să spui că vei rămâne pentru un timp nedefinit?

– Da, de ce nu? Știi... Grace arată cu capul spre ușa închisă... uitasem cum este! Acum îmi pare rău că am pierdut atâta timp prin Europa degeaba! Kylie, nu mai fi așa de nefericită. Scopul scuza mijloacele! Ai avut drum liber atâtea luni și n-ai ajuns prea departe, nu-i așa?

Da, așa era. Și chiar dacă ar fi ajuns, nu avea cum s-o oprească pe Grace. Lucrurile se complicau din ce în ce mai rău. Să încerce să-l ia pe Fier de lângă ea ar fi ca și cum ar încerca să ia jucăria unui copil. Acum principala ei grijă era ca nu cumva Grace să-i spună lui Fier ceea ce descoperise. Nu știa dacă ar putea să suporte ca Fier să știe că ea este îndrăgostită de el.

– Știi că o să am ceva de furcă cu el, observă Grace. Până și eu mi-am dat seama că nu era chiar fericit să mă vadă! Dar totul se va schimba. Aruncă spre Kyle o privire de gheață. Toți se schimbă!

– Acum, spune-mi cum stă de fapt treaba. Această discuție avea loc a doua zi în biroul ei, pe care Fier îl umplea atât fizic cât și psihologic.

Se aplecase peste biroul de metal. Era o încăpere atât de mică, unde să se ducă? El era așa de aproape de ea.

– Treaba cu ce? Ochii lui, deși ea nu-i vedea, îi simțea sfredelind-o.

– Cu sora ta. Ar fi trebuit să spună „Grace”, nu era cineva cu care abia făcuse cunoștință.

– Ți-a spus. Kyle încerca să se controleze. A venit aici pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte.

– Da... O mână se apropie și luă o factură din teancul din fața ei... Am auzit povestea. Puse hârtia la loc, cu degetul indicând o sumă. Această valoare este greșită.

Kyle nu-și mai putea lua ochii de la factura cu pricina.

– O să verific, îl asigură ea automat.

– Bine! Degetul dispăruse. Ai invitat-o tu?

– Pe cine? Pe Grace? Uimirea o făcu să se uite în sus. Expresia dură de pe fața lui îi întuneca chipul. Se uită repede în altă parte, parcă speriată de propriul ei răspunsul. Nu. El nici nu-și putea închipui cât de puțin și-ar fi dorit ea ca Grace să vină la „Faucon d’Or”. Fusesse ea însăși informată de sosirea surorii sale printr-un bilet pe care-l trimisese Grace din Edmonton, bilet în care spunea că așteaptă la aeroport. Spunea că sunt ultima ei speranță.

– Înțeleg. Vocea nu ascundea nici o emoție. Sunt doar surprins că nu a stat cu Thea. Înțeleg că de una singură la Dovercourt n-a fost foarte plăcut. Deci până la urmă „execuția” lui Ted Sully va fi amânată. Kyle se mai gândise și ea și ajunsese la concluzia că motivul pentru care Grace nu rămăsese la Dovercourt nu fusese lipsa de respect pe care susținea că i-o arătase Ted Sully, ci doar faptul că stătea acolo singură. Grace avea nevoie de audiență dacă voia să se simtă bine, audiență de care se bucurase cu prisosință seara trecută la „Faucon d’Or”.

La cină, lumina lumânărilor se împletise mirific în părul ei blond, iar misterioșii ei ochii violeti străluciseră hipnotic. După masă ocupase cu nonșalanță locul din spatele tăvii și servise cafeaua, de parcă acel loc îi fusese destinat de o viață.

Camera se împărțise în două tabere: femeile într-o parte și bărbații în jurul canapelei. Atunci când Kyle, care nu-și mai avea rostul în mijlocul acelei adunări, se retrăsese fără să deranjeze, Grace își alesese canapeaua ca centru de primire, de unde trona ca o regină în mijlocul bărbaților de-a dreptul vrăjiți.

Dacă Grace voia să dovedească cât de bine i-ar fi stat în calitate de gazdă, își depășise cu o seară înainte până și aspi-

rațiile din cele mai frumoase visuri. În drum spre camera ei, Kyle zărise privirea gânditoare, întrebătoare de pe fața lui Fier.

– Deci, de ce nu a rămas Grace cu Thea? Din Dumnezeu știe ce motiv, a doua zi dimineața, Fier părea hotărât să continue discuția.

– Nu se întâmplă chiar întotdeauna ca ele două să fie pe aceeași lungime de undă, continuă Kyle, vizibil incomodată de subiect. Nu se întâmpla atunci când Thea nu era foarte sigură pe o nouă cucerire și nu voia să aibă concurență. Probabil că exact acest lucru se întâmplase la Londra, dacă Thea, care de obicei își prețuia foarte mult banii, îi dăduse o mie de lire lui Grace pentru a o convinge să plece. Dar Kyle știa că nu trebuie să-i dezvăluie totul lui Fier.

Nu avea de ce să-i împărtășească nici părerea lui Grace despre locuitul în mijlocul sălbăticiiei. El îi povestise cum întorsese o dată spatele dragostei, doar pentru a nu fi nevoit să părăsească „Faucon d’Or „. Dar acum era mai în vârstă, și Grace era... Grace.

– Înțeleg. Fier părea mulțumit cu răspunsul pe care-l primise. Deci mai rămâne să discutăm despre Orsinski. Ce se mai aude în această direcție?

– Nu știu.

– Vrei, te rog, să te uiți la mine când vorbesc cu tine?! Mâna care îi atrăsese atenția asupra greșelii de pe factură se afla acum sub bărbia ei, forțând-o să ridice capul. Unde este Orsinski acum? întrebă el.

– În sudul Franței. Kyle își întoarse cu o forță nebanuită capul, eliberându-se din mâna lui. Era destul că pierduse ceea ce

nu avusese niciodată, era deja mult prea mult să mai și vadă cât de important era acest răspuns pentru el. Bineînțeles că Fier era interesat de Alex. Acesta era soțul lui Grace, cel puțin până când se va pronunța divorțul. Cât timp Alex nu ieșea din scenă, chiar dacă numai legal, Grace nu era liberă. Cred că el vrea ca Grace să se întoarcă la el, dar ea l-a refuzat. Totul era așa de dureros, mai bine s-ar termina odată!

– Ai idee de ce l-a refuzat?

– Nu. Cred că s-a plictisit, atâta tot. Nu putea fi geloasă pe sora ei, dar putea fi corectă.

– De căsnicie sau de Orsinski?

– De Alex, recunoscui Kyle. De ce nu se oprea cu întrebările astea odată? Ce mai voia să știe? Se pare că doar un singur lucru :

– Știi cum aș putea da de el? Fusesse o întrebare cu totul neașteptată.

– O adresă? Fusesse luată prin surprindere.

– Da, o adresă! Fier ajunsese la capătul răbdării și deodată răbufnise. Hai, pentru numele lui Dumnezeu, Kyle, nu mai fi așa de monosilabică! Dacă tot suntem la acest subiect, nu vreau să-mi repeți performanța de seara trecută. Ești aici ca să asiguri buna găzduire a oaspeților, nu să te retragi hoțeste la jumătatea serii, lăsând totul pe mâna lui Grace! Apropo, ea unde este?

– Cred că este încă în pat. I-am trimis micul dejun sus. Kyle era de-opotrivă de furioasă, ochii ei aruncau săgeți. Îl înfrunta. Nimic n-o mai putea răni acum. Ce mai avea de pierdut? Îmi pare bine că măcar parțial munca mea te satisface! spuse ea sarcastic.

Acum el era cel surprins, o sprânceană se ridicase indicând acest lucru.

– Este bine de știut că sunt mai bună ca Grace la turnatul cafelei în cești! clarifică ea.

– Nu mai bună, doar diferită, replică el pe un ton insuportabil. Tu nu ai aerul că execuți un „proces tehnologic” destul de complicat.

Cu alte cuvinte, Grace cam avea două mâini stângi în materie de activități casnice! Sau poate că Fier ar fi vrut să spună că farmecul lui Grace nu se potrivește și nu are de ce să fie eclipsat cu ceva așa de ordinar ca o tavă de cafea, chiar dacă respectiva tavă este o antichitate superbă din argint. În orice caz, răspunsul era dureros pentru ea.

– Acum, el stătea în picioare în fața ei, așteptând ceva. Dacă n-ar fi fost atât de greu de crezut, ea ar fi zis că zâmbește. Cred că urma să-mi dai o adresă!

– Ce?! A, da. Încă destul de confuză, Kyle se întinse după un carnetel și-i scrisese adresa vilei lui Alexei Orsinski de la Cannes. Oare ce avea Fier de gând să facă? se întreba ea. Să-i verifice povestea, sau să-i pună în vedere lui Alex să n-o mai bată la cap pe Grace? Dacă ar fi să ia în considerare numai privirile pe care el i le arunca lui Grace noaptea trecută, și ar fi trebuit să nu mai aibă nici o îndoială.

– Mulțumesc. Fier luă foaia de hârtie, fără să-i mai arunce vreo privire lui Kyle. Ai idee când va coborî Grace? Vreau să vorbesc cu ea și într-o jumătate de oră trebuie să plec la pescuit cu familia LaRocques. Se îndepărtase de birou, dar camera fiind așa de mică, prezența lui era parcă încă perceptibilă în imediata ei apropiere.

– Voi trimite o servitoare la ea în cameră. Kyle însă se îndoia că Grace își va călca pe inimă să se ridice din pat atât de devreme, chiar și pentru el.

Trecuse bine de ora două când auzise pași, pașii a două persoane, râsete și vocea lui Grace spunând „noapte bună”. Se simțise vinovată, așa cum stătea acolo, în pat, cu urechile ciulite, urmărind mișcările lui Grace; sentimentul se acutizase când își dăduse seama că cea de-a doua voce îi aparținea lui Fier. Accentul franțuzesc era ușor de recunoscut chiar și la o distanță de un coridor și ceva cât era până la dormitorul ei. Deci Fier și Grace mai zăboviseră în salon după ce se retrăseseră invitații, pentru o ultimă conversație, o ultimă îmbrățișare. Oricum, ce o fi fost în locul unei mult-dorite ultime îmbrățișări, căci Ben nu părăsea salonul până ce nu se retrăgea și ultima persoană.

Deci, dacă se culcase la două, era destul de greu de crezut că Grace își va face apariția înainte de prânz, indiferent cine o chema. Și, ca să fie sinceră – un lucru pe care, mai nou, Kyle nu putea să-l sufere la propria persoană era acest impuls de a fi întotdeauna sinceră – Grace mai avea pe deasupra de luptat și cu efectele celor câteva pahare. Kyle își reaminti ce-i făcuseră ei. O dezorientaseră complet, o lăsaseră într-o ceață totală, numai acea mână puternică, destul de violentă o salvase de la deschiderea ușii greșite, pentru a fi dusă, apoi, în cameră ei.

– O s-o rog pe Charlene să-i spună că vrei s-o vezi, repetă ea. Dar nu cred că va coborî. Încă o dată, ea regretă că era așa de sinceră, dar cum să se dezobișnuiască, dacă o viață întreagă așa fuseseră? „Să ai grijă de Grace, să ai grijă de sora ta mai mică” acestea fuseseră instrucțiunile pe care le urmăse încă de copil, de când se născuse surioara ei, comoara familiei. Așa cum îi era practic imposibil să fie geloasă pe sora ei când aceasta era numai

un copil, apoi când devenise femeie, tot așa îi era greu să înceteze a o mai ocroti. Ieri a călătorit mult și a stat trează până târziu, explică ea feței neclintite de emoții care o privea în continuare.

— În acest caz, voi vorbi cu ea în această după-amiază. Kyle nu putea să-i ghicească gândurile, dar avea impresia stranie că el putea să le citească pe ale ei. Spune-i că o aștept pe la șase în biroul meu.

Singuri în intimitatea biroului lui; imaginația lui Kyle zbura deja la acel tête-à-tête dintre cei doi.

— Da, bineînțeles, spuse ea.

— Asta-i tot? El rămăsese acolo și o privea.

— Da. Dar de ce nu pleca? Poate dorea să-i pună răbdarea la încercare.

În sfârșit se îndreptă spre ușă și tocmai când tensiunea începea să scadă, se opri din drum readucând-o la acea stare tensionată dinainte.

— Ți-am spus cumva că te-ai întrecut pe tine însăși în ultima perioadă? În ochii lui licărea ceva. Nu putea fi altceva decât batjocură. Un zâmbet îi apăruse pe față.

Ușa se închise, iar Kyle rămase singură în liniștea desăvârșită. Nu se mai auzea decât respirația ei sacadată. El credea că ea s-a întrecut pe sine în ultima perioadă, ce-o fi vrut să zică cu asta?! Ce să fi însemnat? Un premiu de consolare? Nu va ieși vreodată în evidență ca fiind frumoasă, dar măcar se întrecuse pe sine însăși! Nu mai era acea femeie care evita orice contact cu lumea... care nu putea participa la o confruntare cu el, cel puțin acum avea curajul să-l privească. După atâtea zile în care încercase să-l evite și să uite acele momente de pe marginea râului, să

înceteze a se mai întreba ce ar fi fost dacă soția Regelui preparatelor de pui nu ar fi apărut, acum putea măcar să-l privească în ochi.

Și trebuia să-și facă curaj pentru cel puțin încă trei luni. Jumătate din perioada permisă de viză expirase, iar în septembrie se va întoarce la Dovercourt. Ba nu! Nu avea cum să se mai întoarcă în acele bine cunoscute ținuturi din Sussex. Uitase: Dovercourt-ul nu le mai aparținea. Dispăruse și ultimul Haultain. Va trebui să meargă la Londra. O cameră de hotel îi va fi casa până va găsi un apartament și o slujbă. Poate nici nu va avea nevoie de apartament. Cu experiența pe care o avea acum, putea să-și găsească de lucru ca administrator la vreun hotel și să locuiască acolo. Cu siguranță că nu va avea probleme de acomodare. De celelalte probleme se va ocupa pe parcurs.

Îl cunoștea pe Fier, îl iubea pe Fier, știa că nu va mai fi niciodată la fel. Nu va mai fi niciodată mulțumită de viața ei, acum că știa ce ar fi putut să aibă. Dar aceste sentimente vor dispărea cu timpul. Se va întoarce la viața pe care o trăia în urmă cu câteva luni. Va redeveni aceeași persoană neinteresată de ea însăși, Kyle Haultain cea neremarcată de nimeni, fericită să stea în umbra altcuiva.

Poate că într-o zi va mai apărea cineva în viața ei: un alt bărbat care să facă valuri în lumea ei ordonată, care să-i trezească astfel de sentimente. Zâmbi amar, gândindu-se la cât de imposibil era acest lucru și inima o duru.

Între timp se întinse spre clopoțelul de pe masă, dar se dădu bătută. Lui Grace trebuia să i se spună că Fier voia să vorbească cu ea și decât s-o trimită pe Charlene s-o scoale, mai bine își va ascunde pentru a nu știu câta oară propriile sentimente și se va duce chiar ea.

– Grace! Te-ai trezit? Kyle ciocăni înainte să intre și vorbi înainte să deschidă ușa, dar înăuntru era liniște.

Grace dormea buștean, pe spate, ca un copil. Părul ei blond se răsfirase pe pernă, încadrându-i fața liniștită. Singurul semn care arăta că fusese trează era lumina aprinsă lângă pat și paharul de suc de portocale pe jumătate gol de pe tava cu micul dejun. În rest mâncarea era neatinsă.

Kyle încă îi purta acea grijă deosebită surorii sale. Grace părea atât de vulnerabilă când dormea. Nu-i de mirare că Fier era deja pe jumătate îndrăgostit de ea. Nu-i de mirare că voia să afle care este situația cu Alex și de ce venise Grace la „Faucon d’Or”.. Fusese interesat de soarta ei de când primise Kyle acea scrisoare de la ea.

Grace nu avea unde să se ducă. Cel puțin asta era adevărat. Cauzele nu trebuia să le știe Fier. Nu trebuia să știe că o provocase pe Thea s-o dea afară din casă, iar faptul că nu voia să se întoarcă la Alex era doar un capriciu. Fier nu trebuia să știe că Grace pusese ochii pe el. Părea așa de nevinovată. Cum s-o creadă el capabilă de așa ceva? Dar chiar dacă ar fi aflat, nu ar fi fost un motiv de bucurie pentru el?

Kyle luă tava de lângă pat și stinse lumina. Ieși încet. Grace putea să doarmă liniștită în continuare. Putea să-i spună și mai târziu că Fier voia s-o vadă.

Capitolul 7

– M-a avertizat că mă dă afară dacă mai fac vreodată așa ceva.
– Poftim? Kyle era sigură că sora ei, care acum nu se mai oprea din plâns, nu înțelesese bine.

– Mi-a spus că e timpul să mă maturizez și să nu mă mai consider buricul pământului! A spus... Vocea ei începu să tremure... A fost oribil, Kylie! De fapt m-a acuzat că am încercat să-l seduc pe Guy LaRocque. N-am știut că se poate comporta așa!

Kyle însă știa. Suferise ea la rândul ei de pe urma acestui comportament al lui Fier. Dar cu Grace nu se mai purtase nimeni așa, în viața ei.

– De parcă ar fi vina mea că el este căsătorit cu o țărăncă, spuse Grace, sau că el a vrut să mai rămână în salon după ce ea a urcat la culcare. Și nici măcar n-am rămas vreun pic singuri! Fier a fost cu noi mai tot timpul și când el a plecat, ciudatul ăla de Ben, sau cum naiba îl cheamă, ne-a tot dat târcoale ascultând fiecare cuvânt. Dacă n-ar fi fost el, poate că Fier nici nu ar fi aflat. Spionul naibii!

Grace își termină discursul pe un ton încă și mai tăfnos decât cel cu care-l începuse, dar Kyle nu mai asculta de mult. Încearca să-și reamintească de ora două din acea noapte, de cele două voci pe care le auzise pe culoar. Una fusese, în mod sigur, vocea inconfundabilă a lui Grace, dar cealaltă *nu-i* aparținea lui Fier. Lumina din încăpere căpătase parcă mai multă strălucire, seara care urma să vină parcă nu se mai profila în mintea ei ca un coșmar: vocea pe care o auzise vorbind cu Grace nu era a lui Fier, ci a politicianului cărunt care sosise cu elicopterul de la Edmonton, în același timp cu Grace.

Confuzia ei era ușor de înțeles. Ea, Kyle, dacă schimbase două vorbe cu LaRocque de când venise acesta, iar vocea lui era foarte asemănătoare cu cea a lui Fier. Amândoi aveau acea urmă de accent franțuzesc, în vocea amândurora suna autoritatea. Numai când erau amândoi în aceeași încăpere începeau să se vadă diferențele: vocea de politician era încărcată de acea blândețe exersată menită să atragă simpatia publicului, iar Fier avea o autoritate care demonstra că el nu datorează nimic nimănui.

— Kylie! Ceva din tonul lui Grace o făcu pe Kyle atentă; tonalitatea se schimbase, paradoxal sora ei părea acum fericită. Tocmai m-am gândit la ceva! Poate că era gelos! Se poate, nu-i așa? De Fier vorbesc, concluzionez ea. Fața i se luminase, la fel ca a unui copil care primește ceva ce-și dorea de mult. Lacrimile care udaseră până mai adineaori obrajii trandafirii, parcă nu umbriseră niciodată acea privire fermecătoare. Da, știu că tot îi dădea zor cu reputația acestui loc și tot felul de chestii din astea, dar n-ar putea să fie de fapt alt motiv pentru toate astea? Un zâmbet fericit îi apăruse pe față. Se întoarse cu spatele la Kyle. Trage-mi fer-

moarul, dragă, zise ea. Nu vreau să întârzii jos. A, și nu uita, Fier a spus să servești tu cafeaua în această seară, în locul meu. Poate din această cauză era așa de supărat.

Ce talent avea Grace să întoarcă lucrurile încât să poată fi privite așa cum voia ea? Găsise deja o explicație pentru ceea se întâmplase cu Fier. Era gelos, și supărat pe Kyle! Cine era ea ca să spună că versiunea lui Grace nu era cea corectă? Kyle ridică încet fermoarul. Fier o criticase în acea dimineață pe motiv că plecase și lăsase totul în mâinile lui Grace, cât despre partea cu gelozia... nu se potrivea întru totul cu personalitatea pe care o știa ea, dar efectul „Grace” acționa adesea chiar și asupra unor caractere de tăria celui al bărbatului despre care vorbeau.

Era atât de frumoasă în acea inconfundabilă rochie Oscar de la Renta! Cum să nu-și schimbe Fier părerea?

– Gata! Fermoarul era închis așa că se dădu un pas înapoi.

– Mulțumesc, dragă. Grace se întoarse și zâmbi. Ce m-aș face eu fără tine?

Într-adevăr, se gândi Kyle răutăcios în timp ce o urma pe Grace, stingea lumina și închidea ușa camerei surorii sale. Dar de ce era așa de invidioasă? Și la ea se observase o „îmbunătățire”.

Nu se mai întâlnise cu Fier de când acesta părăsise biroul ei cu acel comentariu ironic, dar avea să-l revadă, în sfârșit, în acea seară, când, fără îndoială, și ultimul amănunt din teoria lui Grace se va dovedi corect.

Coborând scările, Kyle își dădu seama că pliurile rochiei se lipiseră de picioarele ei. Aici aerul era uscat, încărcat cu electricitate statică și deși avea căptușeală, rochia se mula foarte intim pe picioarele pe care Grace le numea de stripteuză. Trase ușor de rochie și această se dezlipi. Dar nu avea de ce să se teamă. Având-o

pe Grace în față, cu părul ei blond și umerii diafani care intrau în contrast cu rochia albastră, cine să se mai uite și la ce venea după ea?

Grace se aranjase mai încet decât de obicei, de aceea când coborâra, jos erau deja două persoane. Amândouă capetele se întoarseră la auzul pașilor lor, dar numai unul dintre ele rămase astfel. Familia LaRocques! Soțul fusese cel care întorsese capul și privea acum cu un interes prefăcut tabloul de deasupra semineului, de parcă era prima dată când îl vedea și abia descoperea neprețuita-i valoare. Doamna LaRocques era cea care continua să le privească.

— Bună seara, contesă... domnișoară Haultain. Parcă pe Kyle o observase după aceea, când se ridicase și se apropiase de ele. Avea întipărit pe față acel zâmbet studiat, care apărea întotdeauna în spatele politicianului; numai ochii erau neschimbați. Ce rochie magnifică, contesă! Acesta este unul din avantajele călătoriilor: o paletă mult mai bogată de locuri de unde să-ți completezi garderoba.

„Ostilitățile „ se desfășuraseră foarte repede și natural. Grace fusese ghidată de brațul doamnei și așezată pe canapea în așa fel încât între ea și bărbatul care încă privea tabloul de pe perete, se așezase doamna LaRocques.

Se pare că Fier nu era singurul care observase efectul lui Grace asupra senatorului, din seara precedentă, și care dezaprobase acest lucru.

— Domnișoară Haultain, puteți veni puțin în sufragerie? Charlene apăruse în dreptul umărului ei, îmbrăcată în alb și negru, cu o față speriată.

— Bineînțeles. Observându-l pe Fier apropiindu-se de Guy LaRocques și pe Ben, venind cu băuturile spre ei, Kyle o urmă.

Monique LaRocques nu avea de ce să fie îngrijorată. Deși flirtul era pentru ea la fel de natural ca și respiratul, Grace nu avea să-l mai întrețină pe Guy LaRocques în această seară.

– Nu știi cum s-a întâmplat! Charlene era foarte atentă la ceea ce spunea. Nici măcar nu eram pe aproape când s-a întâmplat!

În sufragerie, aranjamentul floral de pe masă, nu se știe cum, ajunsese pe jos. Apă peste tot și flori rupte sau strivite.

– Păi, nu mai sta așa! sări Kyle exasperată. Du-te și adu o cârpă!

Era un început nefericit pentru o seară nefericită. Florile fuseseră repede înlocuite cu un ornament de fructe, dar, pe parcursul serii, tensiunea care plana în familia LaRocques îi cuprinsese parcă și pe ceilalți invitați.

– Vă rog să mă scuzați! Era încă devreme când Grace își începuse scuzele de retragere, la puțin timp după ce familia LaRocques se dusese sus. Cei doi Smythes îi urmaseră, așa că numai Samuelsii mai rămăseseră; Grace se ridică să spună noapte bună. Zâmbi fermecător către cuplu. Pe mine mă scuzați, sper să nu vă scurtez seara, dar sunt așa de obosită!

Bineînțeles că o vor scuza. Oricine ar fi scuza-o. Chiar și Kyle, dacă n-ar fi știut că petrecându-și mai toată viață alături de Thea, Grace devenise o foarte bună actriță.

Și în această seară, ea dăduse un spectacol excelent. Nu-și schimbase atitudinea în asemenea măsură încât să se observe acest lucru, doar atât încât să lase impresia că setea de a căpăta atenție din seară trecută se datorase oboselii și stresului de după lungul drum pe care-l avusese de parcurs. Monique LaRocques se mai răzgândise cu privire la Grace, cât

despre Fier, dacă regretele nu ar fi fost sentimente total străine pentru el, cu siguranță ar fi regretat cele spuse în acea dimineată.

Ochii lui fuseseră ațintiți toată noaptea asupra lui Kyle, urmărindu-i fiecare mișcare, luminați parcă de un zâmbet interior. Acum zâmbetul de pe fața lui îi era adresat lui Grace care-l săruta pe obraz. Nu mai era vărul distant, ci, așa cum bine spusese Hettie Samuels mai devreme, „singurul om la care mai putea apela pe lumea asta „ !

Bietul Alex! Deodată Kyle se opri se cu gândul la el. Biata Kyle! Bietul Fier! Nu, nu săracul și Fier. Judecând după expresia feței lui când trupul mlădios și înmiresmat se apropiase de al lui, iar buzele roz îi atinseseră ușor obrazul, se putea spune că este deja pe jumătate îndrăgostit.

– Noapte bună, Kylie! Acum era rândul ei să primească acel pupic suav de noapte bună. Era rândul ei să fie înconjurată de aura parfumată și să simtă buzele fine cum îi atingeau ușor obrazul. Cum ar fi putut Fier să nu cadă sub această vrajă? Și cum ar fi putut ea să-i poarte vreun resentiment acestei ființe fermecătoare care pe deasupra mai era și sora ei?

– Noapte bună tuturor! Cu un ultim zâmbet, silueta subțirică a lui Grace dispăru după balustrada din capul scărilor. După câteva minute familia Samuels o urmă.

În sfârșit! Kyle se ridică de la locul ei de lângă tava de cafea și, când ultimii oaspeți dispărură, își întinse umerii amorțiți. Scăpase de datoria de gazdă, dar mai ales de datoria de a ascunde orice grijă sub un zâmbet.

– Noapte bună, spuse ea celor două persoane care mai rămăseseră în cameră.

– Stai puțin, vreau să vorbesc ceva cu tine.

O seară care părea că se lungise la nesfârșit și încă nu-i era dat să se termine. Ben strângea paharele și scrumierele. Fier se interpusese între ea și mult dorita scăpare: scăările.

– Nu poate aștepta până mâine? Ochii ei se concentrau asupra șuvițelor de păr care-i cădeau lui Fier pe frunte, așa că restul era în ceață.

– Dacă ar fi putut, nu te-aș fi rugat să te oprești acum, întări Fier. În fond, este încă devreme.

Chiar așa? Ea vru să se uite dincolo de el, dar ochii o trădă și îl aduseră tot pe el în centrul imaginii. În acea seară purtase un sacou alb, cămașă albă, cravată și pantaloni negri; tenul închis la culoare, maxilarul încheștat, un pic de barbă.

Dându-și seama că această imagine îi provoacă o intensă frământare psihică, Kyle își obligă ochii să privească dincolo de el, la ceasul de pe masă. Era doar zece și zece? Această seară care părusese fără sfârșit începuse abia de trei ore?

– Este chiar atât de mare deranjul pentru tine să te oprești o secundă și să stai de vorbă cu mine? Buna lui dispoziție o făcea să nu se simtă în largul ei.

– Despre ce vrei să vorbim? întrebă ea înroșindu-se.

– Asta-i tot, Ben! ordonă el întorcându-și puțin capul.

– Poftim? Barmanul îmbrăcat în alb și negru privi spre ei. A, da, domnule Cailloux, bineînțeles! Omul, tava și paharele dispărură pe ușa îndepărtată și în camera luminată nu mai rămăseseră decât ei doi.

– Hai să stăm jos! zise Fier dând din cap spre canapea.

– Nu, nu, mulțumesc, mai bine stau în picioare.

– Cum dorești. O domina balansându-se ușor, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Luminița din ochii lui albaștri dispăruse, la fel și zâmbetul. Era așa cum și-ar fi dorit ea: formal. Se afla la o lungime de braț de ea. Mâine voiai să te duci la Edmonton? Nu găsea nimic de reproșat tonului vocii lui, nimic care să contrasteze cu acea. Singura sursă de căldură din cameră erau cele câteva lămpi aprinse.

– Da, răspunse ea scurt.

– Atunci aș dori să amâni.

– Da? De ce? O urmă de curiozitate apărui pe fața ei; el nu fusese niciodată interesat de călătoriile ei.

– Fiindcă aș dori s-o iei și pe Grace cu tine când vei merge.

– Dar nu poate să vină cu mine mâine ? Ea nu găsea nici un motiv pentru care acest lucru să nu fie posibil. Călătoria aceasta parte făcea doar din rutina ei săptămânală. Nu așteptau nici un alt oaspete, nici nu pleca vreunul. Dacă Grace voia să-și cumpere ceva, o lăsa pe ea la magazin și o lua când își termina treburile.

– Nu poate, răspunse Fier încet, va fi cu mine mâine.

– Bineînțeles! Kyle privi în altă parte. Fusese o proastă și nu înțelesese. Bineînțeles că Fier vrea ca Grace să fie alături de el în aceste prime zile. Kyle se întreba dacă el știe că Grace nu poate să călătorească... dar la urma urmei asta era atracția. Soția „Regelui preparatelor de pui” se simțise cum nu se poate mai bine când Fier o ridicase în șau sau când îi înmânase frâiele. Acum era rândul lui Fier să se simtă bine. Atunci mă duc singură mâine.

– Din păcate, elicopterul nu va fi disponibil.

– Dar... Durase doar o secundă până să se prindă. Șase invitați, Fier și Grace; atâția aveau loc într-un Bell 206. Deci planurile se schimbaseră. Kyle încerca să se convingă pe sine să nu

sufere atât de mult. Deci Fier și Grace mergeau la un picnic, nu la drumeție. Activitățile zilnice de la „ Faucon d'Or „ nu o includeau și pe ea. Doar că Mace și ghizii trebuiau anunțați să nu mai pregătească și caii, aici intervenea ea și îndatoririle ei de serviciu. Angajații se vor bucura de timpul liber. Oh! O lumină se aprinse în mintea ei și începu să înțeleagă. Da, da, înțeleg.

– Chiar așa? Zâmbetul ironic o făcu să se simtă și mai rău. Sau doar nu vrei tu să concepi altceva când vine vorba de Grace, decât ceea ce știi tu de o viață?

Kyle își mușcă buza. N-avea decât să fie el sarcastic cât dorea, dar – oo!... cât de mult greșea. În ceea ce o privea pe Grace, ea, Kyle, observa absolut totul. El însă era la fel ca și ceilalți bărbați care nu vedeau sau se prefăceau că nu văd adevărul din spatele acelei fete drăgălașe. Încă sperase, deși nu putea găsi măcar un motiv care să justifice această speranță, ca el să fi văzut dincolo de aparențe, să fi citit adevărul în reprezentăția din acea seară, dar el fusese cu totul luat de val, la fel ca și ceilalți.

– Bănuiesc că tu vei pleca cu Grace cu un elicopter, iar oaspeții vor merge cu celălalt, însoțiți de Mike și probabil de Mace. Se întoarse cu fața spre el, înfruntându-l, hotărâtă să nu-l lase să-i ghicească gândurile.

– Da, probabil Mace. Vorbea încet. Ironia de mai devreme fusese înlocuită cu o privire gânditoare care conferea ochilor lui o strălucire anume, în care se reflecta chipul ei.

„Te rog nu te mai uita așa la mine”, suspina ea în gând.

– În cazul acesta o voi lua cu mine vineri, zise ea sec.

– Aș prefera să mergeți săptămâna viitoare. Privirea dispăruse. Te anunț eu în ce zi ar fi cel mai bine.

Kyle încercă să pară indiferentă:

– Nu contează. De ce să nu se ducă ea la Edmonton săptămâna viitoare și să nu se mai întoarcă? Grace ar fi găsit ea o scuză, ceva, asta dacă Fier s-ar mai fi deranjat să întrebe. Și acum, te rog să mă scuzi. Se întoarse cu spatele.

– Nu e nevoie de prea mult, nu-i așa? Trei pași o despărteau de scară, dar el o oprise înainte să-l facă pe primul. Oh, nu, nu din nou! Nu credea că va mai suporta. Se opri, cu mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânși, auzindu-l pe el apropiindu-se.

– Nu e nevoie de prea mult ca să ce? Bine că, cel puțin, era încă cu spatele la el, bine că nu-i putea vedea fața. Numai vocea mai trebuia să și-o controleze.

– Ca să te descurajezi. Ea îi simțea privirea.

– Îmi pare rău, se scuză ea moale. Sunt doar obosită.

– La naiba, Kyle! Mâinile lui se înfipseră în umerii ei și o rotiră cu fața spre el. Vrei să încetezi să-ți mai pară rău ? De ce trebuie să fii așa?

Întotdeauna în umbra lui Grace și a Theei, uitată complet de tatăl ei în ultimii ani din viața acestuia... La acest „ așa „, se referea el? Dar nu întrebă, Fier n-ar fi ascultat-o. Degetele lui o imobilizaseră cu o brutalitate provocată de frustrare și fața care acum se afla deasupra ei era neagră de supărare.

– Cum să te fac să înțelegi?! Întrebă el pasionat. Cum să te fac să auzi ceea ce vreau să-ți spun?

Bineînțeles că era frustrat, se gândi Kyle. Putea simți necesitatea imperioasă de a ști, putea vedea dorința. Grace era cea care ar fi trebuit să-i fie acum în brațe, nu ea. Un alt gând prinsese contur în mintea ei, unul îngrozitor.

Dacă ar mai fi făcut un singur pas spre el, trupul ei s-ar fi lipit de al lui. Ar conta? Ar conta dacă o dată, doar o dată și-ar permite

și ea să afle cum este să fii a cuiva, cum este să fii iubită? Cu ochii închiși, ar fi putut el să facă diferența între ea și sora ei în timp ce făceau dragoste?

– Nu poți să faci loc în mintea ta și pentru altceva în afară de propria ta părere despre tine?

Vocea lui supărată se auzea parcă de departe și abia sensibiliza urechile ei care vâjâiau. Nu și-a imaginat niciodată că se va simți vreodată așa. Goală pe dinăuntru, ușoară, tânjind după un sărut și nu numai.

Urmărea conturul gurii lui, nemaiauzindu-i vocea și își amintea cum simțise odată atingerea ei pe buzele ei și cum mâinile care acum o strângeau de umăr o mai ținuseră cândva așa de furios, atunci când ea greșise camera și fusese cât pe ce să intre în cea a miliardarului canadian. Dar făcuse cunoștință și cu latura dulce, tandră, atunci, pe malul râului, când fuseseră întrerupți. Acum inima ei dorea ca acea pasiune din munți să renască. Nu voia numai să primească, ci și să dăruiască. Tânjea să-i atingă pieptul și să-i simtă bătăile inimii, să-l facă să tremure așa cum tremura și ea, să-l facă să trăiască alături de ea pasiunea.

Dar ce se va întâmpla după aceea? O rece clipă de realitate o trezi din vis. Ar fi putut să-i acopere ochii cu mâinile, dar ar fi venit momentul când acei ochi s-ar fi deschis și ar fi realizat că fata care stătea înaintea lui era Kyle... Kyle, nu Grace.

– Nu! Buzele lui încă se mișcau, dar ceea ce auzise ea erau propriile ei cuvinte. Te rog, dă-mi drumul!

Nu se putea opri, nu putea aștepta ca înțelegerea să revină în acei ochi furioși. Nu voia mila lui, dar ce ar fi putut să primească dacă el ar fi aflat că ea visa s-o poată înlocui pe Grace, să primească ceea ce el i-ar fi dăruit surorii ei?

Își ridică rochia și evadă fugind pe scări. Ignora durerea provocată de mâna lui puternică și nu se înclina autorității care se percepea în vocea lui în urma ei.

Ea era Kyle Haultain, nu Grace sau Thea; ea era persoana pe care nimeni n-o remarca. Ash fusese primul bărbat care o învățase acest lucru. Se întâmplase în urmă cu douăzeci de ani, dar își amintea totul ca și când ar fi fost ieri: acea privire a tatălui ei când o ridicase în brațe pe fiica sa cea mică, evaporându-se astfel orice urmă de dragoste pentru cealaltă fată.

La fel ca și Ash Haultain, Fier era obsedat de Grace. Din această cauză o adusese pe ea aici. Nu ca s-o înlocuiască pe Marsha Vincey, nu pentru că ea ar fi însemnat ceva pentru el, doar pentru că odată și odată Grace avea s-o urmeze.

Gândul care se insinuase perfid în mintea ei cu câteva săptămâni înainte, acum prindea contur. Grace era aproape liberă, nu avea casă, bineînțeles că trebuia să vină la „Faucon d'Or”, mai ales dacă persoana la care apelase toată viața ei se afla acolo.

Doamne, ce proastă fusese! Lui Kyle îi era greață, era amețită și-i era teamă că nu va mai ajunge până în cameră. Trebuia să-și fi dat seama atunci când Fier o întrebase despre Alex... ca să vadă dacă drumul îi era deschis. Apoi o sfătuisese să nu-i mai trimită bani. În tot acest timp micșorase numărul de opțiuni pe care le-ar fi putut avea Grace, așa cum îi făcuse și ei când o adusese acolo. De fapt nu înghițise niciodată explicația lui. „Avea de ales!”, ha!... Când totul fusese aranjat: actele, biletul de avion, chiar și slujba ei de la Dovercourt care fusese dată lui Ted Sully; care mai era alternativa, decât să vină în Canada? Pe post de momeală!

– La revedere, dragă! Nu munci prea mult!

Kyle nu dorise să se afle pe heliport în dimineața următoare, când Grace și Fier plecau împreună, dar, bineînțeles, era acolo. Atrasă de o irezistibilă dorință de a se tortura, își spunea, cinică cu ea însuși.

– La revedere. Înclină obrazul pentru a fi sărutată de Grace, încercând să ignore expresia de triumf de pe fața surorii sale. Așa cum îi spusese și Grace, ea petrecuse alături de Fier luni întregi și nu făcuse nici un progres. Atunci de ce să aibă Grace vreo mustrare de conștiință? Să aveți o zi frumoasă!

– O să fie! Grace era sigură de acest lucru. Dar, draga mea, ești gheață! Tremuri! Puse mâna pe obrazul lui Kyle.

Nu, nu-i era frig, dar nu putea să se oprească din tremurat. Bine că măcar nu era vizibil, numai cine o atingea putea să-și dea seama.

– De ce nu intri în casă? sugeră Grace. Nu trebuie să ne aștepti pe noi să decolăm!

Chiar nu trebuia. Nu era nevoie să-și provoace încă și mai multă suferință privind-o pe Grace mergând la braț cu Fier către elicopterul care-i aștepta, fiind martoră la începutul unei experiențe care avea să-i ajute să se cunoască mai bine, să se apropie.

– Dragă mea, doar nu ești bolnavă? Grace nu doar părea preocupată, îngrijorarea ei era reală. În acel moment chiar îi păsa de starea sănătății lui Kyle. Numai când cineva se interpunea în calea ei era nemiloasă. Iar Kyle nu mai reprezenta o rivală.

– Nu, nu sunt bolnavă, este doar un pic răcoare. Purta o rochie cu mâneci scurte. Mimă un zâmbet. Altă ironie: avea să fie o zi perfectă. Nu bătea vântul, nu era un nor pe cer, razele generoase ale soarelui accentuau fiecare linie a naturii. Era puțin cam răcoare acum, dar vremea avea să se încălzească imediat ce soarele se va ridica deasupra munților.

– Ești gata? Nici un pic de căldură nu era vizibilă pe fața lui Fier. Albastrul întunecat al ochilor lui făcea ca cerul să pălească în fața lor, dar ca și soarelui, căldura lor nu avea să se lase așteptată. O privi pe Kyle, pentru ca apoi să se ațintească asupra lui Grace.

Ziua și noaptea! Această comparație trecea prin capul lui Kyle când se uita la cei doi îndepărtându-se, capul lui negru cu câțiva centimetri deasupra creștetului ei blond. Așa cum prevăzuse Kyle, ea îi luă brațul, iar el n-o refuză, dimpotrivă. În spatele lui Kyle, așteptând în cadrul ușii de la ranch, Guy LaRocques îi urmărea cu același interes. Îi aștepta pe Mace și pe ceilalți oaspeți. Și el îi admira și poate că îi compara cu ziua și noaptea. De unde să știe el sau oricine altcineva ce negură se adunase în sufletul lui Kyle?

De ce ajunsese așa departe? Kyle se răsuci pe călcâie și porni spre ușă, praful ridicat de elicea elicopterului ajungând-o din urmă. Tânărul avocat de la Dovercourt – cum îl chema? – ar fi putut să se căsătorească cu el, dar nu-și dăduse seama și acesta își pierduse interesul. Spre deosebire de Frumoasa Adormită, ei nu i-a ajuns doar un sărut, a trebuit să treacă printr-o viață ca să se trezească la realitate. A trebuit să apară Fier. Și a trebuit să străbată mii de kilometri ca să-și dea seama ce înseamnă el pentru ea, pentru ca apoi să-l piardă.

Elicopterul se ridică și dispăru după o stâncă, de parcă ar fi fost înghițit de imensitatea cerului. În spatele ei invitații începeau să se adune, unii privind în zare spre locul unde elicopterul dispăruse, alții preocupați de ceea ce avea să se întâmple în acea zi. Bagajele erau încărcate în cel de-al doilea elicopter, și Mike îi repartiză la locurile lor.

Dar ce mai aștepta? Kyle se întoarse spre micul grup gălăgios cu, de acum, bine pregătitul zâmbet.

– O zi bună! îi ură ea doamnei LaRocques când aceasta trecu pe lângă ea, entuziasmată ca un copil de grădiniță.

– Cu siguranță va fi! Vocea soției de politician suna satisfăcută. Privi în sus în albastrul infinit al cerului. Sunt sigură că va fi!

Capitolul 8

– Alex? Grace îl recunoscuse prima pe bărbatul care se apropia de elicopter dinspre ușa deschisă a ranch-ului, dar vocea îi era neîncrezătoare. Alex? repetă ea nesigură.

– Ce mai faci, Grace? Deși nu mai era nici o îndoială în privința siluetei luminate acum de razele generoase de soare, nici lui Kyle nu-i venea să creadă.

Fusese o zi lungă. Grace vorbise tot drumul despre Fier, chiar lăudându-se cu el, iar acum Alex Orsinski le aștepta pe heliport la întoarcerea de la Edmonton.

– Ce cauți aici?

– Tu ce crezi?

Întrebările și răspunsurile continuau ca și cum Kyle n-ar fi fost de față. Dar oare când stătuseră lucrurile altfel? Fier nu se mai dezlipise de Grace de când se întorseseră de la picnic. Kyle nu trebuia să-și pună prea mult mintea la contribuție ca să ghicească ce se întâmplase: se putea citi în fiecare cuvânt sau privire de-a lui Fier adresată lui Grace. Ochii lui o urmăreau

peste tot atunci când ea nu se afla lângă el, când nu o putea ține de mână. Ea îi aparținea lui și el ei. Intimitatea a doi îndrăgostiți nu avea nimic interpretabil în ea. În fiecare seară Kyle își ascundea capul sub pernă doar ca să nu primească confirmarea, să nu surprindă ceva în discuțiile celor doi, trecând prin fața ușii ei, ceva concret care să spulbere orice urmă de îndoială și totodată de speranță. Putea trage concluziile și din simplul fapt că atunci când ea urca seara, ei doi erau singurii care mai rămâneau în salon. Poate că vorbeau în șoaptă, poate că nu vorbeau deloc, în drumul lor spre camera lui Fier, sau poate spre a lui Grace. Pe ea nu avea de ce s-o intereseze ce pat alegeau ei doi.

Singura dovadă pe care o avea era expresia de pe fața lui Grace în fiecare dimineață și acea conversație nesfârșită pe drumul lor de întoarcere de la Edmonton.

Grace! Cu siguranță existaseră și alte femei în viața lui Fier. Fără îndoială. Un bărbat care se apropia de patruzeci de ani... cu siguranță că existaseră. Chiar el îi povestise despre una dintre ele: fata de la Paris căreia nu-i plăcea să vină la „Faucon d'Or”, și care acum era măritată și avea doi copii. Pe ea, pe Kyle, tocmai misterul ce-l încojura pe el în mijlocul sălbătăciei de la „Faucon d'Or” o atrăsese, atracție ce se materializase în acea seară, pe malul râului, când ea îl simțise cu mâinile, corpul și buzele alături de ea... dar pe Grace? Pe Grace o așteptase el în tot acest timp, iar aceasta pe Fier. Nu se putea cuplu mai perfect decât Fier și Grace. Între ei n-ar fi existat flirturi și nici renunțări. „Faucon d'Or”, putea fi sacrificat, acum că Grace își găsisese perechea.

Era o lașă, recunoștea Kyle. Ar fi trebuit s-o întrebe pur și simplu pe Grace. Dar să fi auzit din gura ei, să fi primit dova-

da că nu se înșelase, n-ar mai fi putut continua să spered imposibilul în ciuda crudei realități, așa cum făcuse până atunci.

– Domnișoară Haultain, ați uitat corespondența! Vocea lui Mike se auzise de lângă elicopter și îl făcuse pe Alex să se întoarcă spre ea. Da, mai exista și o altă Haultain, cea care ținea acum în mână teancul de scrisori pe care Mike i-l întinsese. Era mai subțire ca de obicei. Kyle se apropie de el.

– Bună, Alex. Oare pe fața ei zâmbetul arăta la fel de prefăcut precum îl simțea ea? Din fericire probabil că nu. Îl plăcuse întotdeauna pe Alex, îi urase mult noroc în relația cu Grace, dar norocul nu avea ce căuta acolo. „Înfrângerea”, lui era predestinată, așa cum era și a ei, încă de când Grace Haultain se născuse, cam în aceeași perioadă în care un băiat – două părți indian, o parte francez și numai o pătrime Haultain – cutreiera în lung și-n lat, cu acea curiozitate specific adolescentină, acei munți maiestuoși.

– Kyle, îmi pare bine să te văd! Căldura și zâmbetul lui erau sincere. Nu mi-a venit să cred când Cailloux mi-a sus că sunteți aici! Era să cad lângă telefon!

Fier îi spusese? Kyle nu înțelegea de ce se deranjase Fier să-l caute pe Alex, mai ales folosind acea aparatură primitivă de care dispuneau la „Faucon d'Or”, să-l smulgă din vila lui de la Cannes pentru a-l aduce aici. Trezită din gânduri, Kyle se simți strânsă în brațe, îmbrățișare demnă de filmele lui Eisenstein.

Această îmbrățișare era singurul lucru pe care Alex îl mai păstra de la strămoșii lui ruși, exceptând, bineînțeles, numele. Clanul Orsinski părăsise de foarte mult timp Rusia, din timpul Revoluției, așa că acum curgea mai mult sânge franțuzesc decât rusesc prin venele lui Alex. Tatăl lui se măritase cu o franțuzaică

din Rezistență. Rezultatul îl avea acum Kyle în fața ochilor. Un tânăr francez, pur atât în comportament și maniere cât și în ținută. Doar părul blond și ochii profunzi, specific slavi aminteau de proveniența sa etnică. Bineînțeles că mai era și acea îmbrățișare ca de urs în care Kyle era acum sufocată.

– Alex! Era plăcut să privească, după atâta timp, în ochii unui bărbat sincer, care nu ascundea cine știe ce secrete. Ce faci aici?

– Am venit s-o iau pe Grace acasă. În vocea lui se simțea siguranță, vrednică de statutul său de nobil rus. Kyle realizează imediat că Alex își schimbase modul de a o aborda pe Grace.

– Nu vin și nu poți să mă obligi! Lăsată fiind în afara conversației, Grace își făcuse foarte zgomotos intrarea în discuție. Deși foarte indignată, în spatele acelei expresii supărate, în ochii ei se putea vedea o licărire. Alex străbătuse cinci mii de kilometri numai pentru ea. Era măgulitor. Era foarte puțin probabil ca acest gest să ofere soțului un avantaj prea mare față de Fier, în ceea ce o privea pe Grace, dar Kyle simțea că sora ei nu mai văzuse această față a lui Alex.

– N-o să te iau cu forța. Alex era foarte convins că va pleca de acolo împreună cu Grace. Dar o să te întorci cu mine, ai cuvântul meu de onoare!

Se schimbase. Copilul se maturizase, nu se mai purta cu mânuși ca altădată. În spatele acestor amabilități se ascundea o ambiție și o încăpățănare puse în slujba atingerii țelului dorit. Această hotărâre înlocuise slăbiciunea care-l făcuse s-o trateze pe Grace ca pe un porțelan foarte prețios sau ca pe un copil răsfățat căruia i se iartă orice greșală.

Dar săracul Alex, ajunsese prea târziu. Un alt bărbat pusese mâna pe Grace și acesta era mai puternic și mai încăpățânat ca

el. Fără îndoială că Alex fusese adus la „Faucon d’Or”, pentru ca Fier să-și demonstreze, o dată pentru totdeauna, că Alex nu avea nici o șansă într-o bătălie pentru Grace. Mai bine semna actele de divorț și o lăsa în pace.

Dar nou-venitul nu părea dispus să se lase așa de ușor. O luă de braț pe Grace și o conduse spre scările care coborau sub platforma heliportului.

– Ce pantofi ai în picioare? Se uită la pantofii fără toc care încălțau picioarele învăluite în mătasea fină a dresului. Bine! Merge.

– Pentru ce? Întrebă suspicios Grace.

Alex strânse mai tare mâna ei într-a lui și zâmbi.

– Nu vreau să ai probleme: mergem să ne plimbăm.

– Kyle! Grace căuta scăpare, dar Kyle refuză să intervină. Măcar să-l lase pe Alex să-și spună cuvântul, să profite de șansa care i se oferise. Avea să-și dea și singur seama că totul era în zadar. Mai târziu, când o va vedea pe Grace cu Fier.

Cele două capete dispăruseră deja sub platou când Kyle ajunsese la capătul heliportului. În spatele ei Mike, și încă două sau trei ajutoare de-ale sale schimbau câteva vorbe în timp ce garau elicopterul în hangar, lângă „fratele”, său geamăn. Se părea că Fier fusese cu al doilea elicopter la Edmonton și-l adusesese pe Alex în timpul în care ea fusese plecată la cumpărături cu Grace.

Era ciudat. După una sau două amânări, Fier fusese cel care stabilise acea zi pentru ca ele două să plece la cumpărături. Ar fi fost mult mai ușor și mai economic să-l lase pe Alex să vină la „Faucon d’Or”, cu ele în elicopter. Totuși, dacă tot se deranjase într-atât să-l aducă pe Alex de la Cannes, era logic ca

Fier să profite de șansa de a schimba câteva cuvinte între patru ochi cu bărbatul care stătea între viitoarea lui soție și libertatea ei.

La fel de ciudat era și felul în care reacționase Alex. Vechiul Alex ar fi fost foarte supărat, furios chiar, noul Alex era doar foarte hotărât s-o recâștige pe Grace pentru el.

Dar Kyle încetă să mai facă presupuneri. Fier fusese la Edmonton și ea nu știuse nimic despre acest lucru. Încă un exemplu printre multele lucruri de care ea nu avea habar că se întâmplau la „Faucon d'Or „. Și asta nu pentru că închidea ea ochii, ci doar pentru că marea ei responsabilitate de a-i face pe oaspeți să se simtă ca într-un hotel de lux nu-i mai lăsa timpul necesar să se preocupe și de alte lucruri de care nu era direct răspunzătoare: sosoirea și plecarea elicopterelor, folosirea aparaturii din camera de emisie-recepție, sau oricare altul dintre miile de lucruri de care se ocupa Fier personal. Doar acum, de curând, de când venise Grace, se întâmplase să mai închidă și ochii.

Fier avusese dreptate. Ea nu voia să știe, nu voia să vadă sau să audă ceva ce nu-i stătea în putere să schimbe, oricât și-ar fi dorit acest lucru. Evitarea devenise caracteristică a comportamentului ei. Poate tocmai din această cauză Fier o lăsase să afle singură că în locul familiilor Smythe și Samuels, care plecaseră în acea dimineață împreună cu ea și cu Grace, nu va mai veni nimeni la „Faucon d'Or”.

Soții LaRocques plecaseră cu o zi înainte și cu aceleași zâmbete forțate îi conduseseră până la elicopter, așa că acum nu mai erau decât ei patru: ea, Alex, Grace și Fier, toți fiind legați într-un fel, fie prin legături de sânge, prin căsătorie, fie prin legături dureroase de dragoste.

Ajunse în cadrul ușii și păși peste pragul dintre seninătatea acelei zile în mijlocul munților și întunecimea holului.

– Unde este Grace? Vocea care sfâșiasc în tunică o sperie.

– Este încă afară. Kyle se întreba de ce se speriasc. Bineînțeles că Fier trebuia să fie pe undeva pe aproape, așteptând. Abia dacă se despărțise de Grace în ultimele cinci zile. Ce se întâmpla noaptea Kyle putea doar să ghicească. Oriunde era Grace, acolo apărea și Fier, întotdeauna foarte atent și mereu pe fază; nu-i de mirare că Grace nu mai avusese ochi pentru altcineva. Alex ne-a întâmpinat la elicopter. Au plecat să se plimbe.

Putea și ea să fie dură. Putea și ea să-l facă pe el să sufere. După o zi întreagă în care ascultase planurile de viitor pe care le făcea Grace pentru ea și Fier, măcar cu atât își permitea și ea să se răzbune, nu că asta ar fi făcut-o să se simtă mai bine...

– O să vândă ranch-ul, bineînțeles. După un moment de tăcere în timpul călătoriei înapoi spre „Faucon d'Or”, Grace decretase cu aplomb acest lucru; Kyle simțise o durere acută sfâșiindu-i măruntaiele.

Să vândă „Faucon d'Or”? Kyle își amintise de franțuzaica de care fusese Fier îndrăgostit, dar mai ales îi revenise în minte și în suflet intensitatea vocii lui Fier când îi povestise acest lucru. Bunicul lui alergase șapte zile și șapte nopți ca să obțină pământul pe care se afla ranch-ul acum. Și totuși să fi fost atât de imposibil? Grace avea acest efect asupra bărbaților. După „Faucon d'Or”, va fi oare rândul Dovercourt-ului să fie vândut?

– Înțeleg, spusese ea cu o voce inexpressivă. Ai decis când?

În locul unui răspuns, Grace își mijise ochii violeti.

– Oh, Kylie, îmi pare rău! Încă mai ești îndrăgostită de el, nu-i așa? Îmi pare rău, chiar îmi pare! Ce se întâmplase cu „orice este

permis în dragoste și în război „ se gândise Kyle cu amărăciune, dar mai ales ce se întâmplase cu sugestia inițială a lui Grace „ar terbui să te măriți cu el!”? Ceea ce era însă și mai rău era că propunerea fusese la vremea respectivă sinceră, la fel și compasiunea care se citise astăzi pe fața nevinovată, în formă de inimă, a fetișcanei care-i strânsese consolator mâinile între ale ei; părerea de rău fusese cât se poate de sinceră.

Așa cum și obsesia lui Fier pentru Grace era reală. De aceea ea știa că acum urechile o înșelau.

– Bine. Un singur cuvânt venise din penumbra holului, iar Kyle era convinsă că nu auzise bine. Ochii ei începuseră să se obișnuiască cu întunericul. Îl vedea zâmbind! Bine, repetă el.

– Dar am zis că Grace s-a dus să se plimbe cu Alex! O incredibilă sete de a se tortura o făcuse să repete, întărind fiecare silabă.

Fier se apropia de ea.

– Și eu am zis „ bine „. Ochii lui străluceau contrastând cu semiîntunericul, gura îi zâmbea, iar întreaga lui față parcă prinsese viață! Asta înseamnă că putem vorbi.

– Despre ce să vorbim? Nu trebuia să-l lase s-o atingă, nu că el ar fi încercat acest lucru, dar numai cum înclinase capul într-o parte și o privea cu ochii aceia hipnotici și o făcea să tremure. „Faucon d’Or”? Își auzi rigiditatea din voce, dar nu putea, nu trebuia să-l lase să afle ce efect are asupra ei. Sau poate vrei să vorbim despre Dovercourt?

– Dovercourt, „ Faucon d’Or „? Ce legătură au astea cu discuția noastră, mai ales Dovercourt-ul? Într-o zi vor exista destui fii ca să le moștenească pe amândouă.

Bineînțeles că vor exista! Kyle observase convingerea pasională din vocea lui Fier. Fii lui și ai lui Grace. Fier Cailloux nu ar zămisli doar două fete. Altă dată poate că ar fi dat crezare nedumeririi care se citea pe fața lui, nedumerire care părea că se poate de sinceră, dar până acum învățase și ea să nu se mai încreadă în aparențe.

– Am auzit că vrei să le vinzi, continuă ea neștiind ce altceva să spună.

– Să le vând? Sprâncenele lui se dispuseseră în acea linie dreaptă care îi era deja bine cunoscută.

– Grace...

El o opri.

– Doamne! Capul lui se aplecă înainte, iar buzele se apropiară de fața ei. Și tu ai crezut-o?

– De ce să n-o cred? Întrebă ea cu o voce ca de gheață.

– A, da, chiar, de ce să n-o crezi?! Devenise dintr-o dată foarte serios. Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că tu nu mai judeci coerent când vine vorba despre familia ta!

– Ce să judec? Întrebă ea rece. Este evident.

– Ce este evident, Kyle? Tonul vocii lui o provoca. Că tatăl tău a fost un bărbat slab și tu l-ai lăsat să te schilodească emoțional și spiritual pentru toată viața? Nu crezi că este timpul să încetezi a te mai învinui pentru că ai fost un pic prea deșteaptă și prea competentă ca să te încadrezi în tiparul de fiică perfectă pe care-l schițase Ash Haultain și să înveți să ai o părere bună despre tine?

– Cu ce drept...! Ea începuse să vorbească, dar el n-o asculta.

– Sau poate Thea ! continuă el îndârjit. Judec-o pe ea măcar. A avut un copil cu un alt bărbat și l-a făcut pe tatăl tău să creadă

că este al lui. Nu fi așa surprinsă. I-a spus mamei. Mama mi-a spus mie. În unele familii se mai și comunică, nu ne este frică!

– Atunci Grace nu este...?

– Copilul lui Ash? continuă el pentru Kyle. Era ceva ce ea, poate, știa dintotdeauna, dar nu dorise să accepte. Părul Theei, fața ei, tot ce avea Grace moștenise de la mama ei. Ash își transferase toată dragostea către copilul ei. Nu-i de mirare că Grace evadase, intrând fără chibzuială în acea primă căsătorie-dezastru. Văd că înțelegi! Fier citise expresia fetei ei. Dar poate ceea ce nu poți să concepi este ceea ce se întâmplă acum.

Știa ea foarte bine ce știa și dezvoltarea lui Fier nu va face decât să adeverească acest lucru. Acum pe el și pe Grace nu-i mai despărțea nici acea îndepărtată legătură de sânge: putea să-și aibă fără grijă fiii. Spre deosebire de Kyle, Grace nu mai era înrudită cu el în nici un fel. Chiar și legăturile de rudenie dintre Kyle și Fier erau atât de îndepărtate încât practic nu existau.

– L-am invitat pe Alex aici...

– Ca să-i spui că nu mai are nici o șansă! De data asta ea îl întrerupsese pe el. Spui că pot să-mi judec mama, dar înțeleg ce a făcut! Ea era cea mai în măsură să înțeleagă, pentru că și ea suferise din cauza indiferenței lui Ash. Avea felul lui de a ignora orice și pe oricine. Poate că se lăsase copleșit sau poate doar fusese un bărbat slab, așa cum spusese Fier. Să fi fost, în aceste condiții, chiar așa de surprinzător faptul că Thea căutase dragostea în altă parte? Într-un mod foarte ciudat, ea nu se simțise niciodată mai aproape de mama ei ca în aceste momente, deși aproape cinci mii de kilometri le despărțeau.

– Să-i spun lui Alex că nu are nici o șansă la ce? Fier reluase gândul ei inițial. Să-i spun că nu are nici o șansă cu Grace la felul

cum se comportă! Să-i spun că atenția sporită, această implorare după dragostea ei, foarte asemănătoare cu ceea ce făcea și Ash Haultain este cel mai sigur mijloc de a o îndepărta! Crezi că lui Grace nu-i era teamă de atitudinea tatălui tău, sau poate erai mult prea preocupată să-ți plângi de milă încât să te mai intereseze și sentimentele celorlalți? Vocea lui era crudă și puțin tremurândă. Ești de fapt egoistă și te porți adeseori prosteste. Dumnezeu știe de ce m-am îndrăgostit de tine!

Șocul avu asupra ei impactul unui cutremur. Minte; știa că minte. Încerca să ascundă ceea ce ghicise că ea descoperise.

— În acest caz nu trebuie să-ți faci griji. Ea văzu cum o sprânceană de-a lui se ridică circumspect. Din partea mea ești liber. Și dacă mă rogi frumos, poate că mă învoiesc să fiu domnișoară de onoare la nuntă!

Nici ea nu știuse câtă mânie adunase în sufletul ei. Tot ce știa era că el, după ce făcuse imposibilul s-o aducă pe Grace la „Faucon d’Or”, susținea acum că întreprinsese totul în numele și pentru beneficiul lui Alex.

Urmărea cum liniile feței lui se înăspreau.

— Ce vrea să însemne comentariul ăsta? întrebă Fier scrâșnind din dinți.

— Înseamnă exact ce-ai auzit! Îți doresc multă fericire alături de Grace. Acum scuză-mă, dar am treabă de făcut!

Fier o prinse de mână, în timp ce încerca să treacă pe lângă el.

— Nu înainte să termin ce am de spus!

— Adică mai ai? Kyle încercase să pară sarcastică și-i reușise din plin, fapt care-l descumpănise într-o oarecare măsură pe Fier, căci își slăbise strânsoarea. Mă întreb ce mai poate fi? Mi-ai

spus deja că Grace nu este fata lui Ash și că Thea a comis adulter după adulter! Ce alte mizerii ale familiei mele mai ai de dezgropat?

– A naibii să fii, Kyle Haultain! Ea auzi cele câteva cuvinte în timp ce își continua drumul prin întuneric.

– A, da ! Râsul ei forțat suna disprețuitor. Mai este un singur lucru, nu-i așa? Nu-și putea înfrâna cuvintele biciuitoare. Știa că provoca multă suferință, dar și ei îi fusese dat să sufere de atât de multe ori ! Sunt egoistă și mă port adeseori prosteste, dar și așa, tu te-ai îndrăgostit de mine! Tăcu brusc și-l aținti cu o privire întărită. Și acum să-ți spun și eu ceva, reluă ea. Nu cred nici un cuvânt din ceea ce spui!

Fier îi susținu privirea pentru o secundă care se prelungi într-un minut.

– Nu, sună răspunsul lui, nici nu credeam c-ai să mă crezi.

Pornise în sus și era deja la jumătatea scărilor până când se dezmetici ea și încercă să-l oprească. Cum îndrăzne să se joace de-a șoarecele și pisica cu ea? O umbră se desprinsese însă din semiîntuneric și îi tăie calea.

– Lasă-l să plece! Afecțiunea lui Mace față de Fier nu fusese nicicând așa de evidentă ca în acel moment. Bătrânul o privea cu ochii lui îmbătrâniți și totuși veșnic tineri. Nu-l îndepărta!

– Să nu-l îndepărtez? Lui Kyle nu-i venea să-și creadă urechilor. Nu am putea fi mai departe unul de altul decât suntem acum!

O ușă se trânti în capul scărilor. Un bărbat rănit se adăpostea în cuibul lui de vultur, postându-se în fața ferestrei imense, cu mâinile înfundate în buzunare, trăgând adânc aerul proaspăt, cu iz de zăpadă, în piept.

Mace îl cunoștea, Mace știa de ce este în stare:

– Atunci nu face imposibilă rămânerea ta aici, concluzionează el dur.

Îi trebui mult timp să-și recapete suflul. Pentru prima dată în viața ei dăduse frâu liber tuturor sentimentelor și pierduse ceea ce de fapt își dorise cel mai mult. Dar bineînțeles că Fier nu o iubea, erau vorbe goale, doar cuvinte fără semnificație. Și Mace se înșela. Ei nu aveau cum să se mai apropie vreodată.

Micuța încheietoare a colierului pe care trebuia să-l poarte în acea seară nu răspundea degetelor înfrigurate. Tremurând, Kyle îl aruncă cât colo pe tava de pe noptieră.

Bineînțeles că Fier n-o iubea – ea nu pierduse de fapt nimic!

Neavând nici un oaspete, în acea seară erau doar ei patru : Grace, Alex, Fier și ea, un cvartet ciudat în jurul mesei de lemn lustruite. Se crease o apăsătoare stare de tensiune, de parcă vorbe grele erau gata-gata să fie aruncate. Fier îndrăgostit de Grace, Grace neștiind ce să aleagă, ezitând evident între ultima ei cucerire și bărbatul pe care-l părăsise.

O subtilă schimbare se sesiza la persoana lui Alex și Kyle se întreba dacă doar ea observase acest lucru. Probabil că nu: urmărind privirea lui Grace care se plimba de la Fier la Alex și înapoi, constată că nedumerirea își pusese amprenta asupra fețișoarei gingașe în formă de inimă. Ceva se întâmplase, acesta era mesajul transmis de acei ochi imenși. Fier nu cedase teren, pentru că așa ceva ar fi fost imposibil, dar Alex înaintase.

Un pic de Fier se regăsea acum în el. Devotatul, de fapt servilul Alex din trecut dispăruse. Un pic de aroganță se putea citi în alura mândră a umerilor pe sub sacoul alb plus încă ceva... nu numai conștiința statutului său material și social, ci și o atitudine autoritară în comportamentul lui față de Grace, ceea ce o intriga cumplit pe tânăra soție.

Dar ce părere avea Fier despre aceste lucruri? se întreba Kyle. Era chiar imposibil să citești ceva pe fața care rămânea întunecată în ciuda luminii lumânărilor, dar, de fapt, ea nici n-ar fi vrut să afle. Posibilitatea ca el să fi spus adevărul, că îl chemase pe Alex la „Faucon d'Or”, pentru ca acesta să încerce s-o recâștige pe Grace era, prin consecințele ce derivau din ea, prea teribilă pentru a fi luată în calcul. Dacă ar fi fost adevărat, atunci și ceea ce spusese el în continuare... Nu! Îi făcu un semn lui Charlene cu capul și în fața ei apără un platou cu rulouri fierbinți.

— Nu, nu, mulțumesc, refuză cu un zâmbet automat, deși prin semnul de mai înainte păruse a cere ceea ce tocmai i se oferise. Bineînțeles că Fier nu era îndrăgostit de ea. Pe Grace o voia el, pe Grace o iubea el. Lui Alex îi era permis să încerce din nou și să dea greș, și cu asta basta.

Era ghinionul lui Fier că Alex împrumutase câte ceva din personalitatea lui în puținul timp pe care îl petrecuseră împreună, probabil cel al zborului spre „Faucon d'Or”. Paradoxal, Fier însuși îi arătase cum să se comporte cu Grace. Fusesse întotdeauna prea devotat, ceda prea repede insistențelor sau rugămintilor. Acum decisese să dea ceva mai mult din coate pentru ea, asta era tot.

— ... Dar ce te-a făcut să hotărăști s-o faci acum? Conversația începută între cei doi bărbați ajunse într-un târziu și la urechile lui Kyle. Vocea lui Alex era relaxată și fermă, ca și cum ar fi vorbit cu un prieten, nu cu un rival. Probabil că Fier nu-i spusese încă nimic. Își alegea cu grijă momentul oportun, în mod sigur mai târziu, când vor fi singuri, atunci îi va aduce la cunoștință că este inutil să mai încerce s-o recucerească pe Grace.

– Nu este o hotărâre de ultimă oră, răspunse Fier ferm. Mă gândesc la asta de ceva timp.

– Așa că vinzi „Faucon d’Or”.. Deși pierduse o mare parte din discuție, nota de satisfacție din vocea lui Grace nu putea fi trecută cu vederea de către Kyle.

Fier se întoarse spre ea cu ochii arzând în lumina lumânărilor.

– Nu, o corectă el calm. O transform în ceea ce am vrut de la început să fie. O casă, căminul meu.

„Al lor”, îl corectă Kyle în gând, cu amărăciune. Deci așa se explica scăderea progresivă a numărului de oaspeți. Acum venea rândul personalului, în frunte cu Kyle, să dispară.

Sfatul lui Mace ca ea să nu facă imposibilă rămânerea ei acolo nu-i mai folosea deja la nimic. Fier hotărâse plecarea ei cu mult timp înainte să pună în discuție cu ea această problemă. Kyle se întreba dacă Mace știa de ultimele planuri ale lui Fier. Nu că bătrânul indian ar fi avut de ce să-și facă griji. Aceasta va fi întotdeauna și casa lui. Stăpânul și omul de încredere, două suflete înfruntând cot la cot pustietatea, și bineînțeles Grace.

Dar Grace era ferm de convinsă că Fier va vinde „Faucon d’Or”, când se va căsători cu ea ! Să fi dat Grace greș de data asta, sau Fier încălcase o promisiune? Îi era mult prea greu să cântărească acum aceste posibilități. Era prea obosită și prea amețită.

– Mă scuzați! Zgomotul produs de scaun pe podea le reaminti celor trei că era și Kyle acolo.

– Kyle! Fier o strigă, dar ea ignoră autoritatea din vocea răgușită. Nu era nici un invitat la masa cea lungă, doar posesorul acelei voci, Grace și Alex. Nu mai era de datoria ei să stea acolo și să zâmbească politicos pentru a-i face pe invitați să se simtă

bine, indiferent cât de prost s-ar fi simțit ea știindu-l pe Fier prin preajmă, urmărind-o critic cu privirea. În seara aceasta inima îi dicta să fie ea însăși, adică să plece imediat, în caz contrar s-ar fi putut da de gol.

Îi lăsa lui Grace cale liberă să aleagă între cei doi bărbați, ambii îndrăgostiți de ea. Deși se știa deja fericitul câștigător al acestei competiții. Alex schimbase el tactica, dar era prea târziu. Pierduse în fața lui Fier, dinainte să pună piciorul pe heliportul de la „Faucon d'Or „.

În acea noapte nici o voce nu trecu pe la ușa dormitorului ei. Nimic nu se auzi înainte ca ea să adoarmă, în afară de niște pași calmi care urcaseră scările și se opriseră. Alex, fără îndoială. Aflase inevitabilul și fără să i se mai spună în cuvinte, și părăsise salonul de jos lăsându-i singuri pe Fier și Grace. Kyle nu avea nici o îndoială că și Ben avusese o seară scurtă. Fier nu mai avea nevoie nici de barman, nici de spion.

Charlene fu cea care o întâmpină în capul scărilor, a doua zi dimineată.

– Nu știu dacă să le duc asta sus sau nu, doamnă, spuse ea încurcată.

– Ce să duci, cui? Kyle nu avea chef de jocuri. „Ce” fusese de fapt o întrebare prostească. Putea vedea și singură tava plină cu bunătăți din mâinile fetei, „cui” era adevăratul mister.

– Contelui și contesei. Ca multora dintre canadieni, și Charlenei îi plăcea cum sună titlurile nobiliare, în plus însă ei îi făcea o reală plăcere să se găsească în miezul micilor intrigi casnice. Ochii îi strălucea și fața îi zâmbea ca de obicei deasupra șorțului alb cu negru. Nici unul dintre ei nu a coborât încă și patul contelui este nedesfăcut!

Alex câștigase? Părea incredibil, dar Charlene era o sursă destul de credibilă când era vorba de bârfă. Ea fusese cea de la care Kyle aflate mai tot despre Marsha Vincey, printre care și scena acesteia cu Fier, care dusesese la concedierea ei. În rest Charlene era foarte discretă și avea un spirit de observație excelent, știa absolut tot ce se întâmpla prin casă.

– Este atât de romantic, nu-i așa? continuă fata fericită. Conteale a bătut atâta drum până aici ca s-o recucerească, iar contesa s-a îndrăgostit din nou de el!

– De ajuns! o întrerupse brutal Kyle. Și du tava înapoi la bucătărie. Dacă vor micul dejun, sună la clopoțel.

Dar dacă nu era Alex? Asta era întrebarea care trecea acum prin capul lui Kyle. O cale sigură de a fi dat afară era să te încurci cu unul dintre invitați, asta dacă făceai parte din personal, dar regula putea fi încălcată de cel care făcea regulile, mai ales că Grace nu era oaspete. Kyle bănuia de ceva timp că Fier și Grace erau amănți. Și chiar dacă nu fuseseră până atunci, acea ultimă noapte le oferise prilejul cel mai nimerit? Cu asta i-ar fi demonstrat și lui Alex, o dată pentru totdeauna, că a pierdut definitiv și irevocabil.

Patul nedesfăcut al lui Alex era altă problemă. Poate că nu putuse să doarmă și dacă așa se întâmplase, cine ar fi putut să-l învinuiască, poate... Nu ! Își interzicea să mai încerce să găsească explicații. Dacă s-ar apuca de treabă imediat, poate că ar da totul uitării.

– Ai vreo copie a listei de personal?

Trecuse destul timp – suficient ca să ajungă la el în cameră, să facă un duș, să se bărbierească și să pună pe el niște blugi și o cămașă curată – până ce Fier deschise ușa micuțului ei birou.

Totul la el îi era așa de familiar, prea familiar, și ea se disprețuia pentru felul în care pulsul ei se accelerase amețitor la intrarea lui în cameră. Simțise acele mâini, acea gură, acel trup lângă ale ei, simțise o legătura înfiripându-se între ei, dar tot ce sperase ea îi aparținea acum lui Grace.

– Bineînțeles! Refuza să se uite în sus la el. Scoase o foaie de hârtie din primul sertar al biroului și i-o înmână.

Numele ei era și el pe hârtie. Kyle Haultain, administrator. Dacă transforma „Faucon d’Or” în locuință privată, ea nu avea de ce să rămână.

– Completează niște cecuri celor pe care i-am însemnat plus un avans pe trei luni. Trecuse parcă o eternitate până când lista ajunsese din nou la ea.

– Bineînțeles. Se uită automat în jos. Dar... Ridică imediat privirea, pierdută, șocată, iar un fior fierbinte de pe șira spinării îi migră în tot corpul când dădu cu ochii de el stând acolo, deasupra ei, cu capul ușor înclinat și cu şuvița rebelă care-i cădea pe frunte... numele meu nu este însemnat!

Așa ceva era de necrezut.

– De ce să fie? Răspunsul venise prompt, scurt și fără drept de apel. Tu de ce să pleci ?

Cum putea fi așa de crud? Kyle se simțea copleșită, dar reuși să murmure:

– Aș prefera să plec.

– Înțeleg. El o privea cu răceală. În cazul aceasta... Luă din nou lista. Când foia de hârtie ajunsese înapoi la Kyle, numele ei era și el marcat, având înscrisă o sumă alături. Bonusul ei, răsplată pentru că știa să piardă cu demnitate. Și acum, nu are

rost să mai lungim această situație, care, în mod clar, îți este nesuferită, așa că îți sugerez să-ți faci bagajele și să pleci o dată cu Grace și Alex!

Kyle știa că auzul o cam înșela în ultimul timp și tocmai la asta se gândea împachetându-și lucrurile. Mace și Alex, oricine și Alex, oricine în afară de Grace și Alex. Fier nu-i dăduse nici o șansă să-l pună să repete ceea ce zisese. Fusesse atât de înmărmurită de ceea ce credea că auzise încât nu apucase să mai scoată vreun cuvânt înainte ca ușa să se trântască și figura și Fier cu un mers rigid să părăsească încăperea.

O altă ușă se deschidea acum. Aproape că terminase de împachetat. Se întreba dacă să ia și rochia neagră de mătase care avea la activ atâtea momente petrecute în compania lui Fier, când Grace apărui în ușa dormitorului ei. Fericirea se citea pe chipul fetei. Era îmbracată într-un deux-pièces de mătase și purta un inel cu smarald și diamant pe deget.

I-l arată lui Kyle radiind.

– Nu-i așa că este extraordinar? Trebuia să ți-l arăt. Crezi că este bine ceea ce fac, nu-i așa? adăugă ea repede observând expresia înnegurată de pe fața lui Kyle.

– Dacă ești îndrăgostită de el, bineînțeles că da! Kyle se străduia ca vocea ei să pară calmă. Nu era vina lui Grace, chiar deloc. Erau nevoie de doi oameni într-o căsătorie.

– Dacă sunt îndrăgostită de el? Nu știam că-l pot iubi atât de mult! Aproape că mă înspăimântă! Deodată Grace deveni serioasă. Dar dacă îl pierd, Kylie? întrebă ea neliniștită.

– Îmi vine greu să cred una ca asta, ripostă Kyle sigură pe ceea ce spunea.

– Dar este atât de diferit! insistă Grace. Credeam că-l cunosc, dar acum nu mai sunt așa de sigură. Da, știu, mi-a dăruit ăsta, flutură degetul prin aer, și azi-noapte a fost minunat, dar, încercă ea să explice, este ca și cum ai juca un joc la care ai câștigat tot timpul, și deodată el schimbă regulile!

Fier se răzgândise asupra vânzării ranch-ului, se gândi Kyle deodată.

– Dar îți place aici? Kyle era chiar curioasă să afle.

– Ce? Grace părea mirată, ca și cum întrebarea ar fi întrerupt-o din visare, dar fața i se luminează repede. Ah, da! Se uită pe geam spre crestele încă acoperite cu zăpadă. Este minunat! Ar fi trebuit să mai stai aseară, schimbă ea subiectul, Fier ne-a explicat de ce s-a hotărât să închidă hotelul. Credea că aducând oamenii potriviți aici, ei vor pleca și vor încerca să salveze natura sălbatică, dar de fapt ei stricau totul prin simpla lor prezență. Nu poți să ai totul, a spus el.

Nu, nu poți, se gândi Kyle cu amărăciune. Așa că Fier reda „Faucon d’Or” pustietății. Nu va mai exista nimic în jurul lor, nici cărări amenajate, nici zgomot, nici oameni, doar el și Grace.

– Dar, Kylie, se întoarce Grace la subiectul care o interesa, chiar crezi că fac ceea ce trebuie, nu-i așa? Te întreb pentru că n-aș suporta să dau greș din nou și Alex a spus că dacă dau cu piciorul acestei șanse, nu va mai exista o alta.

Ultimele cuvinte erau greu de înțeles.

– Cine a spus că nu va mai exista o altă șansă dacă...? întrebă Kyle pe nerăsuflăte.

– Alex! Grace părea surprinsă. Despre cine credeai că vorbesc? Alex mi-a cerut să merg cu el înapoi acasă, dar mi-a spus că dacă vreau cu adevărat acest lucru trebuie să mă schimb, așa

că decizia îmi aparține. Orice hotărâre aş lua, trebuie însă să mă țin de ea, așa a zis. Știi, de fapt nici nu-l cunoșteam prea bine. Un fior o străbătu, gândindu-se probabil la momentele fierbinți din noaptea trecută. Parcă este altcineva! Nu știam că este așa de autoritar și tandru la un loc!

— Așa că te întorci acasă cu Alex? Kyle era înmărmurită.

— Kylie, ce-i cu tine? Întrebă îngrijorată sora ei. De obicei te prinzi mai repede! Eu și Alex plecăm în jumătate de oră și... Doamne! Nu mi-am dat seama! Realizând situația în care se afla Kyle, exprimă brusc: Oh, Kylie, îmi pare rău!

— Nu contează...

— Dar tu credeai că vorbesc de Fier!

— Nu contează, repetă Kyle. Oricum plec. Ți-am spus, Grace, întrerupse ea încercarea surorii sale de a spune ceva, repetând aceleași două cuvinte: nu contează!

Nu, Grace nu trebuia să vorbească. Nu, ea, Kyle Haultain, trebuia să rămână fermă pe poziție, nu trebuia să se răzgândească. Pleca de la „Faucon d'Or”, azi, împreună cu Grace și Alex. Se ducea ea undeva, oriunde, nu se putea duce la Dovercourt, dar Grace nu trebuia să fie îngrijorată. Totul va fi bine; Grace trebuia să se concentreze asupra lui Alex.

Resemnată, dar nu convinsă, Grace părăsi camera și Kyle continuă să împacheteze. Parcă era o mașină. Măinile și picioarele i se mișcau, dar mintea îi era amortită. Ce se întâmplase, se întâmplase și acum nu mai putea să schimbe nimic. Ar fi dorit să dea timpul înapoi și să poarte din nou acea discuție cu Fier, dar era imposibil. Se terminase totul. Până și Alex o avertizase pe Grace, deci un om ca Fier cu atât mai improbabil i-ar fi acordat o a doua șansă.

El îi spusese că o iubește, iar pe ea nici n-o interesase.

O ciocănitură se auzi în ușă cam în același timp când ea termina de împachetat și Mace apărură ca să-i ia bagajele.

– Deci pleci?

– Da. Kyle se întoarse ca să nu-i audă reproșul. Haina ei de iarnă era pe pat, va trebui s-o țină în mână. Și Mace o avertizase, dar ea fusese prea surdă ca să audă. Doar geamantanele alea două, îi arată ea.

Mace le luă, ieși, iar ea îl urmă, oprindu-se în ușă ca să mai arunce o ultimă privire prin cameră. Era ultima oară când îi era dat să privească acel minunat peisaj montan. În câteva minute va arunca și ultima privire spre „Faucon d’Or”, în timp ce elicopterul se va ridica și va vira spre sud, către Edmonton.

Charlene plecă și ea împreună cu Grace și Alex, la fel și două dintre ajutoarele lui Mace. Kyle mai auzise elicopterul decolând o dată în dimineața aceea, plin cu personal, probabil. Când Fier își puna ceva în minte, totul se rezolva prompt. Într-o oră-două numai el și Mace vor mai rămâne la „Faucon d’Or”.

Mace era deja jos când ea începu să coboare scările, Charlene și ceilalți doi oameni erau deja în elicopter. O vedea pe tânăra menajeră cum se uita curioasă pe geam, în timp ce Grace și Alex se îndreptau spre elicopter: Alex posesiv, dar Grace înșelându-i vigilența și aruncându-i lui Fier mici săruturi de rămas-bun din vârful buzelor. Nu se va schimba niciodată de tot, se gândi Kyle. Alex putea să încerce, dar Grace... ei bine, Grace va rămâne întotdeauna Grace. Tocmai de aceea o și iubea.

Acum un singur obstacol mai stătea în drumul ei. Fier însuși, postat în dreptul ușii, ca o stâncă, cu spatele la ea. Kyle trase adânc aer în piept și se avântă spre bariera vie pe care o construise el din propriul lui trup.

– Scuză-mă. El n-o auzi. Nu se mișcă și deci ea nu avea cum să treacă. Scuză-mă! Încercă ea încă o dată.

Ca răspuns mâna lui se ridică și elicea elicopterului începu să se învâртеască.

– Fier! Protestul ei fu întrerupt când el se întoarse cu fața, iar ea făcu instinctiv doi pași înapoi.

– Vino încoace! Întinse mâna după ea și o trase lângă el. Doar nu credeați că o să te las să pleci !?

El o privea acum, după noaptea incredibilă de dragoste nebună. Stăteau pe canapeaua din camera lui și urmăreau umbrele care pătau vârfurile munților. Era un alt Fier cel care stătea acum întins lângă ea, atingând-o atât de senzual. Blând, tandru, acel bărbat era al ei și numai pentru ochii ei. Lui Mace, poate, îi mai fusese dat să vadă această latură a lui Fier, dar puțini alții o vor mai vedea vreodată.

După o noapte incredibilă de dragoste nebună!... Se mai putea îndoi că era iubită? Simțindu-i privirea, Kyle înălță capul pe brațul lui și se uită în ochii albaștri.

Linia fermă a maxilarului, gâtul puternic acum pe jumătate ascuns de pulovărul de cașmir prin care se ghicea însă fiecare mușchi în parte o înspăimântaseră puțin la început, dar apoi o făcuseră să se descopere capabilă de o pasiune pe care nu știa că o posedă.

– Trebuie să facem ceva în legătură cu hainele tale! Mâna lui atinsese pulovărul care acoperea pieptul ei dezgolit.

– De ce? Fericită și perfect mulțumită cu ce avea lângă ea, Kyle torcea ca o pisică. Îi plăcea să simtă hainele lui pe trupul ei,

ce conta că îi erau largi, adora să-i pătrundă mirosul lui prin toți porii. Bagajele ei pleaseră cu elicopterul spre Edmonton. Presupunea că într-o zi aveau să se întoarcă oricum.

– Fiindcă nu intenționez să mă prezint la nuntă cu o mireasă care să arate ca și cum ar fi îmbrăcată la Goodwill Industries!

Nuntă! Nici nu se gândise la asta! Să fi devenit oare atât de nestăpânită și lipsită de inhibiții încât să fie pregătită să trăiască o viață alături de el ca amantă și nu ca soție? Întregul ei corp striga: „Da! Da! Da!”. Se întoarse zâmbindu-i ștregărește și îl sărută în colțul gurii.

– Te rog să încetezi! spuse el blând. Ai vreo idee de câte ori gândul că făceai așa ceva altui bărbat m-a înnebunit?

Da, odată, când o târâse din fața ușii lui Merle Hubbard până la ea în cameră și îi aplicase acea corecție. Nu-l putea uita pe miliardarul canadian din cauza acelei întâmplări.

Nu crezuse că cineva s-ar putea înfuria într-o asemenea măsură, dar atunci nu cunoștea motivul. Așa cum nu știuse nici că Fier trimisese înadins după Alex, sau că venirea lui Grace la „Faucon d’Or” fusese o surpriză la fel de mare și pentru el.

– Grace? Se întorsese la locul lui, cu capul pe pernă, lângă al ei, și-i răspundea la întrebare. Grace este un copil răsfățat, dar periculos. Îi făcea ochi dulci lui LaRocque de față cu scorpia de nevastă-sa... Figura lui devenise serioasă când își amintise de Grace cochetând cu politicianul franco-canadian. Trebuia să fac ceva. Poate că nu a fost cea mai bună idee, recunosc că a fost, de fapt, o idee cât se poate de neinspirată, dar s-o țin lângă mine tot timpul a fost singura soluție care mi-a trecut prin cap. Nu puteam s-o las să distrugă tot ceea ce însemna „Faucon d’Or”. Soția lui era o femeie influentă, iar din umbra lui se putea converti într-una foarte puternică!

Și așa că Monique LaRocque plecase, dacă nu convinsă, cel puțin împăcată.

Dacă și-ar fi dat seama de adevăratele motive pentru care Fier se purtase așa cum se purtase și dacă nu i-ar fi făcut imposibilă orice încercare de a-i explica!...

Dar Fier se aplecă spre ea și, arcuindu-se, arzând de dorință sub greutatea corpului lui, toate regretele lui Kyle dispărură. Era destul să știe că orice ar fi visat el, ea era acum suficient de femeie ca să vină în întâmpinarea dorințelor lui.

Amintirea scenei de dragoste nebună era singurul lucru care își mai găsea loc în mintea ei acum.

– Întâmplător... Ceva din vechiul Fier se citea acum pe chipul lui... Primul nostru cadou de nuntă a sosit deja, de ieri! Kyle îl privi cu mirare, iar el zâmbi înțeleghător. Ți aduci aminte de Stan Reynolds? o întrebă îndreptându-se spre combina muzicală încorporată în perete.

– Da. Își amintea foarte bine de rockerul englez. Era în realitate o persoană atât de diferită de imaginea sa publică.

– Nu știam că sclavia încă mai există! glumi el pe seama ei. Dar tu o practici fără jenă cu bietul de mine. Mă înnebuneai! Mă scoteai din minți, încă de pe atunci ! Mă făceai să spun lucruri pentru care îmi părea rău săptămâni întregi. Tot ce știam era că trebuie să te scot din găoacea ta de idei preconcepute și să aprind acea scânteie ce te putea descătușa de inhibiții. Dar cu cât încercam să mă apropii mai mult de tine, cu atât mai puțin comunicai tu cu mine. Ești o femeie inteligentă și incredibil de atrăgătoare. O sărută pe vârful nasului. Dar nu numai că nu vedeai ceea ce era evident și ar fi trebuit să vezi și singură, însă chiar fugeai și te ascundeai de

orice încercare a mea de a-ți spune lucrurile astea. De aceea ți-am cumpărat rochia neagră, cred. Dar unde este, apropo?

Extravaganta rochie neagră de mătase, cu decolteu scandalos de amplu și crăpătură îndrăzneată.

— Cred că la Edmonton, presupuse Kyle .

— Ascultă! Se așează înapoi pe canapea, lângă ea și o făcu atentă.

— „Ai ascultat vreodată cerul „? Vocea lui Stan Reynolds umpluse camera. „ Ai auzit vreodată ce-ți șoptesc munții „?

Fier era lângă ea, iar pustietatea de la „ Faucon d'Or „-ului se întindea dincolo de fereastră. Nu mai părea acum așa cum era odată: îndepărtată, rece, înfricoșătoare; fusese supusă cumva aceleiași metamorfoze ca și bărbatul de lângă ea. Încă mai purta urmele încercării lui nechibzuite de a o salva, anii tinereții lui investiți într-o strădanie zadarnică. Și ea își pierduse anii tinereții, dar acum se găsiseră unul pe altul și vor reface împreună ceea ce vizitatorii stricaseră. Sălbăticia lui Fier își va reintra în drepturi și, de acum înainte, nimeni nu va mai perturba pacea naturii.

— „Ai văzut vreodată șoimul de aur „? Stan Reynolds își cânta mesajul către lume. „Să existe oare un loc pe lumea asta numai pentru noi doi „?

Sfârșit